XIX. évfolyam 13. szám Ára: 1 forint 1963. március 28

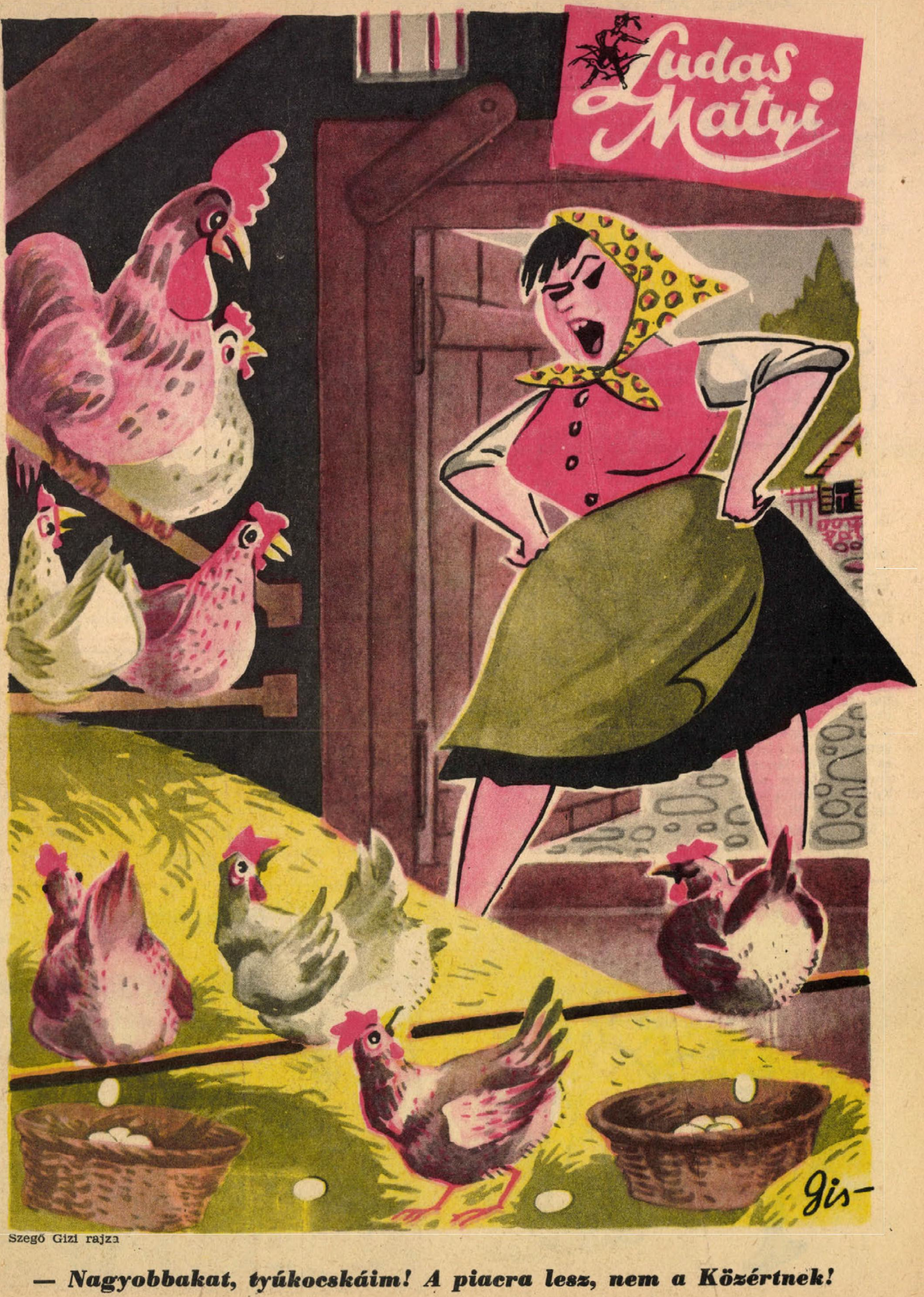
Ludas Matyi
Gis-

Szegő Gizi rajza

— Nagyobbakat, tyúkocskáim! A piacra lesz, nem a Közértnek!

ILUSKA JÁNOS pere

(Törvényszéki tudósítás)

A cikk, amelynek írója kétségbevonta, hogy Iluska János, Zebra utcai lakos ükunokája lenne Petőfi János vitézének, nagy feltűnést keltett. A cikkíró bizonyítani igyekezett, hogy Iluska Jánosnak nem is ez az igazi neve, és csak kiadja magát János vitéz és Iluska leszármazottjának, még pedig haszonlesésből: a Petőfi-rajongók ajándékait lesi és kapja.

A bizonyítékok során egy logikus érv is szerepelt. Az, hogy János vitéz tulajdonképpen nem is élt, csak Petőfi fantáziájában született.

A megtámadott Iluska János pert indított a cikkíró ellen. A tárgyaláson ellenbizonyítékokat terjesztett elő. Bemutatta azt a kardot, amelyet családja több generáción át megőrzött, és amellyel János vitéz a török basát megölte. Kérte a kardon levő véres rozsda elemzését.

Megállapítható — érvelt az ügyvéd —, hogy a vér azonos a török basa vércsoportjával. A török basa leszármazottjait diplomáciai úton kell megtalálni.

Iluska János kérte annak a községnek felkutatását is, amelynek határában a kukoricás mellett patak van.

— Ükapám a kukorica közt született — mondta —, dédanyám pedig a gonosz mostoha parancsára a patakban mosott. A községben levő anyakönyvből biztosan megállapítható, hogy az egyik lakos a kukoricásban született.

Az író ügyvédje ellenezte a bizonyítási eljárás megindítását, mondván, hogy aki nem élt, az még kukorica között sem születhetett meg.

Ezután Iluska János bemutatta ükapja furulyáját, amellyel az a nyáját terelgette.

Az író kérte annak megállapítását, hogy a furulyát 1959-ben egy hangszerboltban vették, ezért régebben azzal senki sem terelgethetett. A bizonyításnak helyt adtak, Iluska János ügyvédje ezért semmisségi panaszt jelentett be, majd kérte az akkori francia király leszármazottjainak kihallgatását, hogy bebizonyíthassa: a francia király felajánlotta I. J. ükapjának királyságát, meg leánya kezét, mert János vitéz legyőzte a törököket.

Az író emelkedett szólásra. Kérte dr. Glóbusz Manónak, a történelem kiváló tudósának kihallgatását, aki igazolni tudja, hogy sohasem volt török—francia háború. Bizonyítani kívánta még azt is, hogy amennyiben Iluska egyáltalán élt, az még János vitéz visszaérkezése előtt meghalt.

I. J. erre felugrott és kikérte magának, hogy az ő származását kétségbevonják. Ő nem a halott, hanem az élő Iluska ükunokája, mert János vitéz az élet vizében, Tündérországban feltámasztotta Iluskát.

Ezek után két szállítómunkással behozatott egy négy méter magas, kivágott tölgyfát, amely alul ki volt hegyezve.

— Bizonyítani kívánom, hogy ükapám az óriások országában is járt. Ezt a fogpiszkálót onnan hozta.

A tárgyalás lapzártakor még tart...

Palásti László

DIVATRÍMEK

KÜLÖNÖS SÁLVISELET

Feje sállal betekerve,
Nem látszik se orr, se száj,
Kérdik tőle: miért szenved?
Húzassa ki, ha úgy fáj.

RÖVID SZOKNYA

Új szoknyát kér nejem, mert a
Szoknya ismét rövidebb lett,
Ezek szerint ő hordja, de
Én húzom a rövidebbet.

ÉRMEK A NYAKLÁNCON

Nyakláncain féltenyérnyi
Vasplecsniket hord a dáma,
Temetésén e plecsniket
Párnán viszik majd utána.

KURTASZÁRÚ CSIZMA

Kurta csizma sikerében
Főszerepet tán az játszik,
Hogy bár csizmát visel a hölgy,
De a vádli mégis látszik.

DIVATKUCSMA

Dolgozó nő fején boglya,
Meg-megbillen, meg-megfogja...
Arca merev, mint a bazalt,
Hurcolja a szalmakazalt.

(fülöp)

EZ PEST

A Népköztársaság útján, a járda szélén áll egy maszek Trabant, ablakában egy tábla: „ELADÓ."

E mellé, kívülről, másik, gondosan megírt táblát akasztott valaki: „EZ NEM AZ ECSERI ÚT!"

Fizetésnapi tervezés

Schwott Lajos rajza

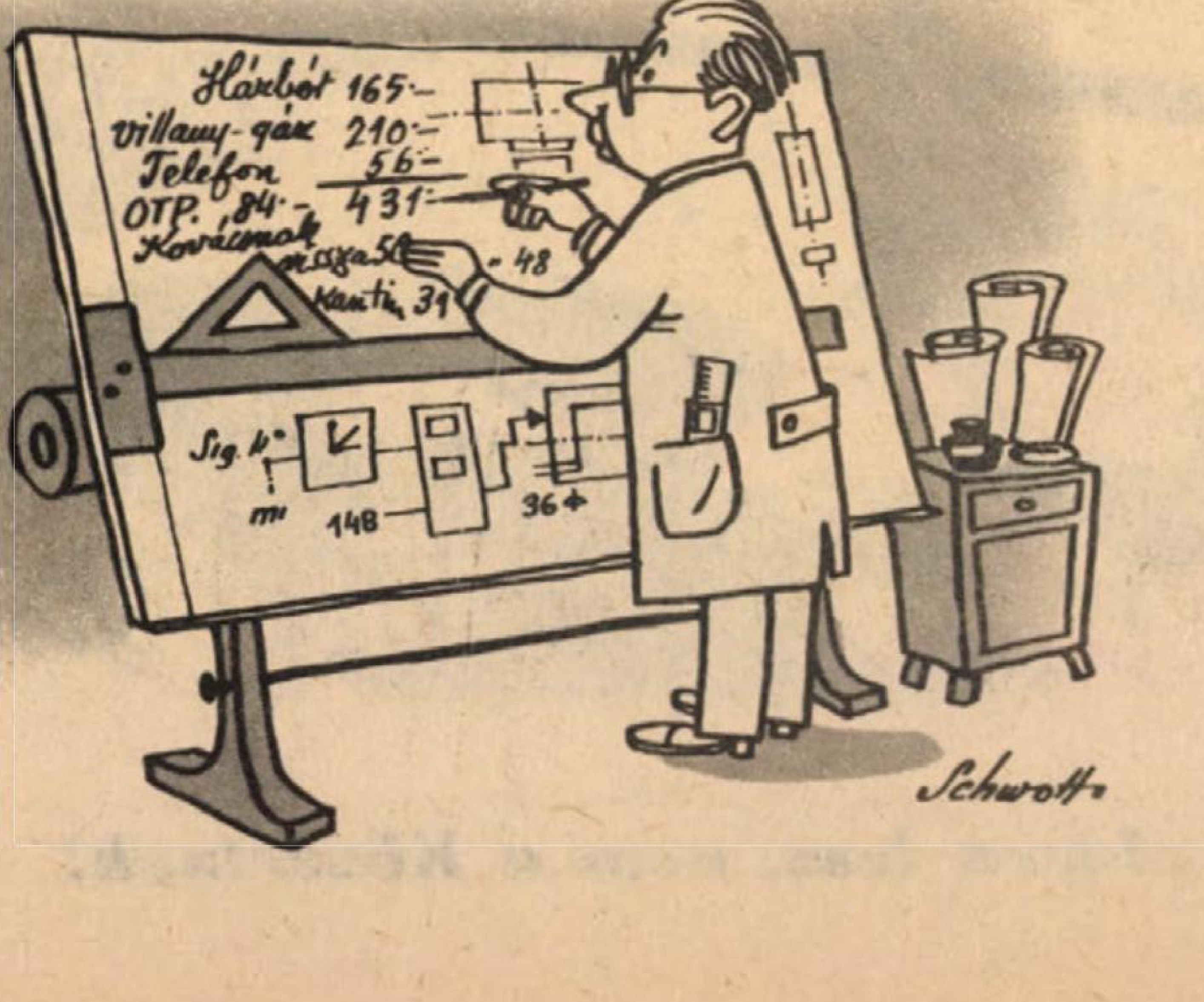

Boldog apa

Balázs-Piri Balázs rajza

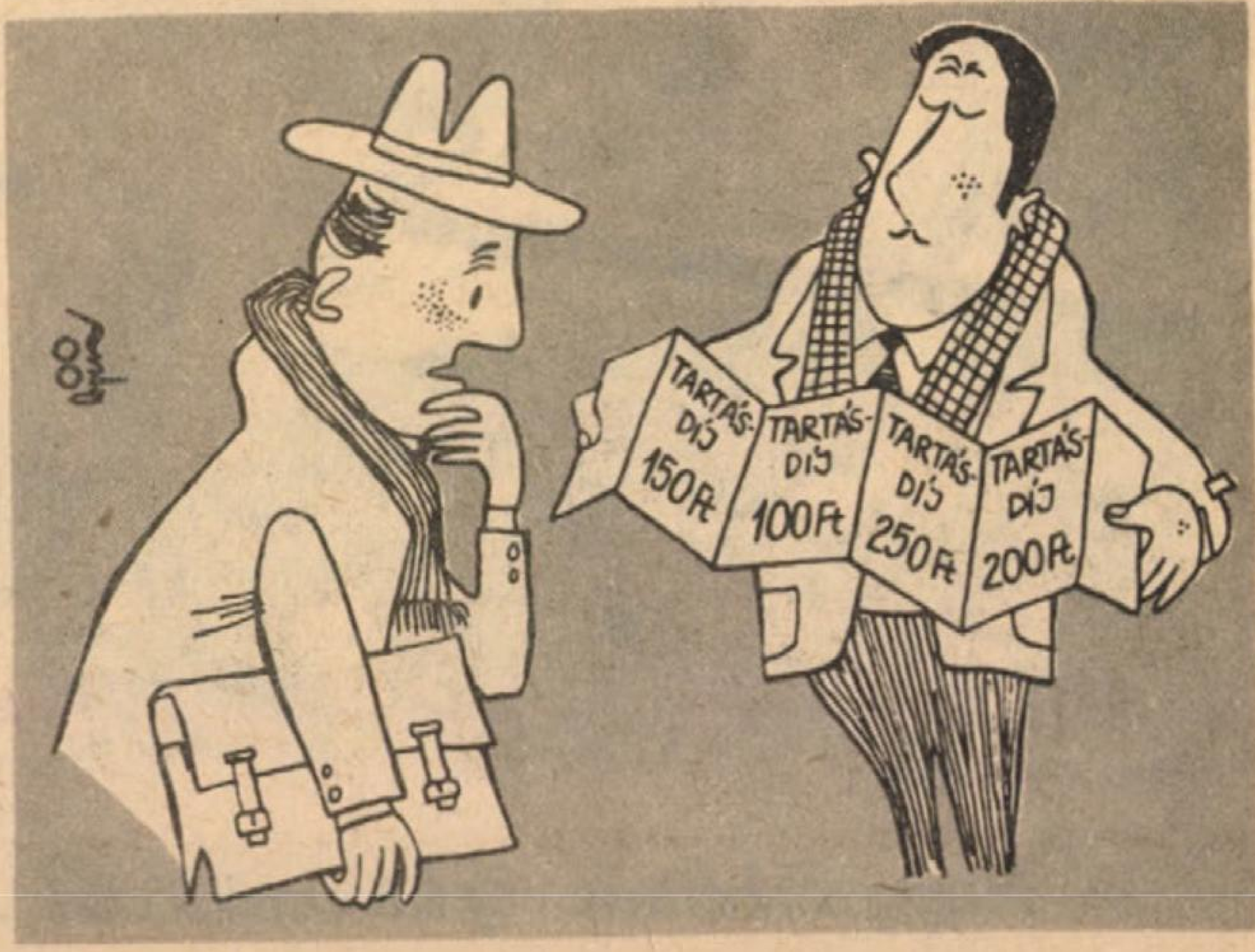

Nem korai?

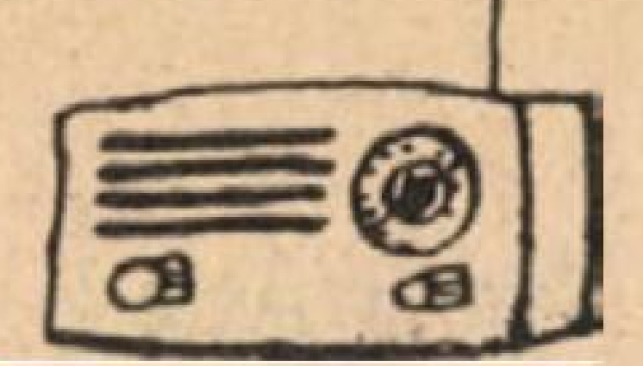

Barkácsoló kisdiákokról olvastunk az Esti Hírlap március 18-i számában. Az egyik ügyeskezű fiúval kapcsolatban a cikk szerzője megjegyzi:

„Már hatéves korában villanyt szerelt, nagyanyja rádióját javította."

Álljunk meg itt egy szóra! Az Üzemi Szabályzat, az elektromos iparban dolgozók testi épségének megóvása érdekében, szigorúan előírja:

„Feszültség alatt csak az dolgozhat, akinek

a) villanyszerelési szakképzettsége van;

b) balesetelhárítási oktatásban részesült;

c) évenkénti orvosi vizsgálat alapján alkalmas;

d) a folyó munka veszélyességére külön kioktatásban részesült;

e) eléggé pihent;

f) a biztonságos munkavégzéshez szükséges szerszámokkal el van látva"

Az Esti Hírlap jószándékú biztatása ellenére is felhívunk minden szülőt, hogy csak abban az esetben engedélyezze hat éves kisfia villanyszerelői tevékenységét, ha a gyerek a fentebb elsorolt valamennyi követelménynek megfelel.

Hasonló a helyzet a rádió javításánál is. Természetesen csak hálózati csatlakozású készülékek esetében. Tranzisztoros rádió, elemmel működő magnó és egyéb törpefeszültségű készülékek javítását bátran rábízhatjuk hatéves gyermekünkre. Feltéve, ha amúgy is új készüléket szándékozunk vásárolni.

(—rti)

Kennedy utazása a Kuba-ellenes koalíció érdekében

Toncz Tibor rajza

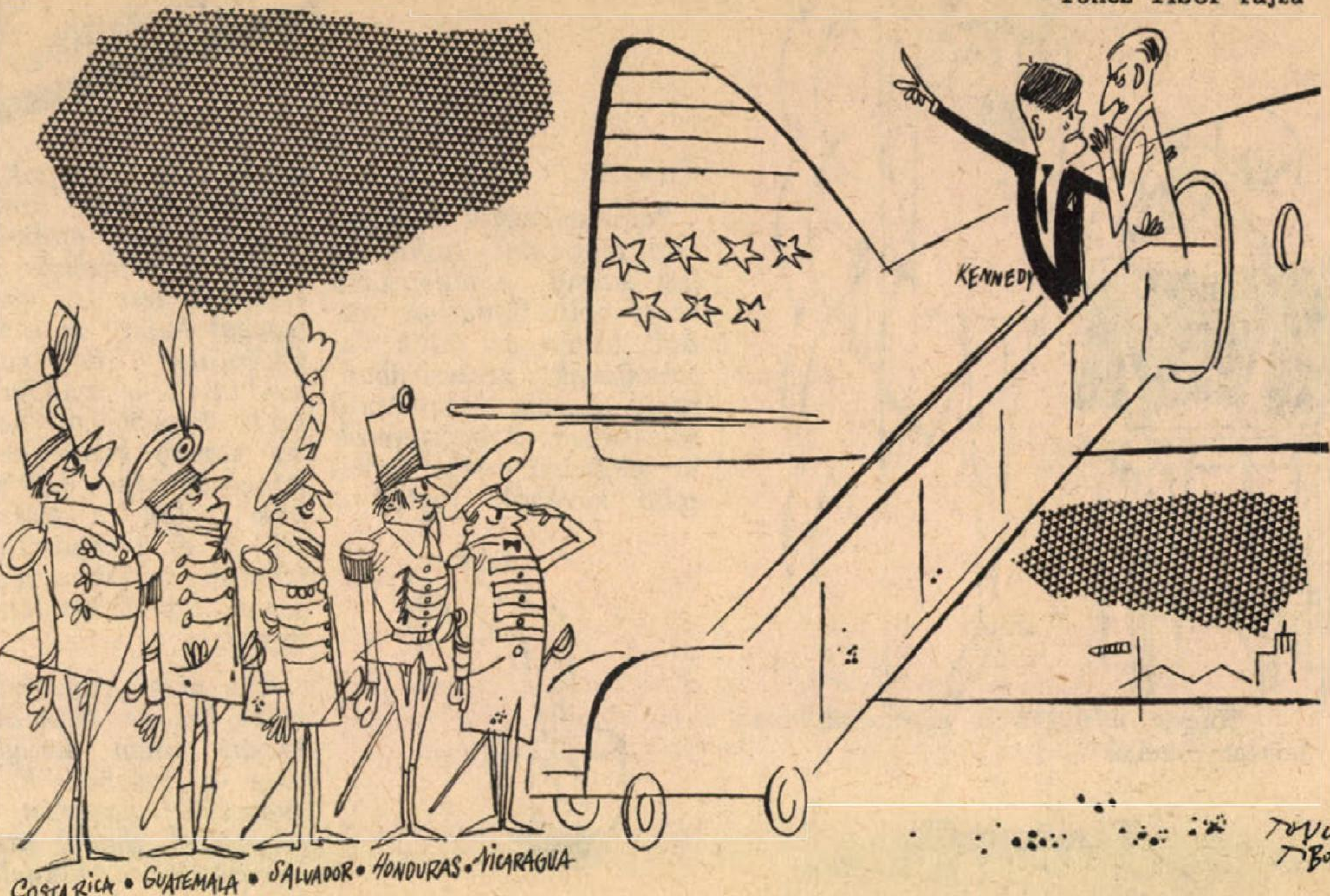
KENNEDY
COSTA RICA • GUATEMALA • SALVADOR • HONDURAS • NICARAGUA
TONCZ TIBOR

– Hol a zenekar? Én megrendeltem . . .
– Ahelyett is inkább készpénzt kérnek, elnök úr! . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Vattakabát

Az alábbi meghökkentő hirdetést olvastuk a minap a Dél-Magyarország című lapban:

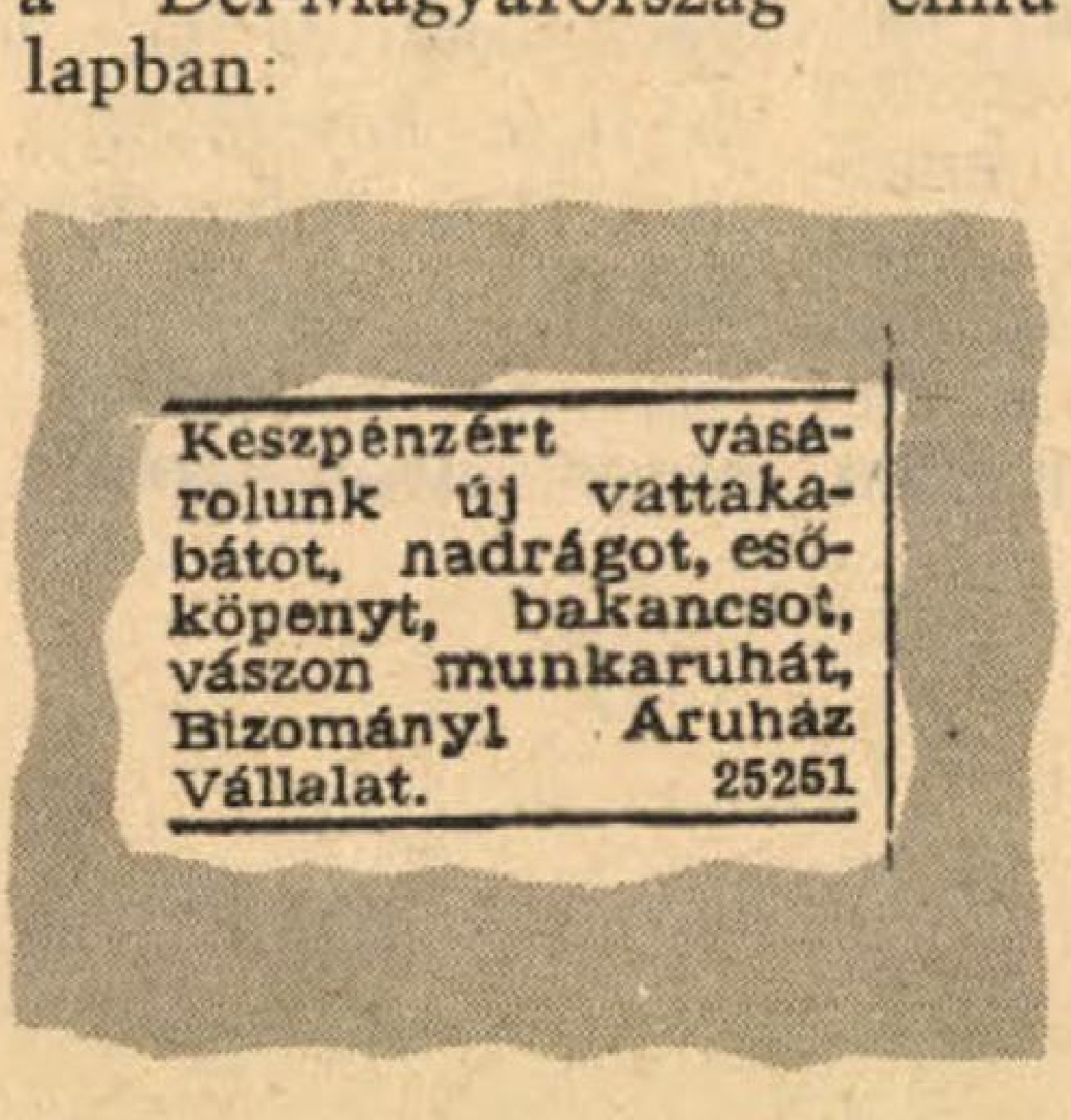

Keszpénzért vásárolunk új vattakabátot, nadrágot, esőköpenyt, bakancsot, vászon munkaruhát, Bizományi Áruház Vállalat. 25251

Nofene! Hát ez meg mi a szösz? Mi eddig úgy tudtuk, hogy a Bizományi Áruház kifejezetten a használt árucikkek forgalmazására hivatott. Most meg aszongya, hogy „készpénzért vásárolunk új vattakabátot."

És kitől, ha szabad érdeklődnünk? Talán az Egyesült Pufajka Művektől? Nem valószínű, hogy ezt a tranzakciót a fejlett szocialista kereskedelem apróhirdetés útján bonyolítaná le. Maradnak a magánemberek. De hisz ma már aligha találni olyan balekot, aki a boltban csupán azért vesz egy szép új vattakabátot, hogy némi veszteséggel rögtön továbbadja a Bizományi Áruháznak. – Akkor végül is miféle egzisztenciák fognak örülni ennek az ajánlatnak?

Eláruljuk. Azok, akik a munkásvédelmi törvények és rendelkezések által meghatározott időközönként új munkaruhát, vattakabátot, nadrágot, esőköpenyt, bakancsot stb. kapnak, hogy ilymódon is óvják testi épségüket, egészségüket. És, akik egészségük védelmét szívesen cserélik fel némi készpénzzel. Mert ilyenek is vannak. Sajnos.

(d—th)

Helyzetkép a bonni karosszék körül

Gerő Sándor rajza

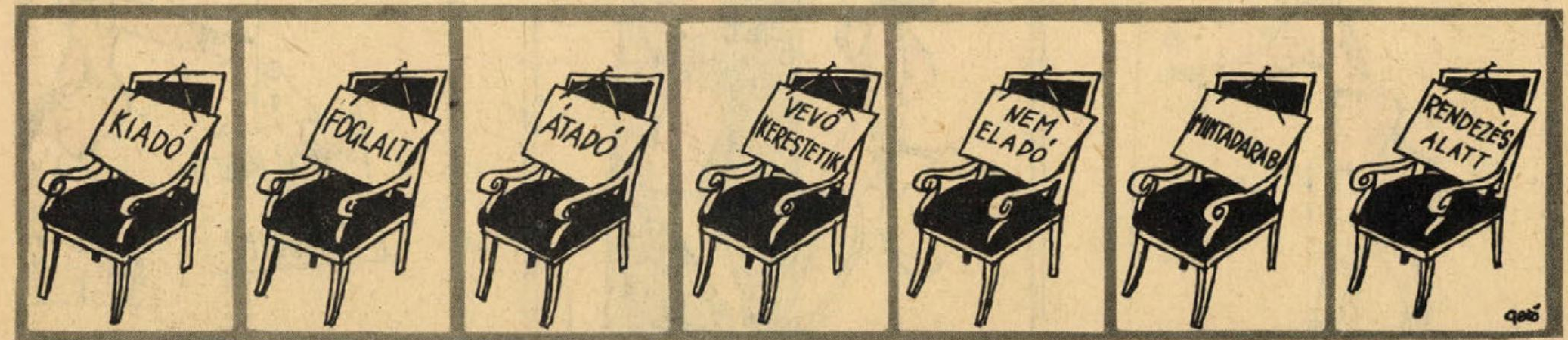

Hétfő kedd szerda csütörtök péntek szombat vasárnap

Túlságosan éber vezető

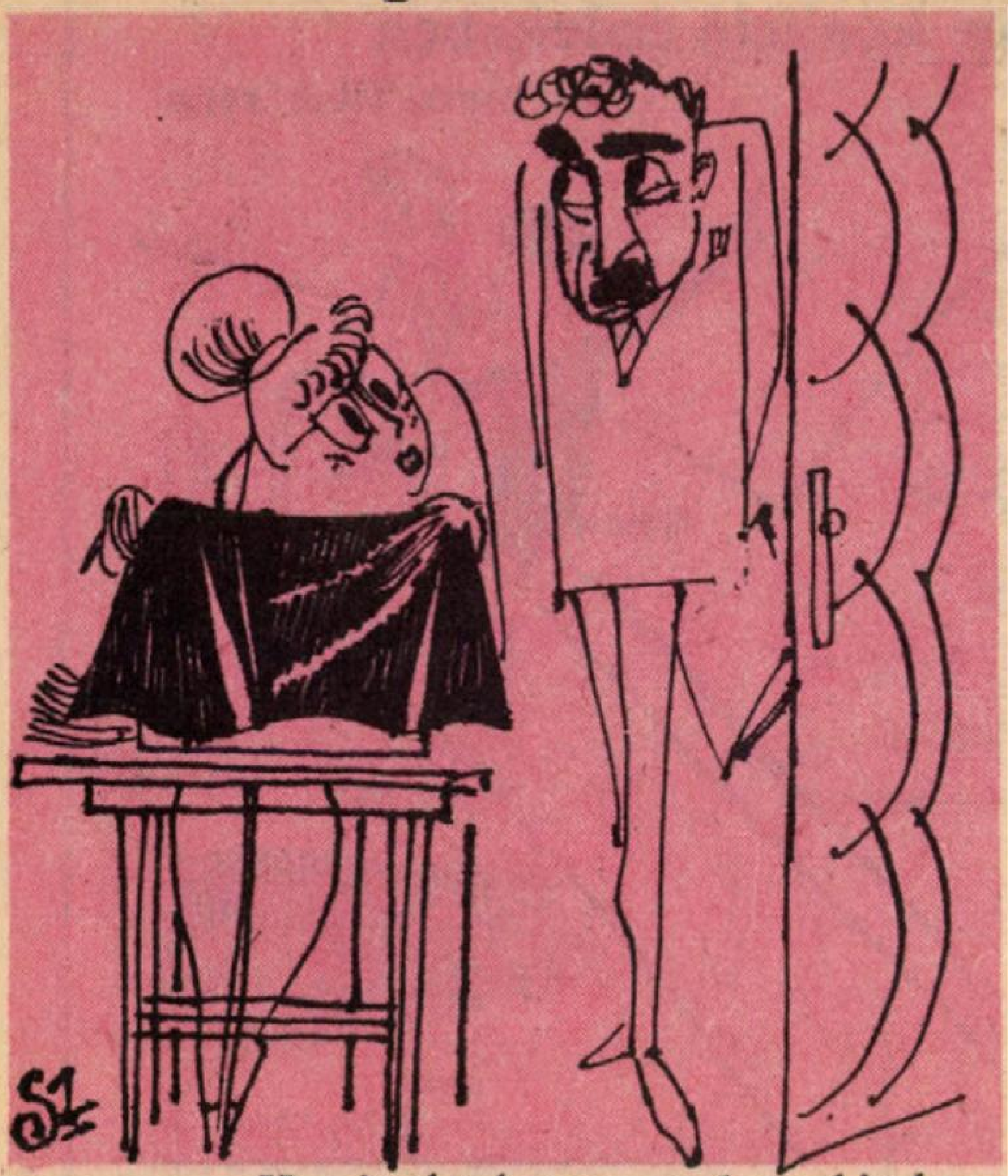

– Hagyja letakarva a gépet, bizalmas levelet diktálok!

Társszerzők

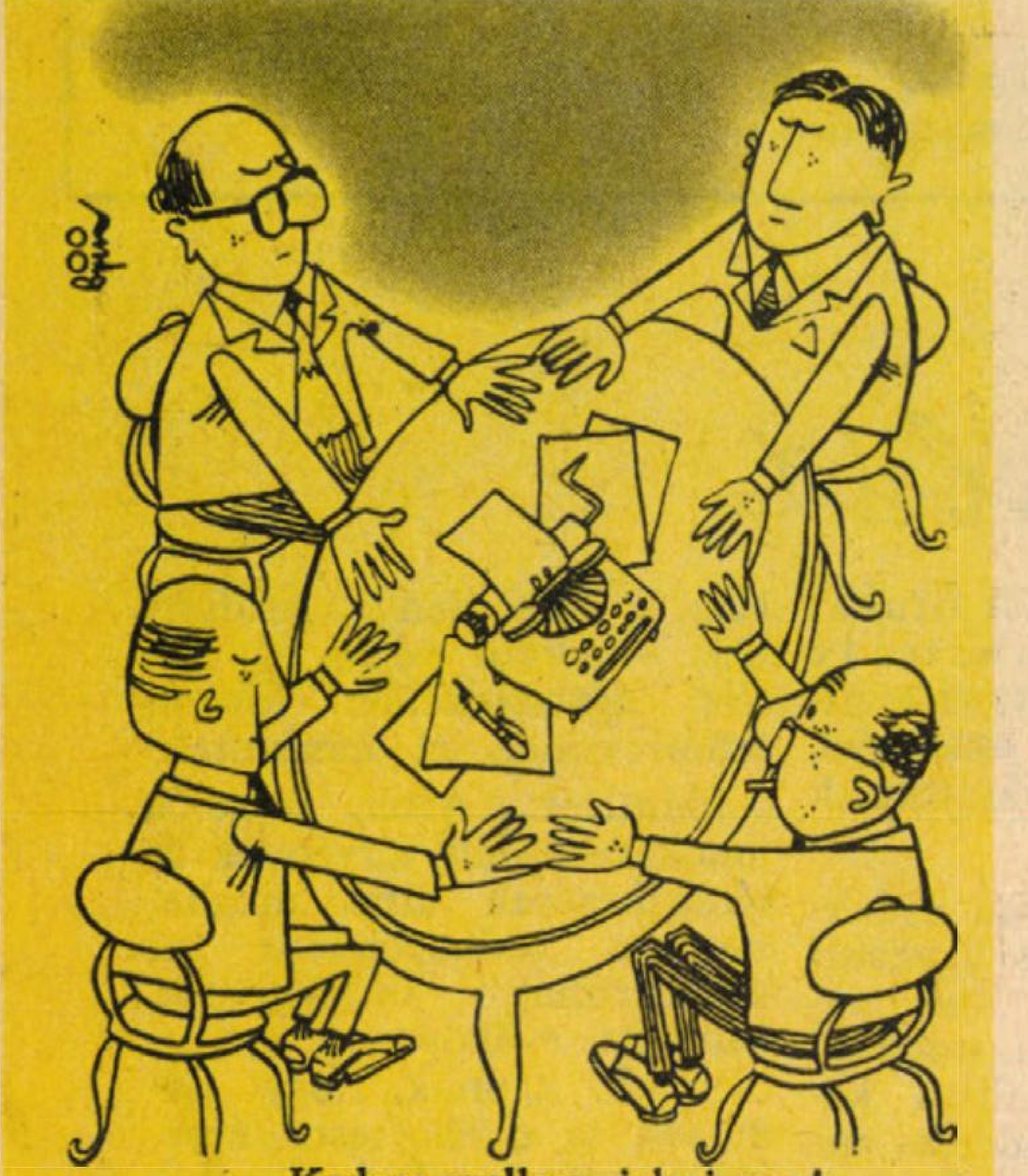

– Kedves szellem, jelenj meg! . . .

LEVÉL az összeköttetésről

Tisztelt Uram!

Mint az egyik napilapban megjelent tudósításból értesült, a feketekávé azért volt ihatatlan annak idején az önök városkájának presszójában, mert a volt üzletvezető utasítására a beosztottak az előírtnál jóval kevesebb kávéból főzték a duplát. A különbözetet a vezető és a helyettese elsikkasztotta, de valamit juttattak a beosztottaknak is.

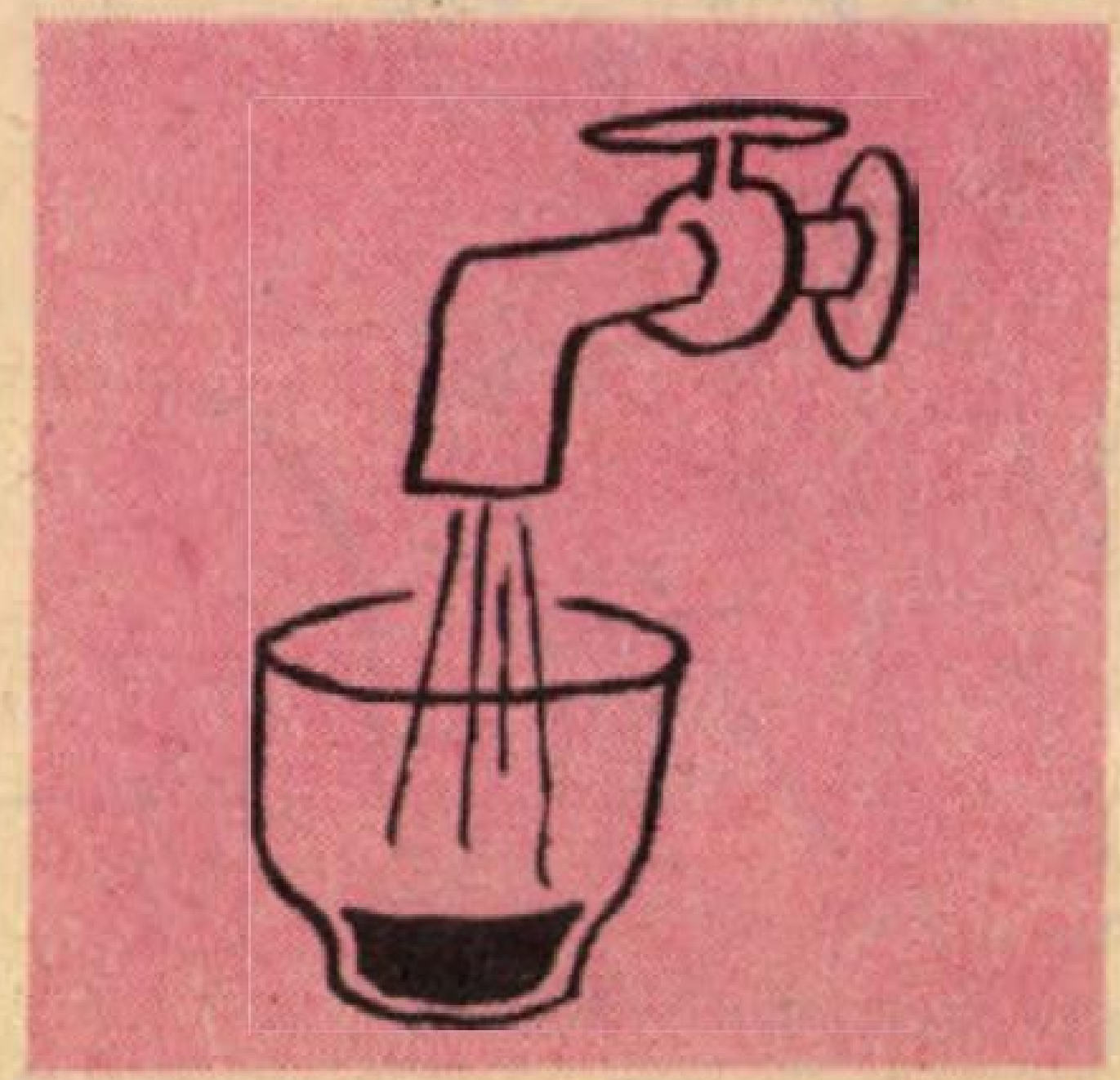

Ön most nem elégszik meg a bírósági ítélettel, amely a helyi presszó volt üzletvezetőit sújtotta, hanem arra kíváncsi, hogy vajon miért talált süket fülekre a kávéfogyasztók panasza annak idején, amikor az eszpresszó vizes és íztelen kávéja ellen szót emeltek! Ezt firtatni csak azért jutott eszébe önnek, mert olvasta az említett cikkben, hogy akkoriban már hónapok óta folytak a csalárd üzelmek a presszóban, amikor az egyik kávéfőzőnő erről említést tett a vállalat igazgatójának, de a kávéfőzőnőnek távoznia kellett a vállalattól. Később új helyettes vezető került az üzletbe, akinek a kávéfőzőnők szóltak a visszaélésekről, és utasítására feljelentést tettek a rendőrségen. Így derült fény az ügyre.

Ön most azok felelősségét firtatja, akik annak idején nem hallgatták meg a helybeli kávéfogyasztók panaszát, és részvéttel gondol arra a kávéfőzőnőre, akinek leleplező bejelentése után távoznia kellett az állásából. Sajnos, teljesen helytelenül ítéli ön meg az illetékesek felelősségét. Még szerencse, hogy a fülük botját sem mozgatták a panaszokra. Képzelje el, hogy ha azok a fogyasztók, akik az eszpresszó rossz minőségű kávéja ellen – még jóval a vizsgálat megindítása előtt –, szót emeltek, ugyanúgy jártak volna, mint a kávéfőzőnő. Kereshettek volna új munkahelyet maguknak, minek következtében valóságos népvándorlás zajlott volna le az önök kis városkájában.

Hogy ez milyen könnyen megtörténhetett volna, az a bírósági tárgyalásról szóló tudósításból is kitűnik; az üzletvezető igen szigorú ember volt, féltek tőle, állandóan az összeköttetéseire hivatkozott, és társai is csak kényszerből csaltak vele együtt. Hogy az üzletvezető kire hivatkozott, azt nem tudom önnek megmondani. A tudósítás erről nem ad hírt. Úgy látszik, azonban a jó összeköttetésnek már csak a hangoztatása is értékes tőke manapság, amit annál jobban lehet gyümölcsöztetni, minél gyakrabban hivatkoznak rá. Esetleg minden összeköttetés nélkül is . . .

Földes György

Jucika megértő

Pusztai Pál rajza

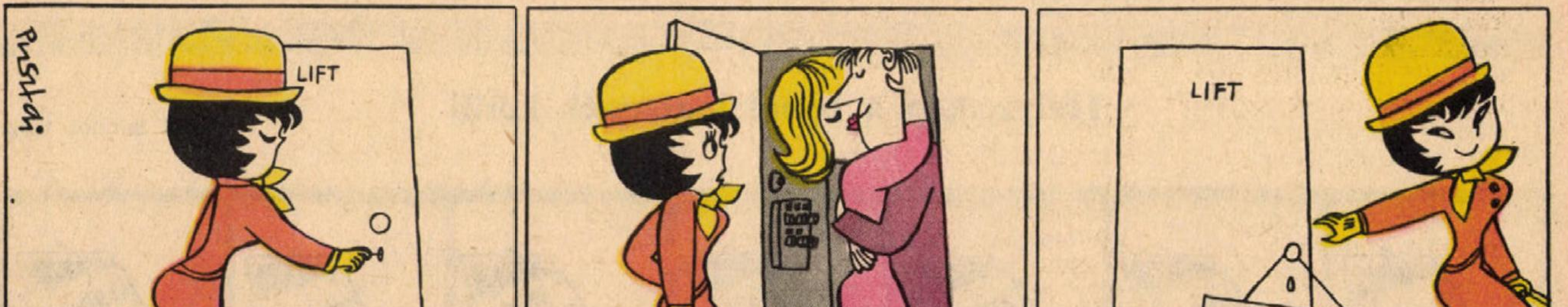

VANNAK egészen Furcsa DOLGOK

A SAS ÉS A KISAUTÓ

A kisautókról sok viccet mondtak, írtak, rajzoltak már, de maga az élet sem akart ezek mögött maradni. Az újmexikói Melroseban történt, hogy egy hatalmas sas megtámadott egy kisautót, csőrével betörte az ablakát és nekiment a kocsi vezetőjének, Jim McNeilnek és utasának, Kent Flemisnek. Az utas kilőtte pisztolya egész tárát, amíg végre a sas visszavonult. Barátaik szerint a sas egy kicsit rövidlátó lehetett és a kisautót kiscsirkének nézte.

SZIMULTÁN SZÍNHÁZ

Egy tehetséges fiatal izraeli építész, L. Agam, olyan színházat tervezett, amelyben a nézők a középen ülnek, s körülöttük négy színpadon játsszák a műsoron levő színdarab különböző jeleneteit.

– Az életben sem láthat az ember mindent egyszerre – magyarázta az építész – s van, akit ez, másokat az a jelenet érdekel. Az sem baj, ha valaki későn jön, hiszen semmiképpen sem láthatja az egész színdarabot. Bízom abban, hogy az írókat is felrázza ez az új lehetőség.

Véleményünk szerint a színészekre is serkentőleg hat ez a megoldás, mert versenghetnek, hogy a közönség az ő jelenetüket nézze és ne a többiekét.

Vezérkari tervezés

Hegedűs István rajza

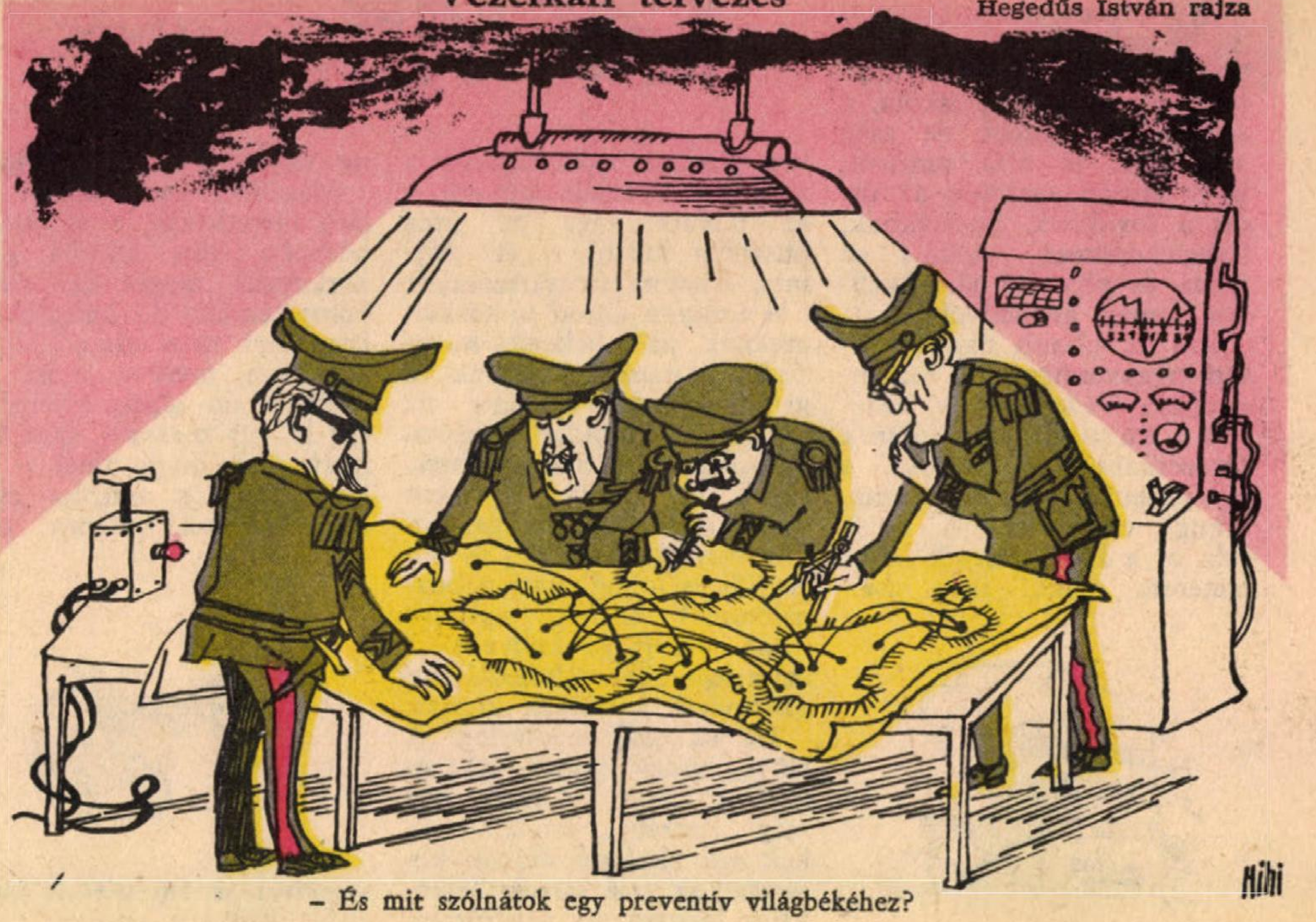

– És mit szólnátok egy preventív világbékéhez?

Kissé piszkos volt az ablak

Szűr-Szabó József rajza

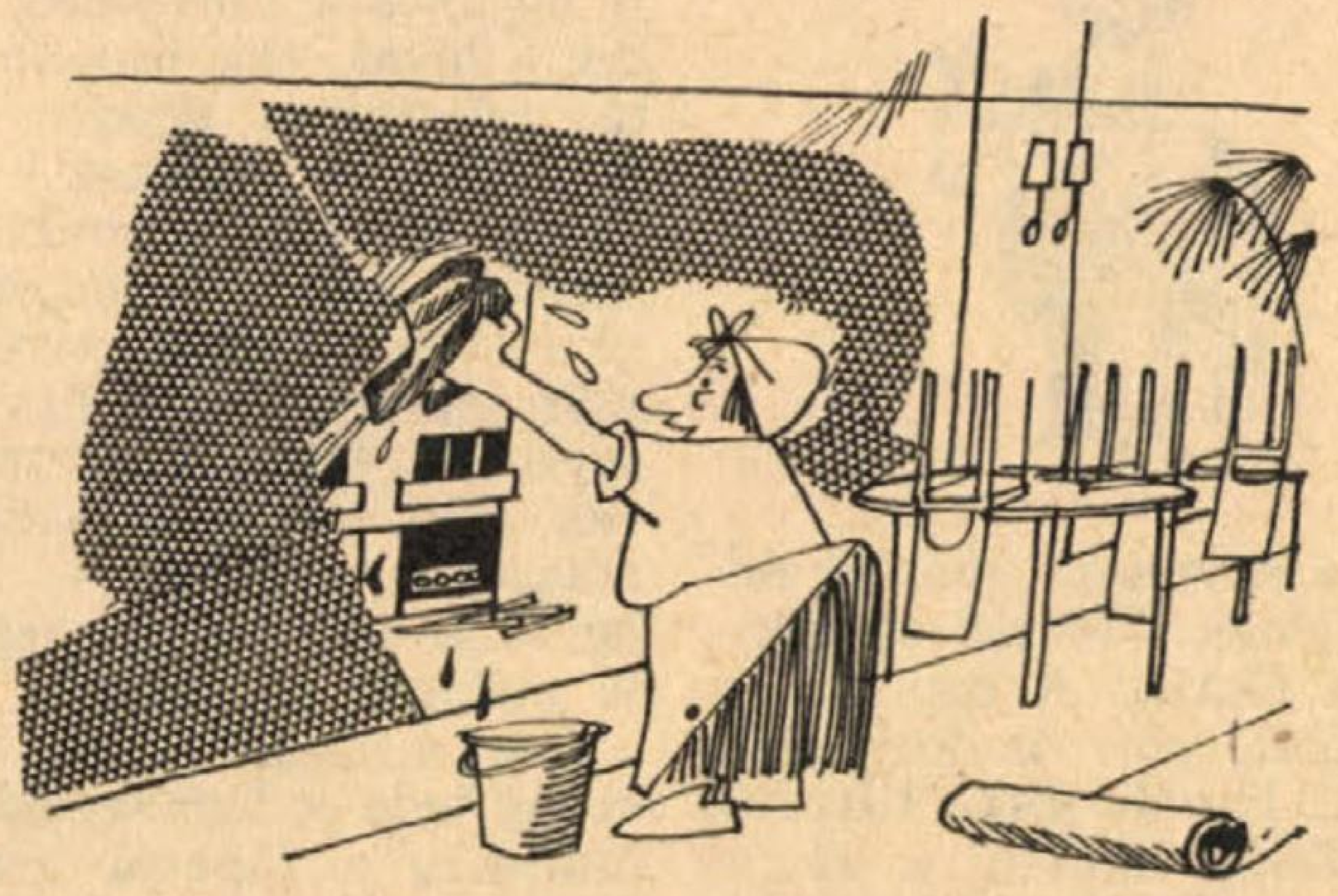

– Né, ősz óta egy új ház épült!

HALLOTTUNK EGY VICCET

– Ez egyenesen felháborító! – panaszkodik a kövér Meszetneki. – Hatszáz forintot fizetek havonta egy albérleti odúért, és ráadásul még nőt sem szabad felvinnem!

– Akkor kezet foghatunk, – vigasztalja Rézmár Kázmér.

– Az lehetetlen, hiszen te főbérlő vagy!

– Igen, de képzeld el, mit szólna hozzá a feleségem...

Pesti tudósítónktól

Most közzétett statisztika szerint a Nemzetközi Nőnapon a férfiak másfélmillió forintot adtak ki virágra. Elképzelem, amint a nő így szól a férfihoz:

— Másfélmillió forint... Istenem, mennyi mindent lehetett volna venni ezen a pénzen...

— Például mit?

A válasz némi gondolkozás után így hangzik:
— Például virágot...

*

Egy-egy győztesen megvívott ütközet után új harcok következnek. Ma már biztosítottnak tekinthető Franz Kafka nevének egy „f”-fel történő írása, már átment a sajtó vérkeringésébe a Franz Kafka és Kaffka Margit közötti különbség.

Most a szicíliai Mafia sajtóirodája részéről intéztek kérést hozzánk, hogy ne írják szervezetük nevét Maffiának. Amúgy is sok támadásnak vannak kitéve, holott az olaszországi bűnszövetkezeti mozgalomnak az élén járnak.

f. l.

A rizses kondérnál

Toncz Tibor rajza

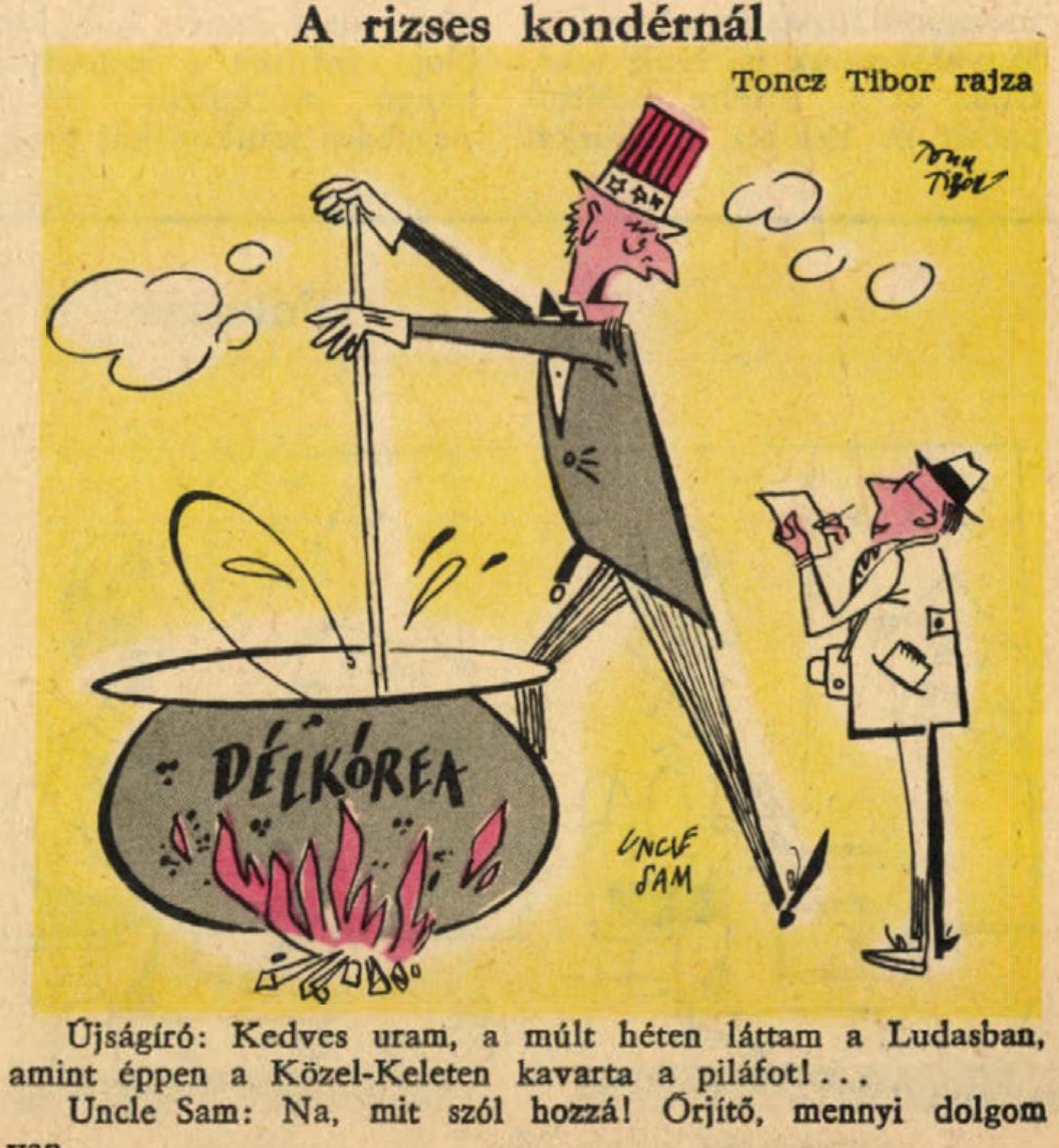

Újságíró: Kedves uram, a múlt héten láttam a Ludasban, amint éppen a Közel-Keleten kavarta a piláfot!...

Uncle Sam: Na, mit szól hozzá! Őrjítő, mennyi dolgom van...

LOVAK előnyben

Nemcsak a jó pap, – a közönséges emberfia is holtig tanul!

Abban a hitben nőttem fel, anyám, az iskola, a saját józan eszem, de még a KRESZ is arra tanított, hogy járdán gyalogos az úr, ott a lovaknak, marháknak, bakszekereknek, továbbá az izom- és géperejű járműveknek semmi keresnivalójuk.

Ám az elmúlt ősszel, életem negyvennegyedik esztendejében Távol-Keletre vezérelt a Kulturális Kapcsolatok Intézetének úti paksusa, s így jöttem rá, hogy... azaz, álljunk csak meg! A helyszín és a körülmények kellő ismerete nélkül még csak megsejtetni se tudom: micsoda megrendülés is jutott egy verőfényes októberi napon osztályrészemül?!

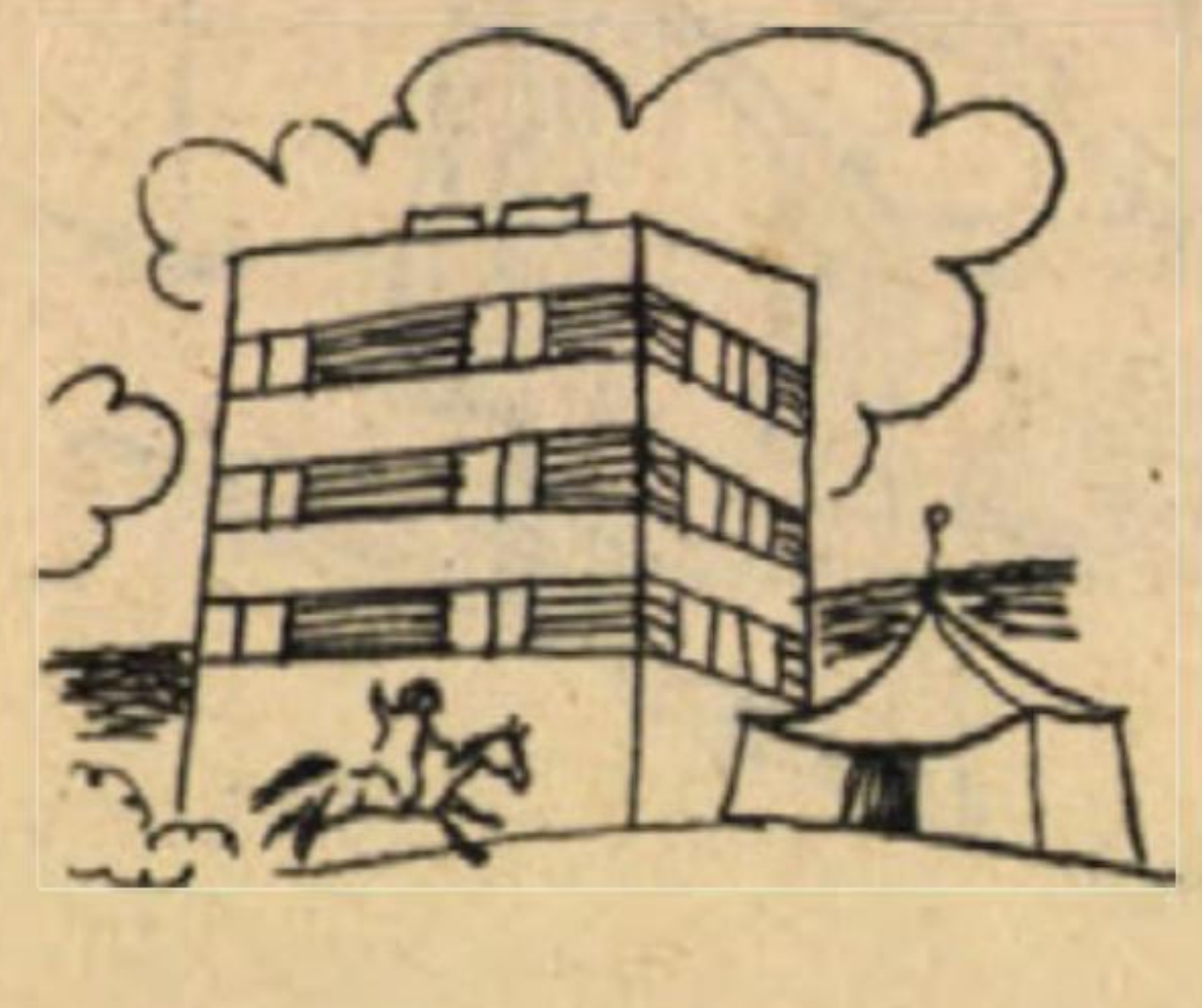

Nos, a helyszín Mongólia székhelye: Ulánbátor. Valaha felemás pusztai telep volt, a kő- és faházak bádogteteje, s a kolostorok cifra gerince épp csak kiütközött a jurták búborék-tengeréből, de ma már igazi nagyváros, és különösen az utóbbi öt-hat esztendő során lett az. Mit mondjak? Mintha egy tágas, középületekkel szegett betonmedencét a mi Komlónk megötszörözött fűzére venne körül.

Az utcák tiszták, takarosak. Hála az illetékes városi alkalmazottaknak, és hála a megszámlálhatatlanul népes kutyatábornak is. Ezek takarítják el az útfélre hajított pacalt és beleket, ha birkát kap pusztai rokonságától a fővárosba szakadt mongol, s az udvart vagy az utca pusztába kifutó végét teszi meg alkalmi mészárszéknek.

S amilyen áldott jó torkuk ezeknek az ebeknek, kuvaszoknak, komondoroknak és gyukheleknek van! Este tíz tájban már minden csendes. Valósággal kongnak az ürességtől az utcák. S akkor egyszerre csak... hallga, miféle túlvilági hangok? – felzendül és lohadhatatlan buzgalommal csahol, nyüszít, tutul, vonyít, és hellyel-közzel a legszebb mélyfekvésben okarinázik a kutyák kórusa.

De ez csak mellesleg. A lényeg, hogy tiszták, takarosak az utcák, s hogy egy még tisztább, csodálatosan kék egű októberi délben követségünk felé tartok Ulánbátor legnagyobb sugárútján. Már előre ízlelem és élvezem a követségi konyha üdvöskéjének: Mária asszonynak a főztjét. A tripla kávé is csábít, ami a kulturális főnök: Füredi Jóska bátyánk jóvoltából szintén a távoli otthon illatát és levegőjét idézi majd a puszták generális faggyúszagában.

Egyszerre csak: klop-klop-klop, majd ismét: klop-klop-klop, mintha a legmélyebb hangú marimbán háromnegyedes szinkópákat ütögetne valaki a hátam mögött.

Megállok, mert éppen átjáró következik, s az úttest közepén tilos állásba gyakorlatozza magát egy cifrabotos rendőr, de hátrafordulásra már nem marad időm. Nem ám, mert – most ne hagyj el én józan eszem! – egy ló, egy masszív, apró termetű paci dugja fejét a fejem mellé, s mintha csak súgni akarna valamit, orrszőreivel a fülemet is megcsiklandozza a jámbor.

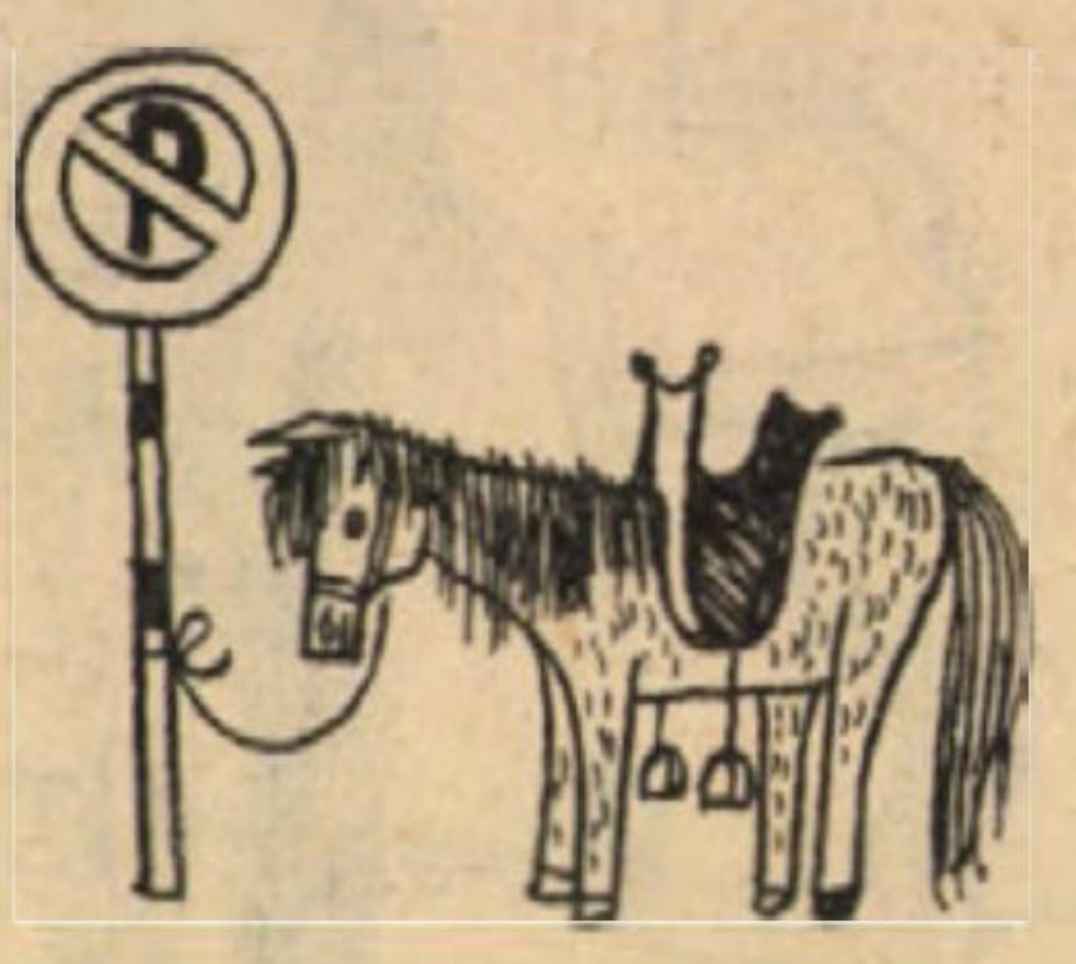

Oldalt ugrok, ami elég szép teljesítmény, mert reszket a horgas inam, s a guta is ugyancsak környékez. Bezzeg a lovas, egy hun-ábrázatú, imitt-amott bajszos atyafi! Meg se moccan, igazi festett bálvány, s mikor a rendőr botja a megfelelő szabadgyakorlatok elvégzése után lehetre fordul, úgy hajt tovább – félfenékkel trónolván a hihetetlenül szűk és magas nyeregben –, hogy ügyet se vet rám, s a rendőrt se méltatja pillantásra.

Igaz: a rendőr se őt, hiába kocog bele a legnagyobb tumultusba a főposta feljárójánál.

S ez csak a kezdet, mondhatnám, az első kóstoló volt abból a szokásjogból, hogy lovak és lovasok előnyben, Mongóliában még a miniszterek autója is lestoppol, ha az úttesten –, a forgalomra rá se hederítve –, lovas halad át.

Állok, szellőzködök egyszer a nagyszálló ablakában. Odalenn autók vesztegelnek, de egyébként üres a tér és üres a teret megülő park is. Csak egy árva, tagbaszakadt rendőrlegény lézeng, sétálgat a facsemeték közt, s unalmában kavicsokat rugdos.

Ekkor klop-klop-klop: a már ismerős marimba-taktus hangzik fel a téren. Egyre tisztábban, s egyre közeledve. Majd a szálló mögül egy lovas, egy vénségesen vén, kunkori csizmás pusztafi üget be a térre. Megáll, nyeregből lép és parkol.

Úgy, ahogy mondom: parkol, mert a paci kantárszárát szemrebbenés nélkül a szálló „parkolni tilos" táblájára hurkolja rá.

Hohó, bátyámuram, csakhogy a közelben rendőr is van ám! Sőt: egy-két szökelés, némi iramodás és már frakkon, illetve... kaftánon is kapta az öreget. Mutogat, magyaráz neki, de bátyánk ember magáért, és visszamutogat. Azt mutogatja, hogy amott ni, ott vannak azok a fránya autók, azokra igen, azokra érvényes lehet a tilalom, csakhogy ő lóval van, őt nem érdekli se a tábla, se a ráfestett irka-firka.

Azzal el is lép onnan, a lovasok görbe, kacsázó járásával a szálló főbejáratának tart, és semmi gondja rá többé, hogy mit csinál a rendőr.

Mit csinál? Bámul, töpreng, a sapkáját is előbbre taszítja, hogy ne akadályozza a tarkóvakarásban. Majd gondol egyet, elköti a lovat, átvezeti a téren, s kötőfékjét a keze ügyébe eső legközelebbi facsemetére hurkolja.

Amiben az van, hogy lovak előnyben ugyan, de azért... rendnek mindenütt muszáj lenni!

Urbán Ernő

Fokozás

Balázs-Piri Balázs rajza

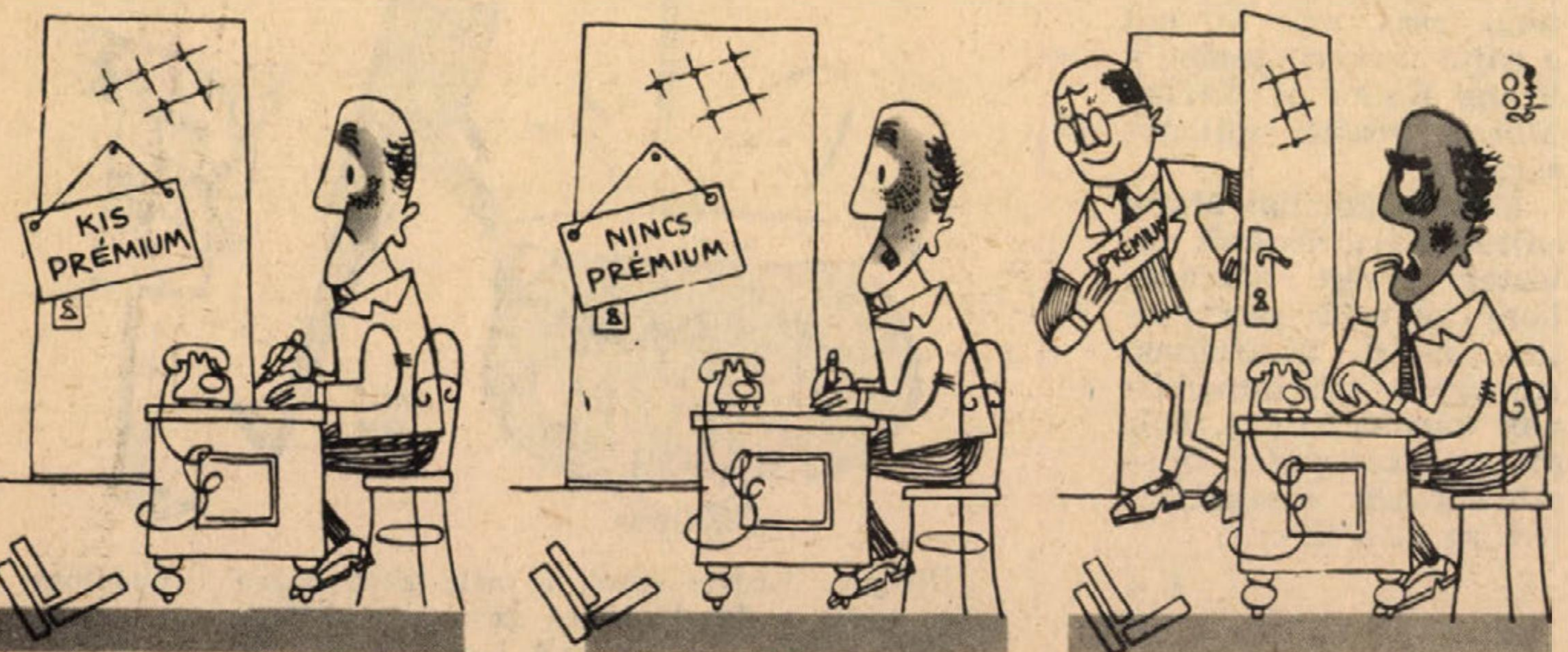

Bosszúság Méreg Nagy méreg

Nem közölhető kéziratot küldtek:

G. Ilona, Békés. — Sz. József, Bp., XX. — „Figyelő" — W. Kornélia, Bugyi. — H. János, Nagyigmánd. — K. Imre, Hódmezővásárhely. Ó. István, Kenézlő. — P. Zoltán, Pécs. — K. József, Bp., VIII., Gyulai P. u. — G. Tamás, Balatonföldvár. — M. Gyula, Nagykanizsa. — M. László, Bp., X., Harmat u. — C. András, Bp., XIV., Columbus u. — O. Ilona, Pestlőrinc. — V. Jenő, Szigetszentmiklós. — U. Jenő, Szeged. — B. Gábor, Balmazújváros. — V. Éva, Bp., IX., Gyáli u. — S. István, Gyöngyös. — B. József Bp., IV., Palócz u. — Sz. László, Bp., XII., Böszörményi u. — R. József, Bp., XIX., Kinizsi u. — R. János, Adács. — A. Gyula. Hódmezővásárhely.

INTERKONTINENTÁLIS MENÜ

Londonban „Ízleld meg a világot!" jelszóval vendéglő nyílt, amely az ínyenceket tizenkét ország ételeiből álló gasztronómiai utazásra invitálja.

A népek közeledésének ez az új formája rendkívül tápláló, de aki nem tud vigyázni, olyan nemzetközi gyomorrontást kaphat, hogy az hét nyelven beszél...

FRANCIAORSZÁG

– Borzalmas álmom van mostanában minden éjjel – meséli Durand úr a barátjának. – Azt álmodom, hogy nyílik az ajtó és belép Brigitte Bardot, anyaszült meztelenül...

– És te ezt borzalmas álomnak nevezed?!

– De még mennyire. Ugyanis belép, de olyan hangosan csapja be maga mögött az ajtót, hogy mindig felébredek...

Premier előtti gondok

Erdei Sándor rajza

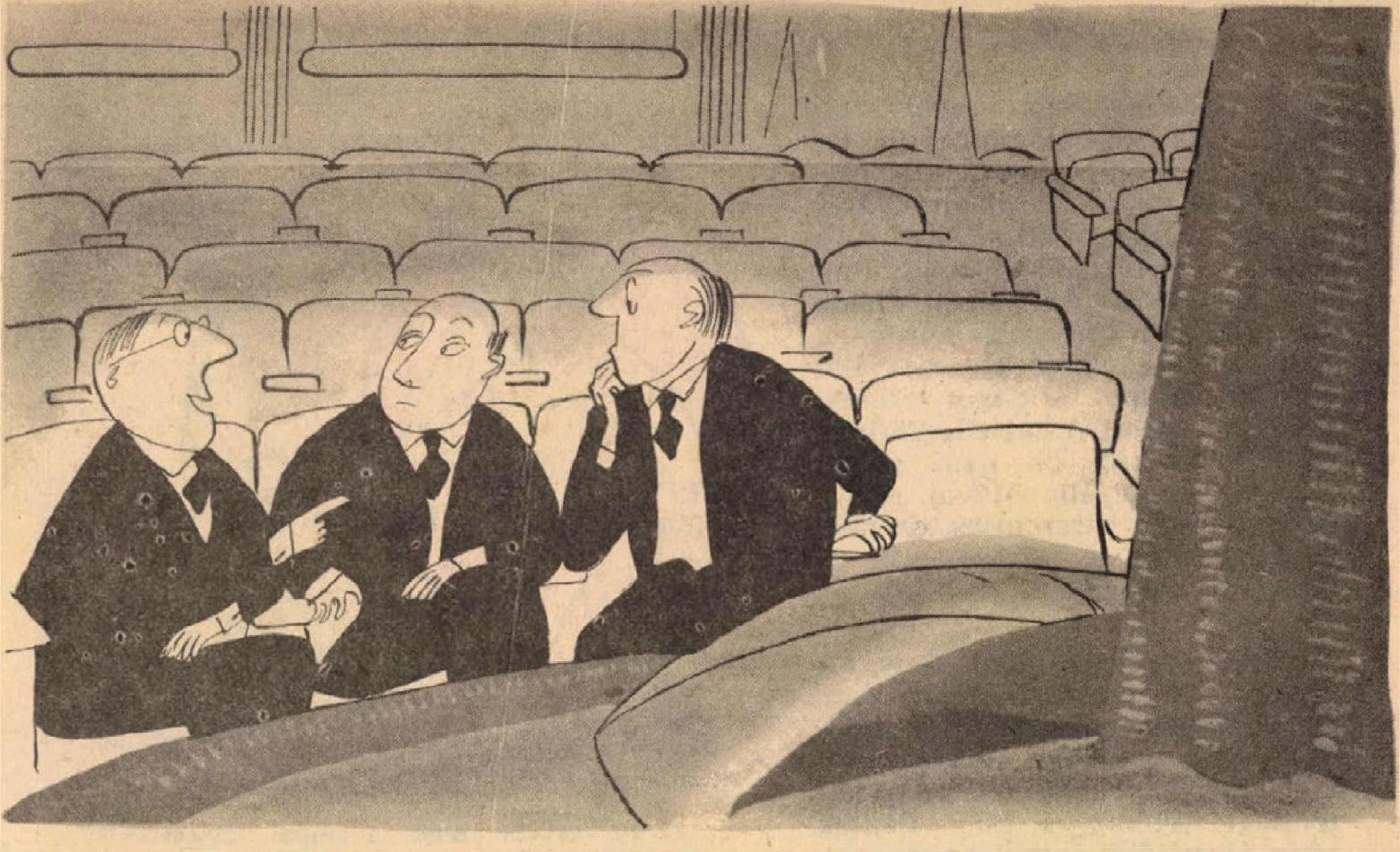

– Hogyan lehetne izgalmasabbá tenni a darabot?
– Nyilvánítsuk életveszélyesnek a födémet!

WIESZLAWA LUBKOWSZKA:

GYEREKEK ÉS FELNŐTTEK

Az utolsó pillanatban vettem észre, hogy a levesbe kevés lesz a vékony metélt.

– Metek! Ugorj csak, fiam! Szedd a lábad! – kiáltottam gyermekemnek.

Néhány perc múlva a kezemben tartottam a szakadt dobozt. Rengeteg tészta hiányzott belőle. Legalább az egyharmada.

– Nekem így adták – magyarázta a gyermekem, persze gondosan ügyelt arra, hogy a veszélyességi távolságon túl álljon meg. – Kérdeztem, miért van elszakadva, de a néni a pult mögött rám kiáltott, hogy ne legyek szemtelen. Ilyen taknyos, aszongya, mégis úgy kiveri a huppot, mint egy felnőtt.

Rettenetes dühös lettem, és mosogatás közben nagyobb zajt csaptam, mint általában. Egyszer csak megszólalt a csengő. A legkisebb Malakovszki lány állt a küszöbön. Tőlünk a negyedik lakásból.

– Anyuka aztat mondta, hogy tessék szíves lenni végre megadni azt a két tojást, amit kölcsön tetszett kérni, mert kell vacsorára – mondta az angyali leányka.

Elfutott a méreg. Ki vacsorázik fényes nappal? Nem mondom, talált ürügyet! És még azt hiszi a naiv lélek, hogy pont ő fog engem átejteni! Frászt neki! De hát nem tehet az ember semmit, egy hete, hogy kölcsön kértem a tojást két órára...

Kiszaladtam a konyhába, fogtam két tojást, és beleraktam a kislány kezébe.

– Jaj – csipog a kis copfos –, az egyik tojás repedt!

– Szó sincs róla! Te tanítasz engem? Hiszen még csak most bújtál ki a tojásból –, riposztoztam a tőlem megszokott szellemes tónusban. – Én magam is látom, hogy egy parányi szépséghiba van rajta. Ez is valami? Talán aranyoztassam be?

A kislány elszaladt, és én egy kis megkönnyebbülést éreztem. Ez a tojás nemcsak repedt volt, hanem a frissességéhez is szó fért... Ezt már régebben észrevettem, és nem tudtam, mit csináljak vele. De most ez az alkalom... Még jó, hogy Malakovszkiné nem maga jött, úristen, ép és friss tojást kellett volna adnom. De a gyermek, – az más...

Az uram nem jött haza ebédre, gondoltam, elviszem neki az ételt a fodrászműhelybe. Bizonyára sok dolga van, mondom, ma szombat lévén. És csakugyan! Minden szék tele pasasokkal, mind a sorára vár. Az uram éppen akkor fejezte be egy férfiú kopasztását.

– Ki a következő? – kérdezte.

A sarokból felállt egy hétéves kisfiú, a szék felé igyekezett, de az uram szigorúan útját állta:

– Nem szégyelled magad, ide tolod a képed, amikor még felnőttek várnak a sorukra, te taknyos! Te vagy a soron? A te sorod még messze van az életben, de majd eljön; van időd, nem sírnak odahaza a gyerekeid!

A gyerek a várakozók kórusban csattanó kacagása közben kullogott vissza a helyére, és idősebb férfiú telepedett a borbélyszékbe. Én az asztalra tettem a termoszt és kimentem, mert még el akartam számolni azzal a bizonyos elárusítónővel a metélt levestészta miatt. Ha gyermeket küld az ember vásárolni, akkor minden bóvlit a kezébe lehet nyomni?

– Melyikük adott a fiamnak szakadt dobozban vékonymetéltet? – kérdeztem megállva a bolt közepén, és csípőre tettem a kezem.

Olyan csend lett erre az üzlethelyiségben, mint a temetőben. Az üzletvezetőnő magyarázkodni kezdett, hogy aszongya délelőtt más volt szolgálatban, bizonyos Vladza nevű kartársnő, aki éppen most szaladt ki a városba, de mindjárt itt lesz megint. Erre én leültem, és feltettem magamban, hogy megvárom azt a nőt. Vladza kartársnő valóban hamarosan megérkezett. Azt is mondhatnám, berepült az üzletbe. Tisztára pipacs volt az arca, és már a küszöbről elkezdte hangos mondókáját:

– Hát azért mégis csak disznóság! Mindjárt reggeli után elküldtem azt a srácot, már nemsokára este lesz, ő pedig csak ül és ül. Csak éppen oda nézek, a gyerek máris szipog, hogy aszongya a borbély bácsi, csak felnőtteket nyír, neki pedig azt parancsolja, várjon! Ha gyermek megy nyiratkozni, azt ki lehet nevetni?

– Nem tudta kinyitni a csepp száját, hogy ez a maga gyereke –, vágtam a szavába, mert sanda gyanú ébredt bennem: mintha ezt a fiúcskát láttam volna az uram előtt. – Honnan tudta volna az a szegény borbélymester, hogy a maga fiáról van szó? De ha maga még egyszer szakadt dobozban ad metélt levestésztát az én gyerekemnek, akkor...

Az elárusítónő figyelmesen nézett rám.

– Meg kellett volna mondania, hogy az a maga gyereke! – válaszolta, és vállatvont. – Nincs senkinek sem a homlokára írva, kinek fia-borja.

A megjegyzés logikus volt. Rosszkedvűen mentem ki a boltból. Nem tudtam mit válaszolni.

Fordította: **Pogonyi Antal**

Kezdetben vala a neuraszténia, később ember is teremtődött hozzá. Az ember már az állatvilágban annyira ideges volt, hogy nem tudott egy helyben maradni, ezért fejlődött. Az ember (homo diliens) azért a teremtés koronája, mert egyetlen élőlény sem tud annyiféleképpen ideges lenni, mint az ember. A cápa legföljebb felfal másokat, de nem gyötri őket agyon idegállapotával. A tigris legföljebb vérszomjas, de nem neuraszténiás. A strucc csak az étvágyát csillapítja, de nem az idegeit.

Mivel az ember társas lény, alkalma van másokat idegesíteni. Az erdei remeték legföljebb tüdőgyulladást kapnak, de sohasem idegösszeomlást. Robinsonnak kötélidegei voltak, s csak Péntek tette őt később ingerlékennyé. A társadalomban élő egyén viszont gyakran ideges, némelyik olyan idegrohamot kap, hogy környezetének tagjait a mentők viszik el.

Már a régi görögök sem bírták idegekkel egymást, ez volt az oka a sok polgárháborúnak. Szókratész sokat rontott embertársai idegzetén. Amikor ugyanis azt tanácsolta nekik, hogy ismerjék meg önmagukat, idegtépő élménynek tette ki őket.

Napóleon nem bírta a telet, Mózesnak viszont víziszonya volt, ezért tervezte meg a Vörös-tengeri átkelést az ismert módon. Nérót egyedül a zene nyugtatta meg, ami azért is fontos volt, mert egy leégett fővárost újjá lehet építeni, de a megrongált idegzetet soha.

A neuraszténia a tudományt is előrelendítette. Kopernikusz például olyan ideges volt, hogy egy napon úgy érezte: kering vele a Föld. Descartes, a nagy filozófus pedig így fogalmazta meg a túlzott agyműködés hátrányát: „Ha gondolkozom, ideges vagyok!" — ami egyben azt is jelenti, hogy azok az emberek, akik nem gondolkoznak, nem is idegesek.

Az idegesség ellen sokan gyógyszerrel védekeznek, csak az a baj, hogy az idegnyugtató hatását nyugtalanul várják. A rendkívüli időjárás, a légköri viszonyok is nyomasztó hatással vannak az ideges emberekre. A második világháború végén Hitler már nagyon ideges volt berlini bunkerében a sok frontátvonulás miatt.

Érdekes módon számottevő gyógyhatást lehet elérni állásváltoztatással. Amikor a rettegetten ideges igazgatót segédmunkásnak helyezik át, az illető megnyugszik és csak nagyon kevés emberrel szemben ingerült.

Feleki László

Vasvári Anna rajza

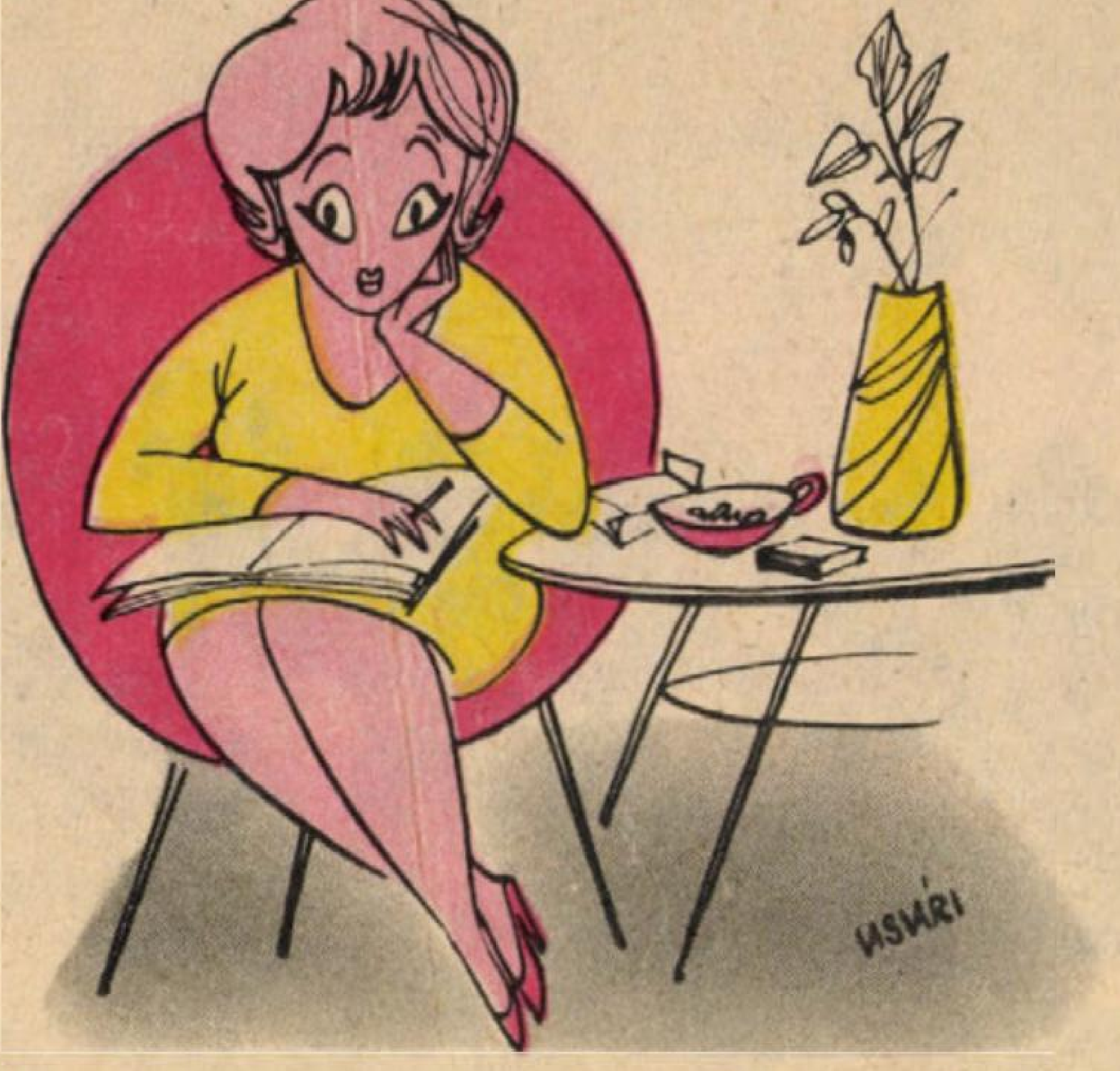

– Itt valami nincs rendjén! Aggasztóan nyugodt vagyok . . .

Szegő Gizi rajza

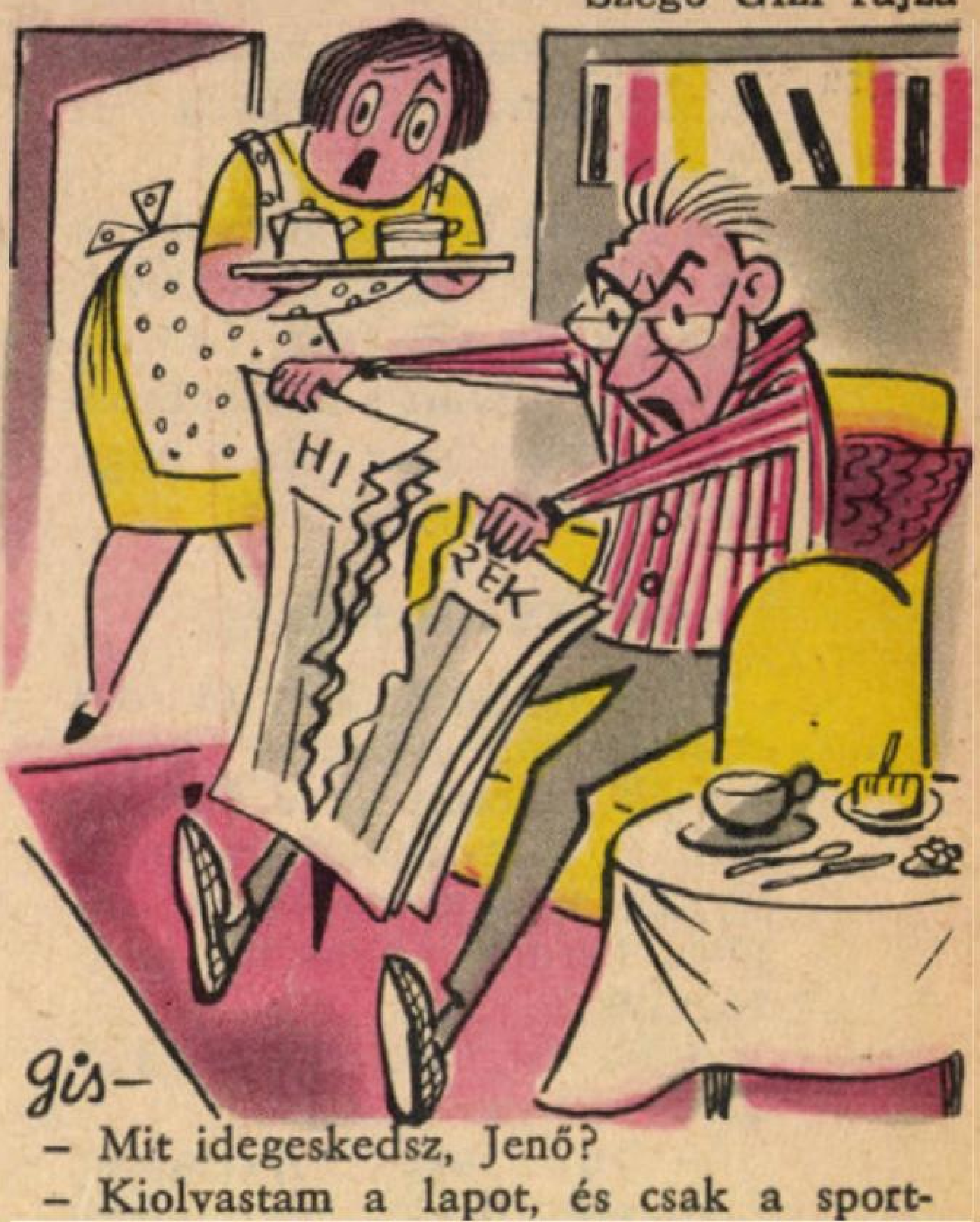

– Mit idegeskedsz, Jenő?

– Kiolvastam a lapot, és csak a sportrovatnál vettem észre, hogy két év előtti . . .

Gerő Sándor rajza

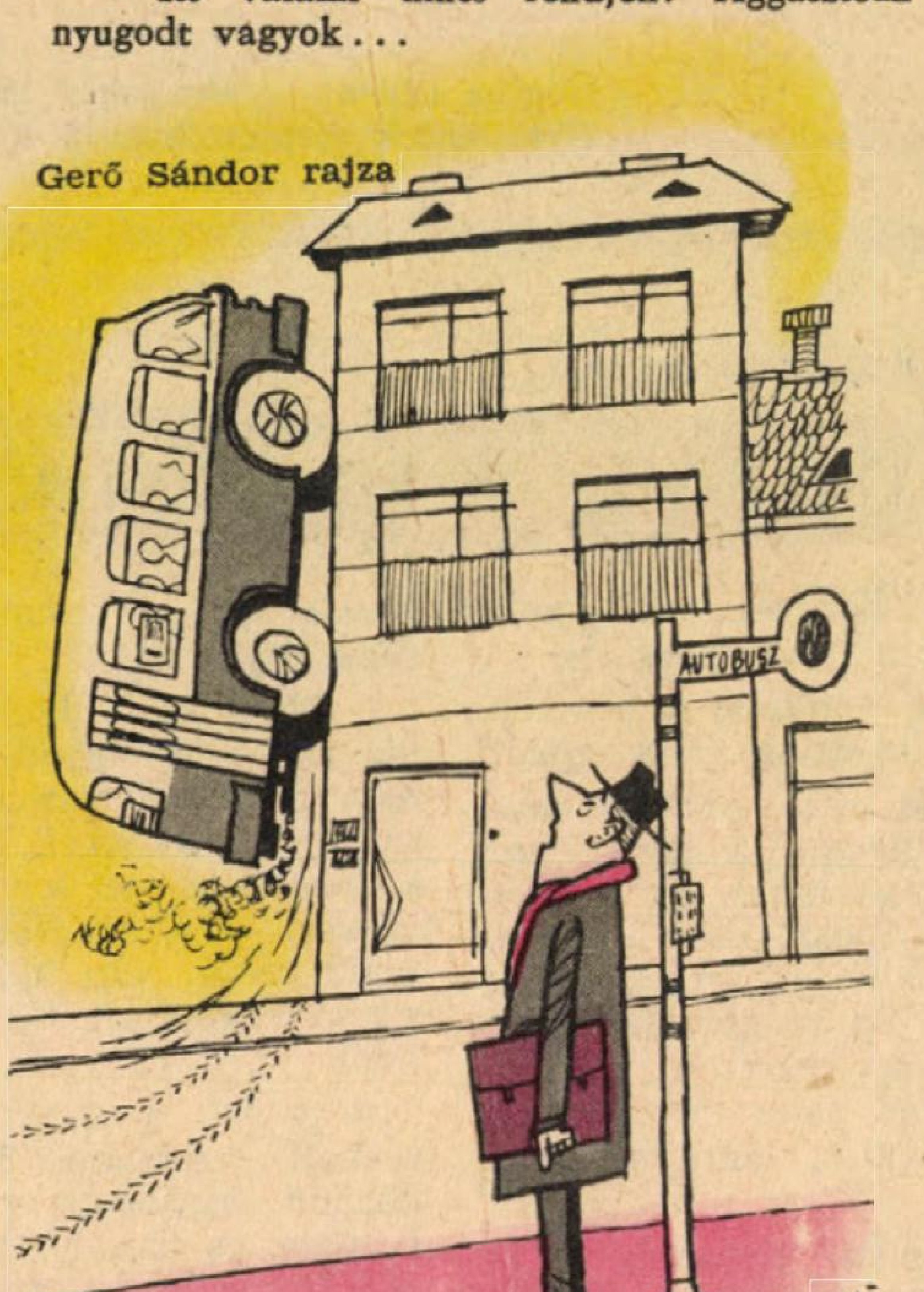

– Úgy látszik, megint megváltoztatták az útvonalát! . . .

Vasvári Anna raj

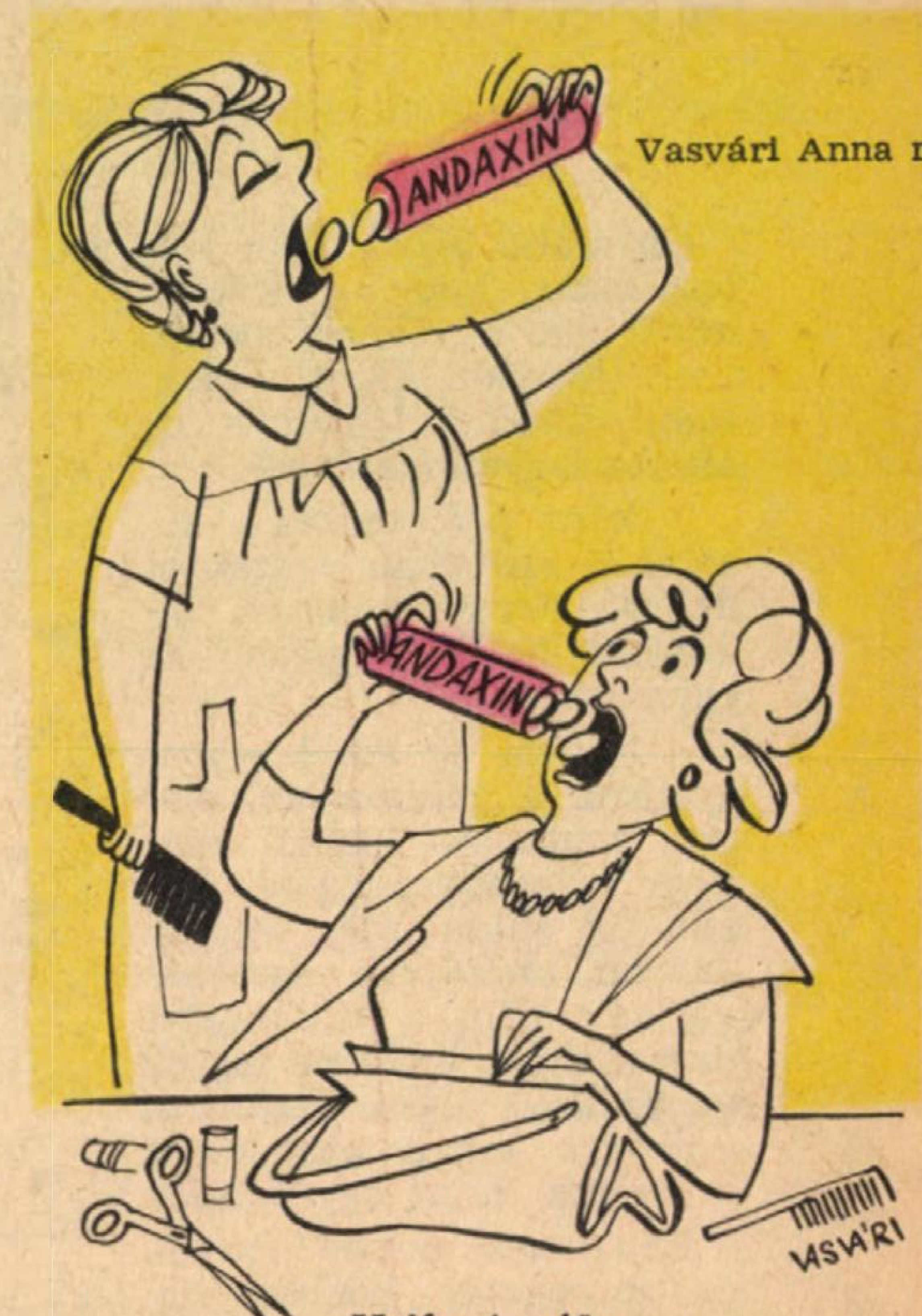

Hajfestés előtt

Mészáros András rajza

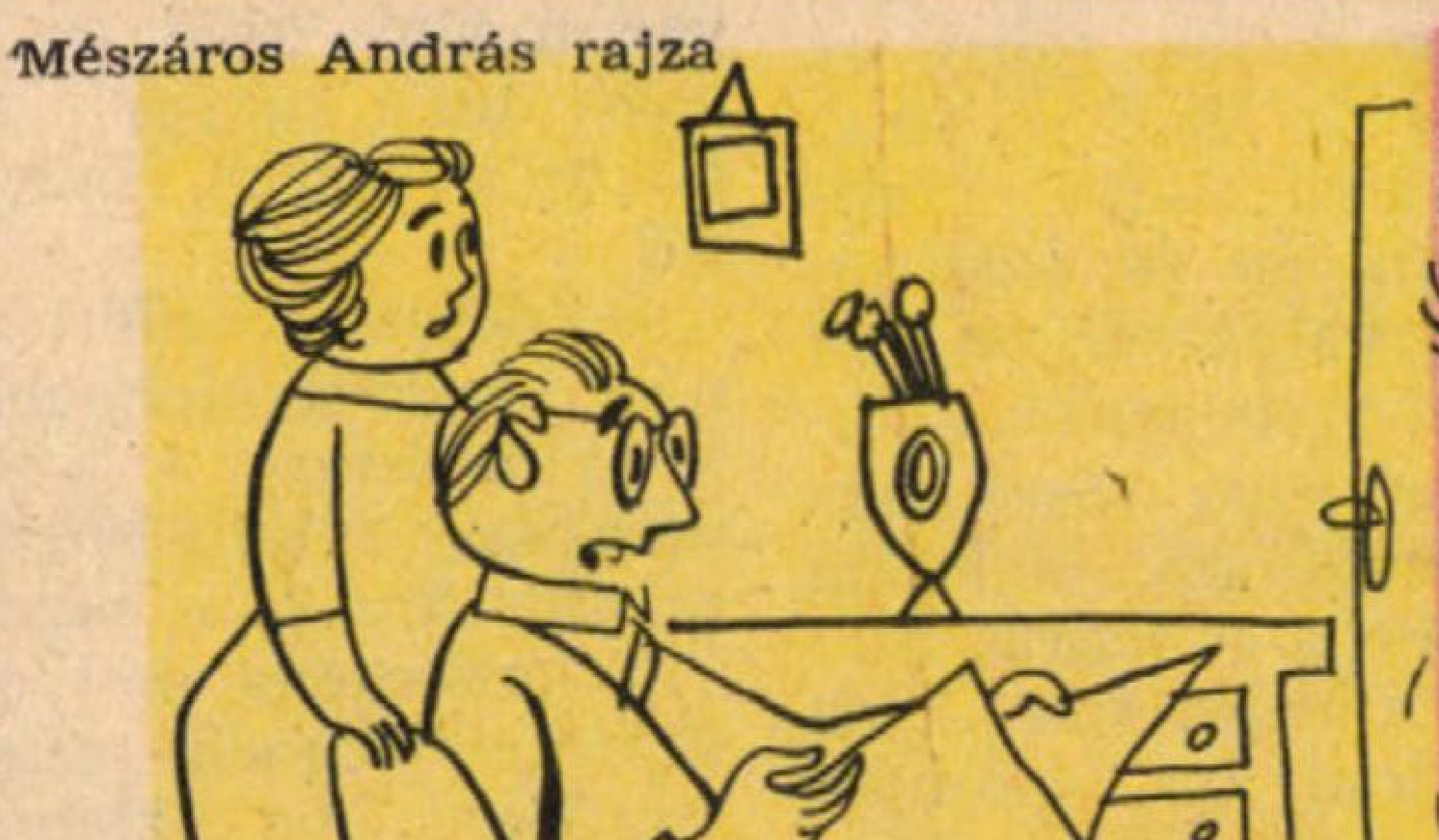

– Miért nem jön már az a haszontalan kölyök?

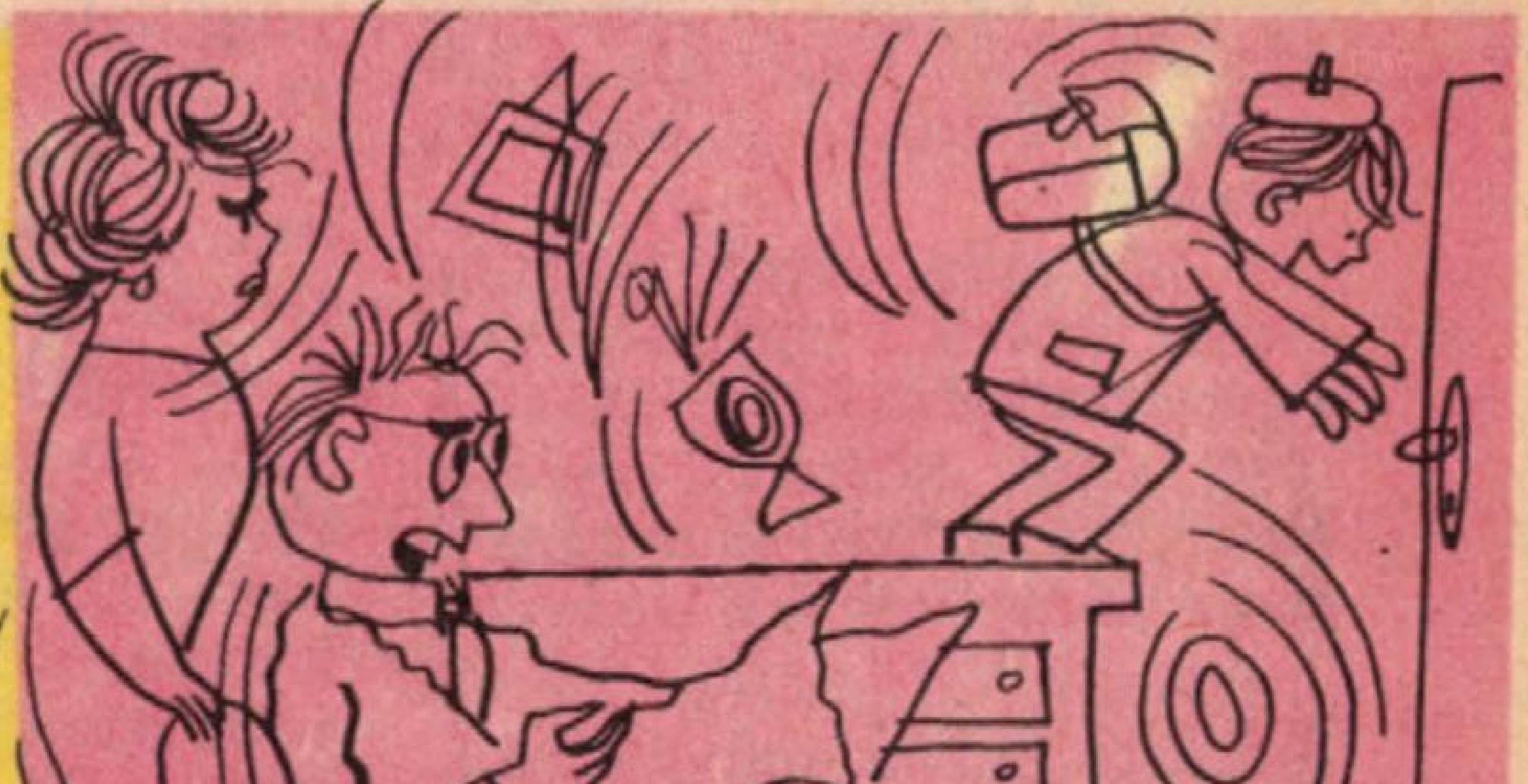

– Miért nem megy már ez a haszontalan kölyök?

Toncz Tibor rajza

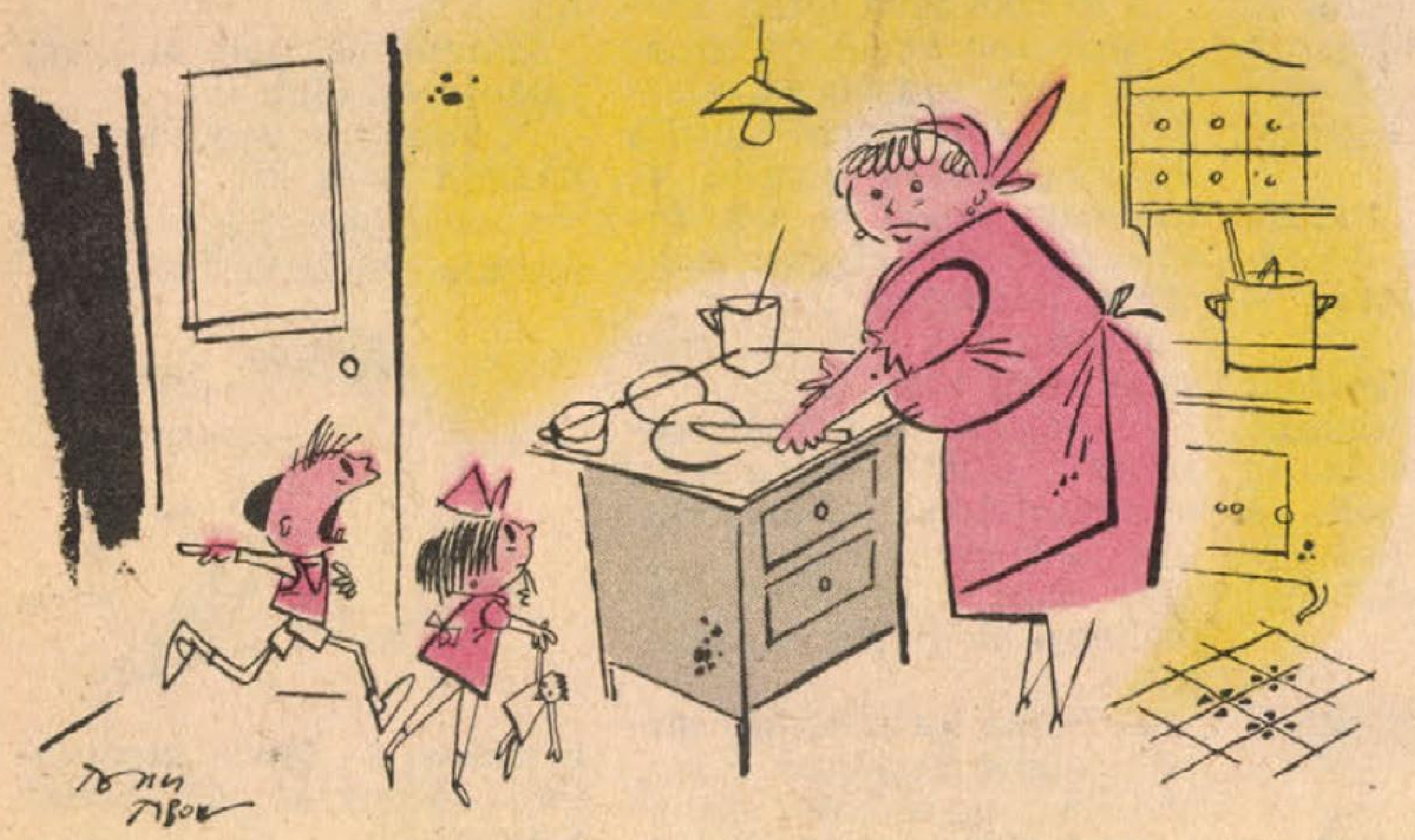
Toncz Tibor

– Anyu, siess! Menjünk el itthonról, a szomszédékhoz elhozták a butángáz-palackot! ...

Kaján Tibor rajza

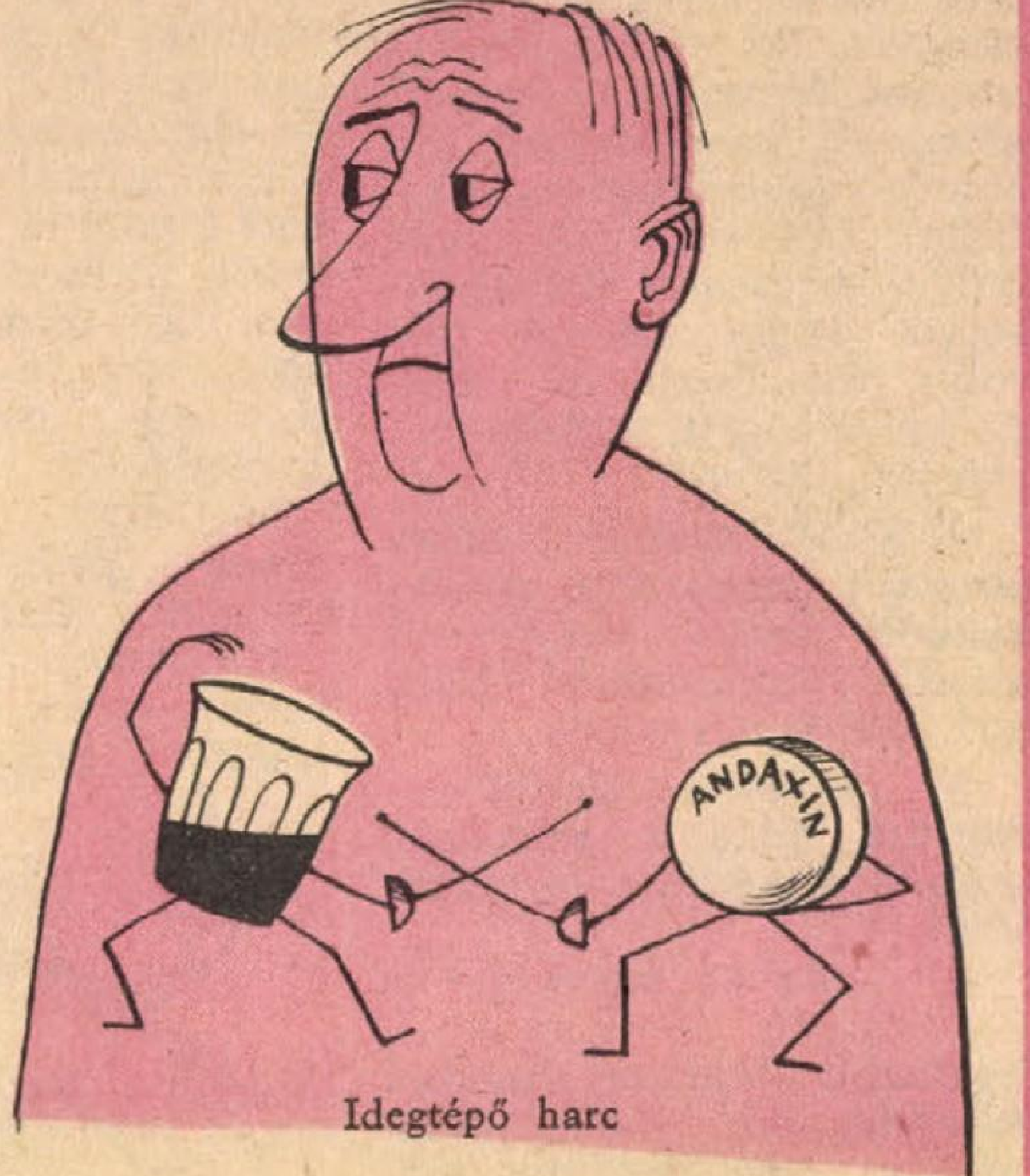

Idegtépő harc

MITÖL VAGYUNK IDEGESEK?

Vasvári Anna rajza

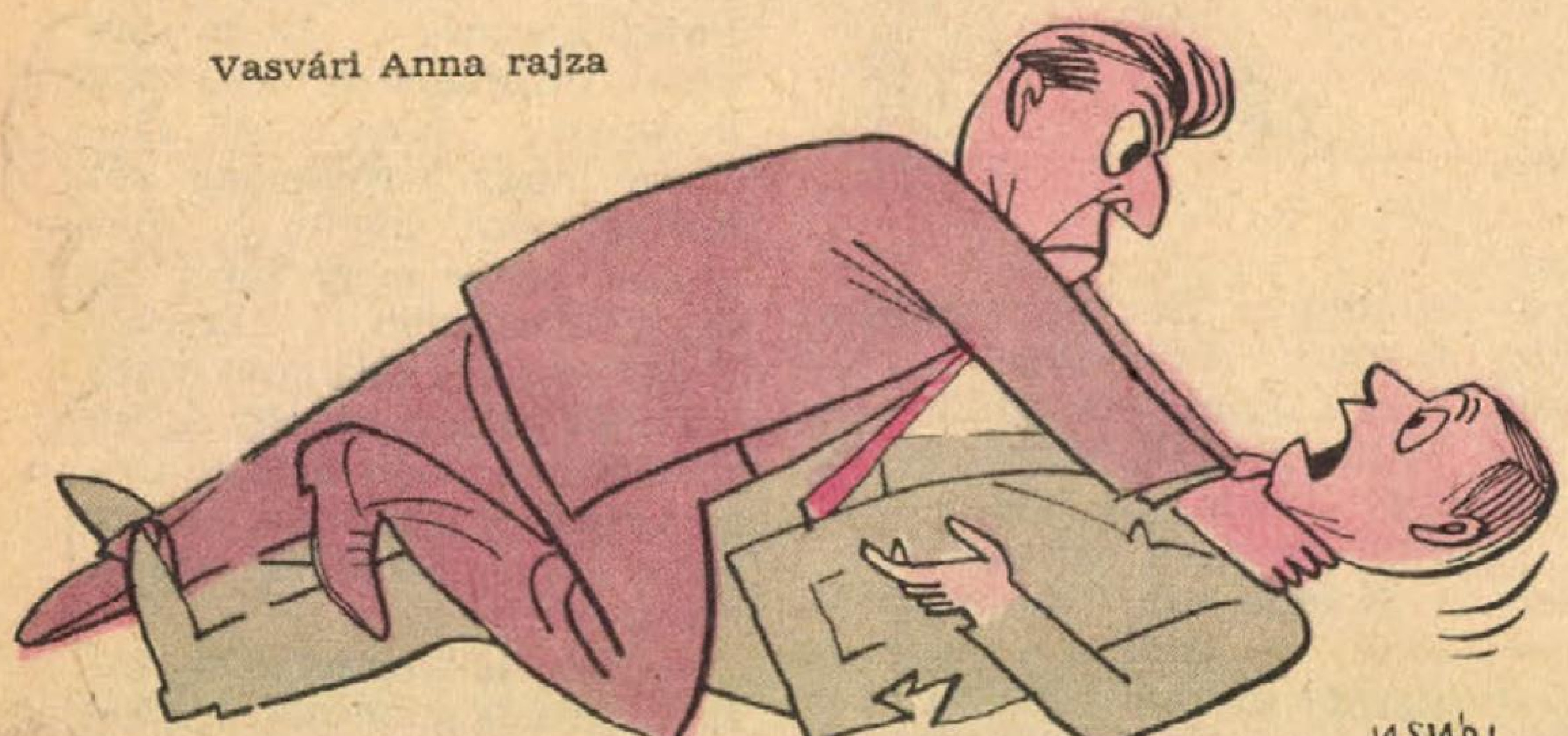

– Maga azért olyan ideges, mert frontátvonulás van ...

Szűr-Szabó József rajza

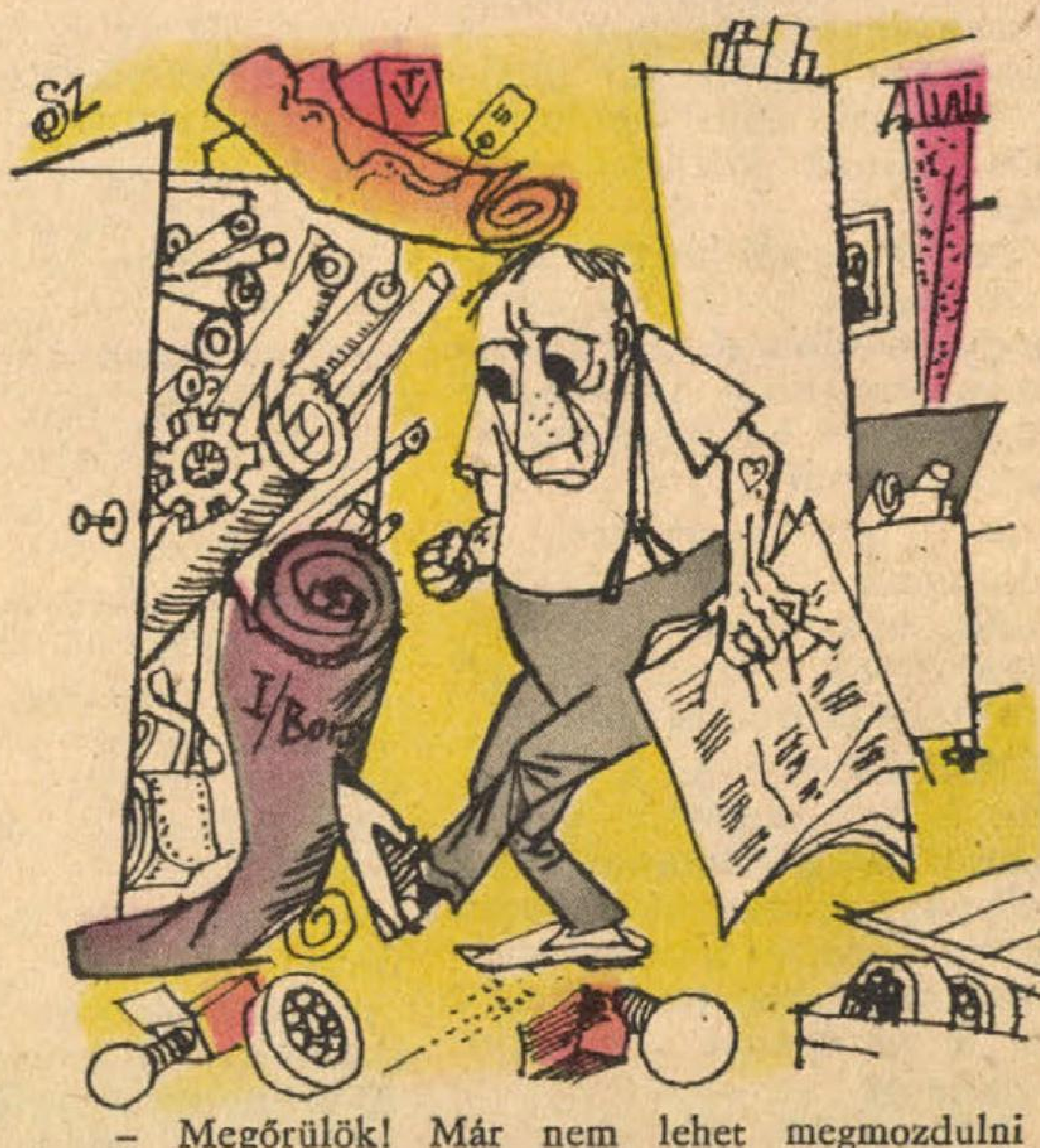

– Megőrülök! Már nem lehet megmozdulni ebben a vacak lakásban a sok lopott holmitól!

Schwott Lajos rajza

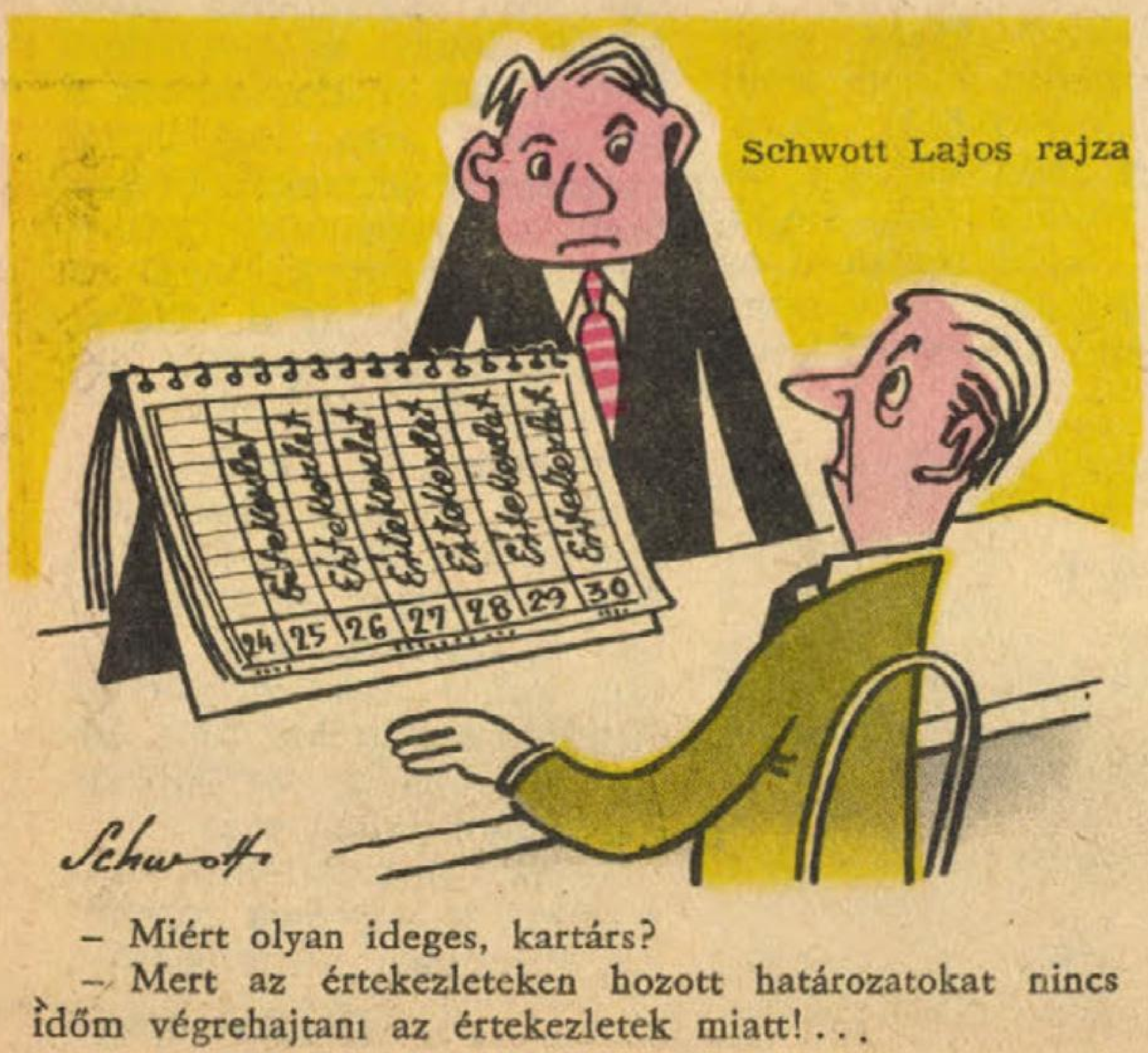
Értekezlet
Értekezlet
Értekezlet
Értekezlet
Értekezlet
Értekezlet
Értekezlet
24 25 26 27 28 29 30
Schwott

– Miért olyan ideges, kartárs?
– Mert az értekezleteken hozott határozatokat nincs időm végrehajtani az értekezletek miatt! ...

Mészáros András rajza

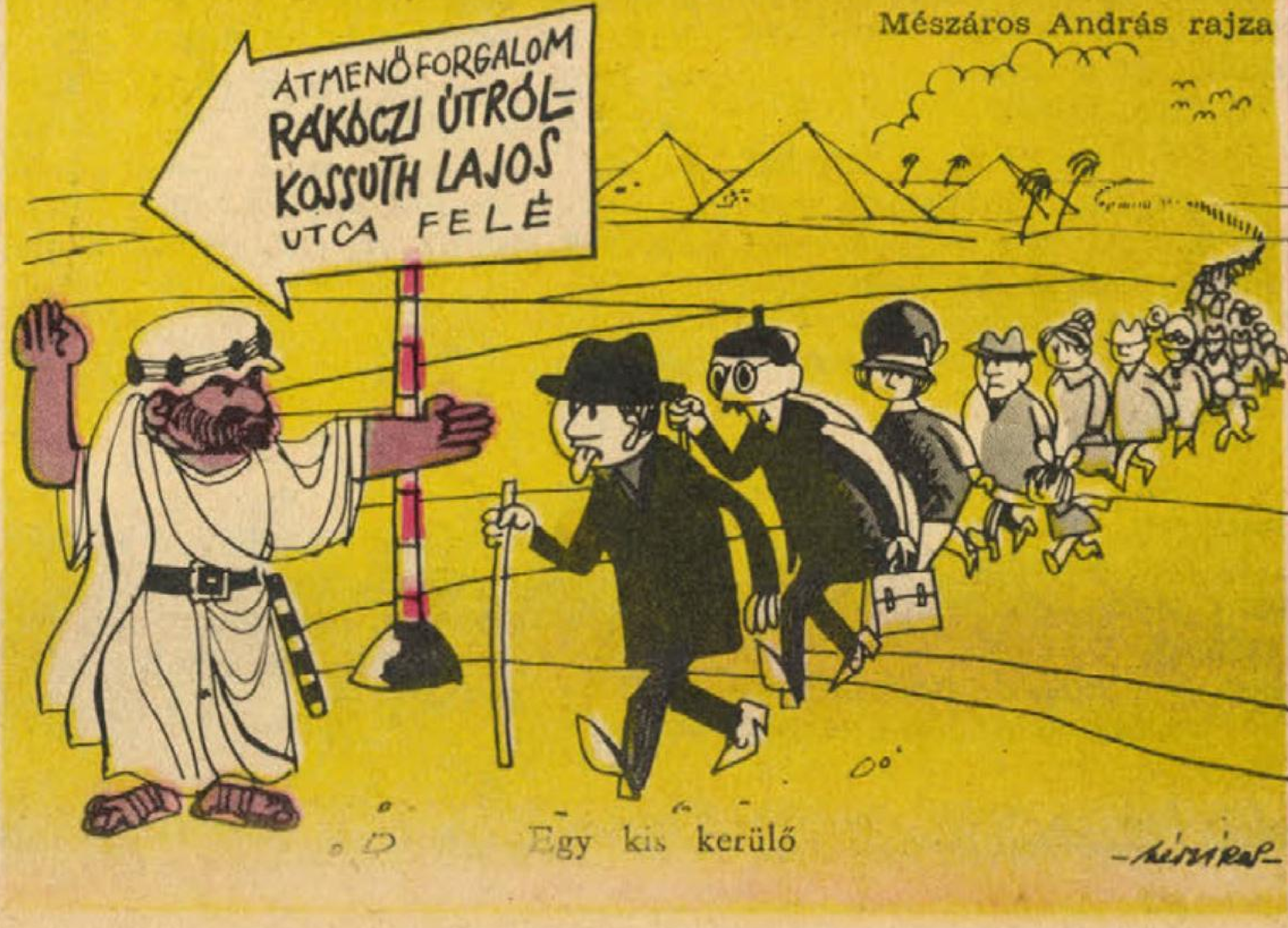
ÁTMENŐ FORGALOM
RÁKÓCZI ÚTRÓL
KOSSUTH LAJOS
UTCA FELÉ
Mészáros

Egy kis kerülő

Humanizmus

Jóemberné szívélyes lágysággal szólt ki az ajtón:

— Akkor kérem Pejkó kartársat.

Erre belépett egy ló.

Jóemberné először helylyel, majd szivarral, cigarettával, konyakkal kínálta a lovat, és csak annak szép, szomorú, szemrehányó pillantása döbbentette rá, másfajta káderral van most dolga. Arcára a Szívélyességtől Kissé Zavart mosolyt parancsolta, és hangja úgy csengett, mintha szeretettel szólna:

— Mint Pejkó kartárs bizonyára tapasztalta, gazdaságunk vezetői rendkívüli gondot fordítanak a lovakkal való bánásmódra...

A ló észrevétlenül — mintha inkább magának szánná a gesztust — vállat vont.

— ... Az ön munkáját is — folytatta Jóemberné — hosszabb ideje figyelemmel kísérjük, és mondhatom, nagyon meg vagyunk elégedve. Húzásban és cipelésben egyaránt kitüntette magát... A jelentések szerint abraktakarékosságban is élenjárt... Minthogy pedig a lovakról való gondoskodás nálunk központi kérdés...

A ló csodálkozva tárta szét mellső patáit, de minthogy Jóembernét senki sem utasította, hogy ilyen apróságokra is odafigyeljen — zavartalanul folytatta:

— ... az igazgatóság és jómagam is úgy döntöttünk, hogy kiemeljük önt. Gratulálok. Tizenötödikétől traktornak minősítjük át!

Pejkó kartárson a döbbenet futott keresztül. Jóemberné pedig Jóindulatú Mosolyával ajakán kituszkolta őt az ajtón, és munkatervében megelégedetten pipálta ki a pompásan megoldott feladatot.

Három hét telt el, vagy talán még a felével több is...

Jóemberné félig háttal állt az ajtónak, oda se nézett, csak vállát rándítva bökte ki a szót:

— Na jöjjön...

A ló szomorúan csörtetett be, patáin kenetlenül nyikorgott a lánctalp. Jóemberné Hideg Hanyagsággal odadobta hosszú gyakorlatában már bevált kezdő mondatát:

— Hát nézze...

Aztán meghökkent. Más káderek ilyenkor már nyöszörögni szoktak. Pejkó kartárs pedig, aki emberi dolgokban még járatlan volt, csupán kettőt horkantott. Ez megzavarta Jóembernét és helyet mutatott a lónak.

— Szóval, Pejkó kartárs, nem vagyunk önnel megelégedve. Mi önben megbíztunk, mi önt élenjáró lónak tartottuk, kiemeltük és ön hálátlansággal válaszolt a bizalmunkra. Ön az egykori kiváló ló, ma a legroszszabb traktor...

A ló mozdult, mintha közbe akarna szólni, de Jóemberné beléfojtotta a szándékot.

— Csitt!... Hallgasson! Maga primadonnáskodik, válogat. Visszautasítja a legfinomabb gázolajat, és egyéni szempontok hangoztatásával zabot követel magának. Ez szubjektivizmus, kedves Pejkó kartárs! Érti?! Szubjektivizmus!

A lónak már ennyi is elég volt. Indulni akart. De Jóemberné megvillantotta Szigorú Ám Tárgyilagos tekintetét és visszaparancsolta.

— Kérem, nem ezt vártuk öntől. Talajművelésünk siralmasan áll, gépszántásban lemaradtunk... És ki ennek az oka?... Kérdem én: ki ennek az oka?!...

A ló kérdőleg félrehajtotta a fejét és tétova mozdulattal magára mutatott. Jóembernének elég volt ennyi.

— Úgy van, Pejkó kartárs!

A ló megdermedt. Ez felingerelte Jóembernét. — Még nem is védekezik a pimasz — gondolta felháborodottan. Más káderek ilyenkor kérlelni szokták.

— Egy szava sincs? — suttogta vészjóslóan. — Tehát ráadásul még cinikus is. Igen? No jó. Mi kérlelhetetlenek vagyunk a hibákkal szemben, de a szeretetünk határtalan. Mi nem tesszük tönkre magát, csak visszaminősítjük. Tizenötödikétől. Motorbiciklinek.

A ló nem védekezett. Ideje sem volt rá. A kérlelhetetlen sors sodorta ki az ajtón... Jóemberné pedig megelégedetten pipálta ki munkatervében a sok fáradsággal, de helyesen megoldott feladatot.

Három hét telt el, vagy talán még több is...

Jóemberné a körmét reszelte. Unott, egyenletes mozdulatokkal billegtette ujja hegyein a ráspolyt, és a ló még a küszöböt sem léphette át, máris rásziszegett:

— Pejkó kartárs, úgy látszik, nincs tisztában a szocialista együttélés szabályaival. Azt hiszi, mert egyszer véletlenül, hangsúlyozom: vé-let-le-nül, megdicsértük, most már magának áll a világ? Hát nem! Nem, nem és nem, kedves uram! Mi nagy gondot fordítunk a lóra, de elkanászosodni nem hagyjuk! Érti?!

A ló válaszolni akart, de Jóemberné elébevágott:

— Máskülönben a főagronómus is panaszkodott magára. Az istennek se akar megindulni. És mikor berúgta magát, visszarúgott... Egy szocialista motorbiciklitől mi nem ezt várjuk!

A fene akart motorbicikli lenni! — gondolta magában Pejkó, és már fordult is ki az ajtón, de Jóemberné süvöltése még idejében utolérte:

— Hohó... Maga csak úgy elpufogna innen, mint egy százhuszonötös Jawa. Csakhogy még egy kis elintézni valónk van, Pejkó kartárs! Hát a fegyelmi az kutya? Tessék, itt vannak a papírjai. Tizenötödikétől rollernak minősítjük vissza!

Pejkó megfáradt idegekkel, roskadozva távozott, Jóemberné pedig vidáman — mert a jól végzett munka mindig örömet okoz — kipipálta munkatervében a kitűnően megoldott feladatot.

Három hét telt el, vagy talán még több is...

Jóemberné lágy, fuvolahangon szólt ki:

— Parancsoljon, Pejkó kartárs. Foglaljon helyet — invitálta. — Mivel kínálhatom? Konyak? Cigaretta? Szivar?

És mikor a ló nemet intett, némileg zavart nevetéssel (nem volt hozzászokva a visszautasításhoz) hízelgett tovább:

— De hiszen nem is ez a fontos, ugyebár?... He... he... he... Nem is azért fárasztottuk ide. He... he... he.. Igaz? Hanem a roller, ugye?... A rollerség... A... a... az alkalmatosság, hogy is mondjam... Kisebb hibák vannak... Akadnak... he... he... he... Maga túl nagy, Pejkó kartárs... Az ön méretei túlnőnek a rollerség keretein... Meg aztán lássa be, hogy a rollernak két kereke van, ugye?... magának pedig négy lába. Ez összeférhetetlen, kedves Pejkó kartárs. Na nem igaz?

Pejkó felfigyelt, egy egész picikét még bólintott is. Jóemberné megérezte, hogy most kell ütnie a vasat, amíg meleg.

— De természetesen mi továbbra is gondoskodni kívánunk magáról. Mi nem hagyjuk egyetlen káderünket sem elkallódni. Megfelelő lovat a megfelelő helyre. Mi módot adunk a javulásra,. arra, hogy ismét megtalálja önmagát és helyét a társadalomban... Kedves Pejkó kartárs, itt vannak a papírjai. Tizenötödikétől áthelyezzük önt a vágóhídra virslinek.

Pejkónak a szeme sem rebbent, rá sem nézett Jóembernére, nem is köszönt. Egy megfáradt mosoly sejlett mindössze busa pofáján, mikor lassú lólépteivel elindult a vágóhíd felé. Jóemberné pedig sértődötten mormogta maga elé:

— Az ember kiteheti akár a lelkét is, egyesek semmivel sincsenek megelégedve.

Csajági János

DIVAT A DIVAT

Két javakorabeli hölgy beszélget az eszpresszóban:

– Képzeld, drágám, exkluzív divatbemutatón voltunk tegnap a férjemmel a Gellért Szalonban és gyönyörű estélyiruha-modelleket láttam.

– Ugyan, Maca, minek neked estélyi? Hová vennéd fel?

– Például, ha divatbemutatóra megyek...

INTERJÚ

– Jelenet –

Személyek: *Színésznő, Újságíró*

Történik:
a színésznő otthonában.

Előszó

A színész szereplése nem fejeződik be azzal, hogy az előadás végén meghajol a nézőtér előtt és – ha nem üti agyon a vészes gyorsasággal leereszkedő vasfüggöny –, visszatér öltözőjébe. A közönség fantáziája követi. Követi az öltözőjébe, eszpresszójába, kedvenc talponállójába, sőt, még az otthonába is. A színész színházon kívüli szerepléséről az újságíró tudósítja a közönséget, rendszerint interjú formájában, amelynek hitelességéhez szó nem férhet. Íme:

ÚJSÁGÍRÓ *(a színésznő lakásán feketézik, konyakozik és megeszi az egész tálca teasüteményt, aztán felemel egy könyvet az asztalról):* Mit olvas, művésznő?

SZÍNÉSZNŐ *(habozik, hogy kínálja-e még a drága francia konyakból. Hamarosan premierje lesz, tehát kínálja. De majd csak, ha megy):* Mit olvasok? „Gyilkosság az uszodában". De ezt ne írja meg.

ÚJSÁGÍRÓ: Legyen nyugodt, művésznő. *(A konyakra pillant, aztán írni kezd.)* „Olvasmányába mélyen elmerülve találtuk Borsódy Beáta művésznőt. Rápillantunk a kony... a könyvre, Tolsztoj: »Háború és béke« című halhatatlan művének impozáns kötete". *(Felnéz a jegyzetéből.)* Kicsit vonalasítom.

SZÍNÉSZNŐ: Jó, csak finoman. Az utolsóelőtti oldalnál tartok, és még mindig nem tudni, ki a gyilkos. Őrült izgalmas. Nem merek fordítani.

ÚJSÁGÍRÓ *(ír):* „Szenvedélyem az olvasás. A könyvek az én igazi barátaim. Elsősorban a nagy klasszikus írókat szeretem". – „A klasszikusok közt is legjobban Tolsztojt, Balzacot..."

SZÍNÉSZNŐ: Esküszöm, álmomban se jutott volna eszembe, hogy a májfoltos kabinos a gyilkos. Imádom ezt a Nick-Agatha Wallace-t. Ő a kedvenc íróm.

ÚJSÁGÍRÓ: No, és hogy viszonyul, művésznő, a kritikusokhoz?

SZÍNÉSZNŐ: Van köztük egy-két helyes pofa. A többit utálom. Fogalmuk sincs róla, mi fán terem a színház. Milyen voltam például a Hajnalhasadás-ban?

ÚJSÁGÍRÓ: Óriási!

SZÍNÉSZNŐ: Legalább. Erről az alakításomról vezércikket kellett volna írni. És miről írtak vezércikkeket? A kongresszusról, meg hogy mit beszélt Mikojan a Kennedyvel.

ÚJSÁGÍRÓ *(megnyomja a golyóstollát):* „A kritika feladata magaslatán áll. Megnyugtató érzés a színész számára, hogy csupa szakképzett, nagyműveltségű kritikus boncolja alakítását". *(Felnéz.)* És most pár szót, művésznő, a színész-utánpótlásról...

SZÍNÉSZNŐ *(gúnyosan):* Színész-utánpótlás? Kedves barátom, az nincs. Legszívesebben felnevetnék, ha a helyzet nem lenne olyan tragikus.

ÚJSÁGÍRÓ *(ír):* „A színész-utánpótlás sose volt olyan kiváló, mint manapság. Csupa zseni hagyja el a főiskola falait." És most valamit a mai magyar darabokról, kedves művésznő.

SZÍNÉSZNŐ: Ezek magának darabok? Az viszont igaz, hogy mindegyikben van egy mondat, amelyet Shakespeare se tudott jobban megírni. Ez a mondat: Függöny.

ÚJSÁGÍRÓ: Nagyon jó! *(És gyorsan jegyez.)* „A magyar drámairodalom sose jutott olyan magas fokra, mint jelenleg. Szinte Shakespeare-i magaslatra szárnyalt." *(Felnéz, de most már csak az üvegre.)* Milyen szerepet szeretne eljátszani, művésznő?

SZÍNÉSZNŐ: Milyen szerepet!... Istenem... Elegáns nőket, szellemes vígjátékokban!... Egyszer, régen, egy darabban hatszor vetkőztem és tizenegyszer öltöztem.

ÚJSÁGÍRÓ *(ír):* „Leghőbb vágyam színpadra vinni egy mai dolgozó nőt, aki vagy egy Közértben, vagy egy termelőszövetkezetben építi a szocializmust." Kicsit vonalasítom.

SZÍNÉSZNŐ: Csak finoman...

ÚJSÁGÍRÓ: Bízza rám, művésznő. Finom lesz. Franciás.

SZÍNÉSZNŐ *(megérti a célzást):* Igyék még eggyel. De ne írja meg, hogy francia konyakot ivott nálam.

ÚJSÁGÍRÓ: Nem, nem, bár az sem lenne baj, ha megírnám. Ma már ezt is nyugodtan meg lehet írni. Múltkor, egy fogadáson, nyolc Hennessyt ittam meg.

SZÍNÉSZNŐ *(megmerevedik az arcán a mosoly. Nem szól semmit, csak gondol. „Ez megissza az egész üveggel".)*

Függöny.

Fendrik Ferenc

Mai fecske

Szegő Gizi rajza

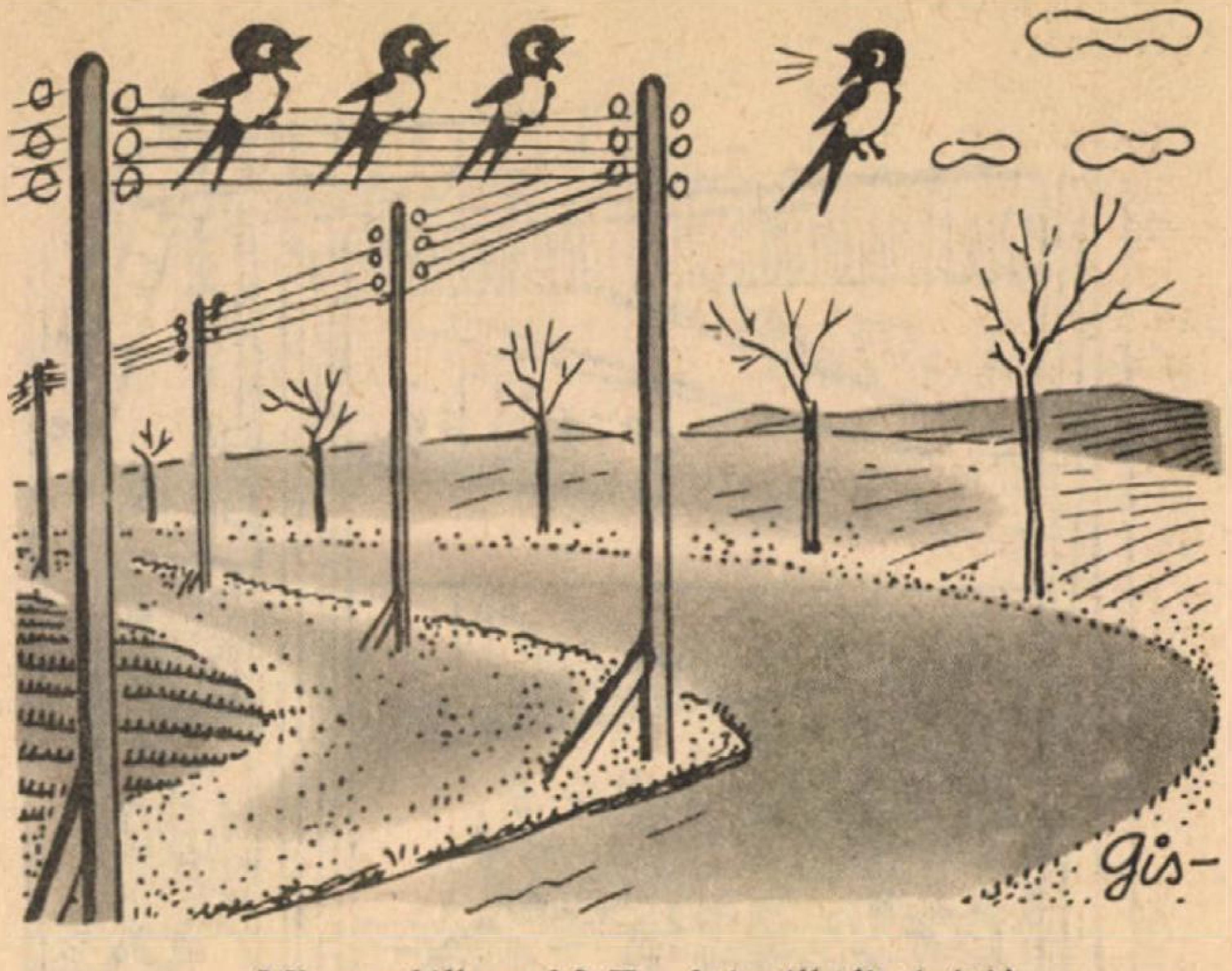

– Mit csodálkoztok? Ez drótnélküli távíró!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NEM BABRA MEGY

Ha netán az olvasó azt hinné, hogy olyan könnyű eljönni egy munkahelyről hozzájárulással, még időben van szerencsém ellenkező felvilágosítással szolgálni. Gyakorlatból!

Nemrég változtattam munkahelyet. Főnököm készséggel hozzájárult távozásomhoz és ezt hivatalosan közölte is az illetékesekkel. Mentem a munkaügyi osztályra.

– Kérem a munkakönyvemet.

– Mit képzel kedves kolléga? Három nap múlva, addigra számfejtjük és adminisztráljuk.

Három nap múlva.

– Kérem a munkakönyvemet.

– Előbb menjen a pénztárba.

Mentem. Jöttem.

– Kérem a...

– Mit képzel kedves kolléga?

– Azt, hogy megkapom a munkakönyvemet.

– Persze, hogy megkapja, ha és amennyiben írásbeli igazolást hoz a gondnokságtól, hogy sem szemétkosár, sem olló, sem fűzőgép, sem egyéb, a vállalat tulajdonát képező érték nem terheli lelkiismeretét.

Mentem. Hoztam.

– Igazolás a könyvtártól?

Mentem. Hoztam.

– Igazolás a sportfelelőstől?

Mentem. Hoztam.

– Tessék. Egy munkakönyv, egy igazolás a társadalombiztosítási szolgáltatásokról, egy munkavállalói igazolási lap. Erre különösen vigyázzon; az új munkahelyen kérni fogják, mert minden szükséges adatot tartalmaz.

Megígértem. Mentem. Végre! Végleg.

Új munkahelyemen...

– A személyi igazolványát legyen szíves.

Odaadtam.

– Nincs kijelentve előbbi munkahelyéről.

Tyüha! Tényleg nem kérték. Mehetek vissza. Mentem.

– Elfelejtették bevezetni, hogy kiléptem.

– Hogy mi felejtettük el? Kedves kolléga felejtett el átfáradni a személyzeti osztályra.

Átfáradtam. Beírták. Mentem. Végre! Végleg.

Új munkahelyemen.

– Van családja?

– Két gyerekem.

– Kapott családi pótlékot?

– Kaptam.

– Itt is megkapja...

– Köszönöm.

– ...ha hoz egy igazolást előbbi munkahelyéről, hogy ott családi pótlékban részesült.

– Rajt van a munkaadói igazolási lapon.

– Az nem elég. Külön igazolás kell.

Mentem. Kértem.

– Mit képzel kedves kolléga? Hogy csak úgy odaadjuk?

– Miért ne?

– Visszaélést követhet el vele.

No persze ez igaz, mi sem természetesebb.

– Kérem, küldjék el postán.

– Mit képzel kedves kolléga? Csak azért, mert maga mondja? Írjon át hivatalosan az új munkahelye és kérje tőlünk, majd akkor.

Megköszöntem. Mentem. Végleg.

Átírtak. Megküldték. Kapom.

–.–.–.–.–.–.–.–

Az egészet azért írtam meg, hogy a végén megkérdezzem: nem lehetne-e egyszerűbben? De belátom: nem lehet. Végre is nem babra megy a játék. Havi 75 (hetvenöt!) forintról van szó!

T. P.

Érzékeny művész

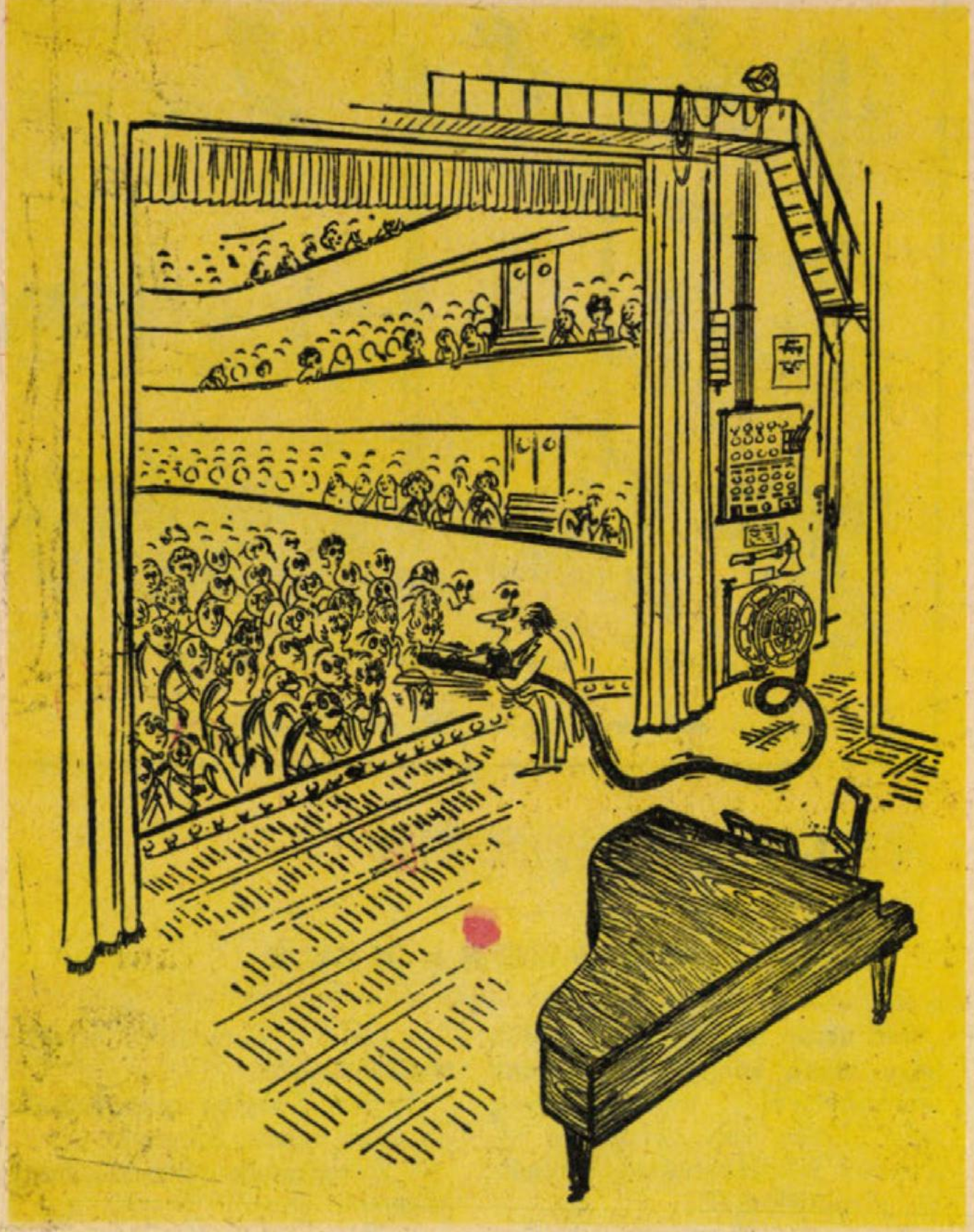

– Utoljára kérdem, ki dobta fel azt a paradicsomot!?!

(Az „Ici Paris”-ból)

Megszűnik a szívküldi

Várnai György rajza

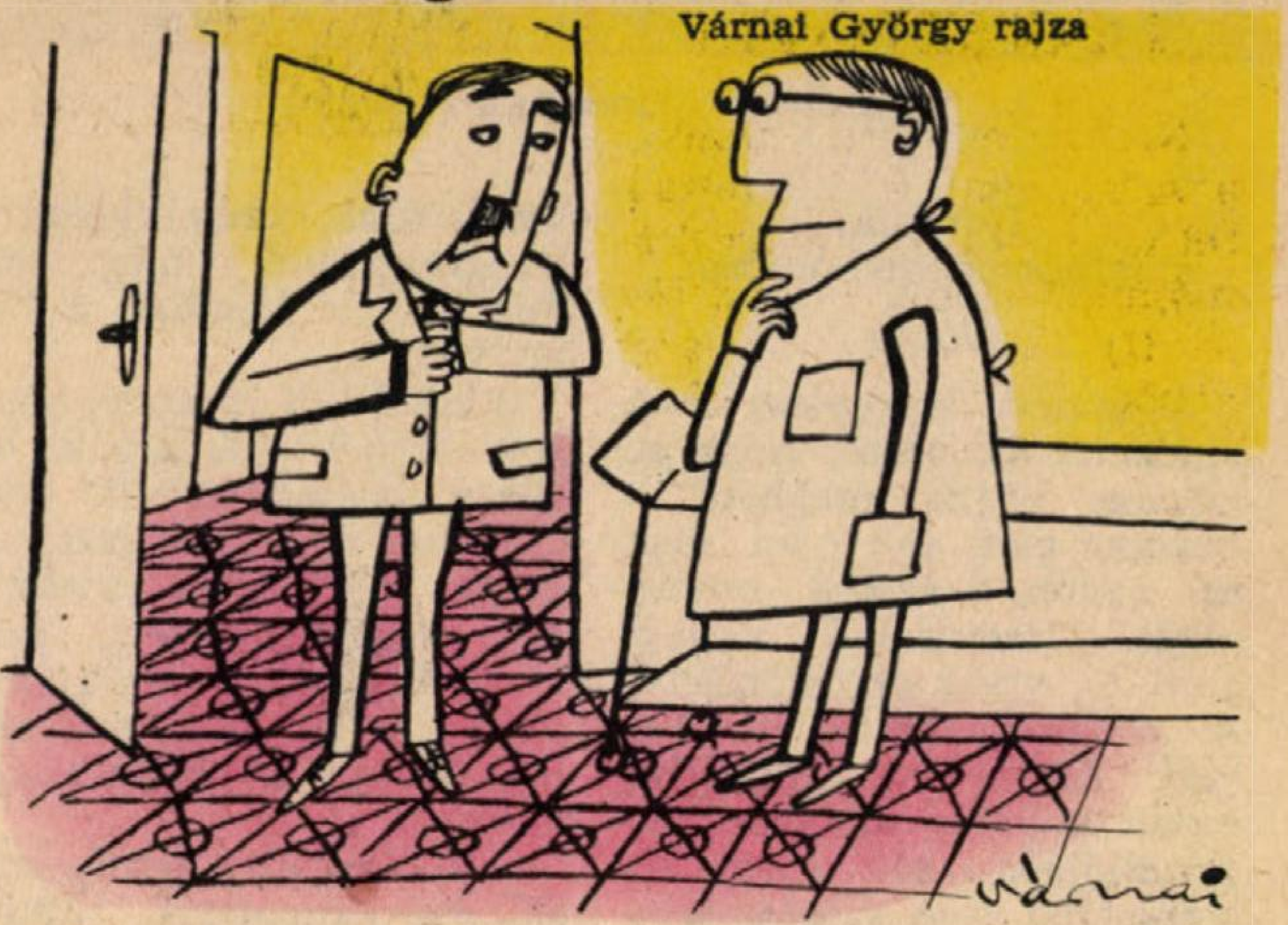

– Hát akkor, kedves doktor úr, mivel tartozom a műtétért . . .?

Önfeláldozó apa

Batitz Levente rajza

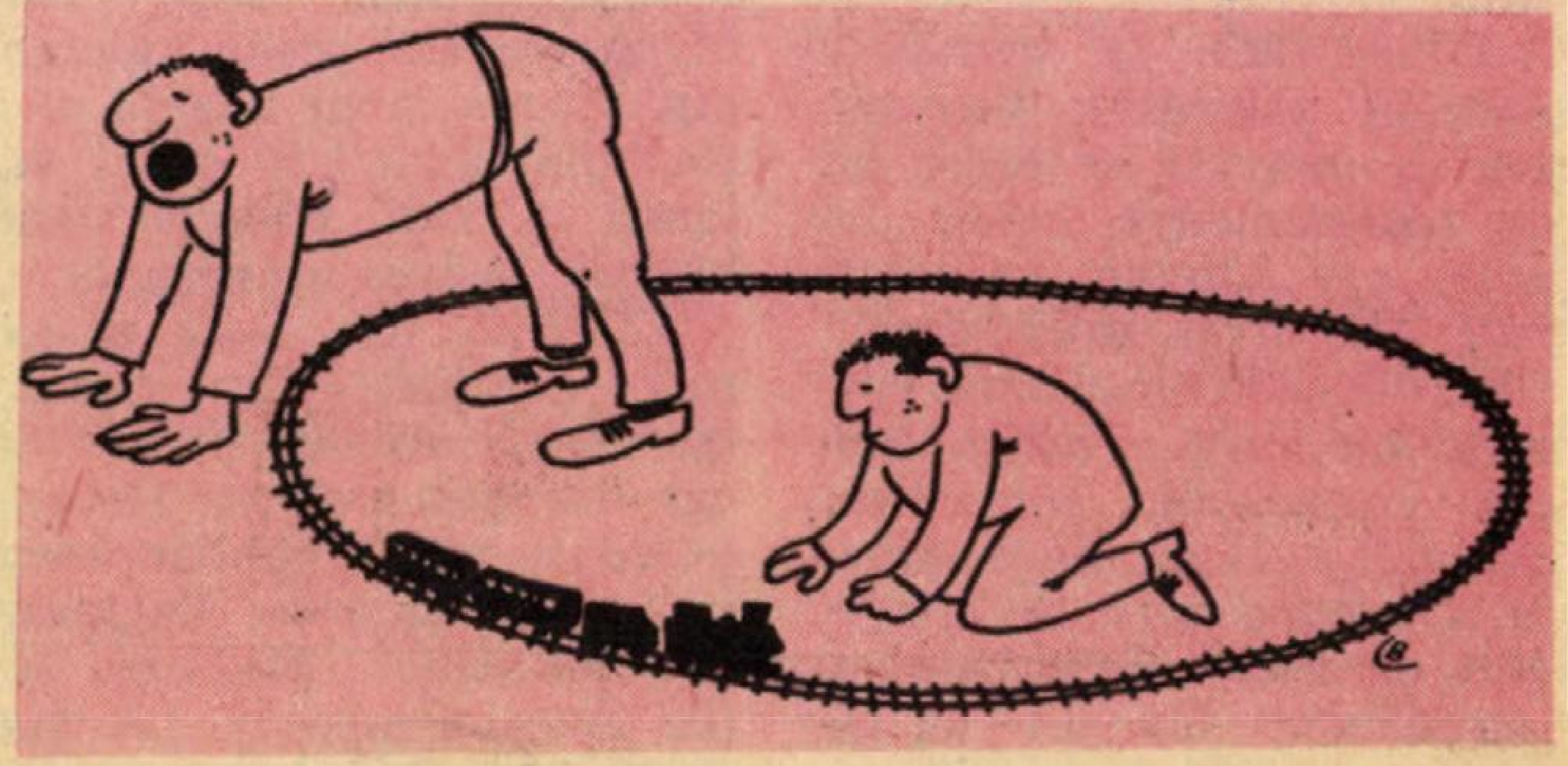

– Fiam, meddig kell még az alagút? . . .

Nehéz családfőnek lenni

Szűr-Szabó József rajza

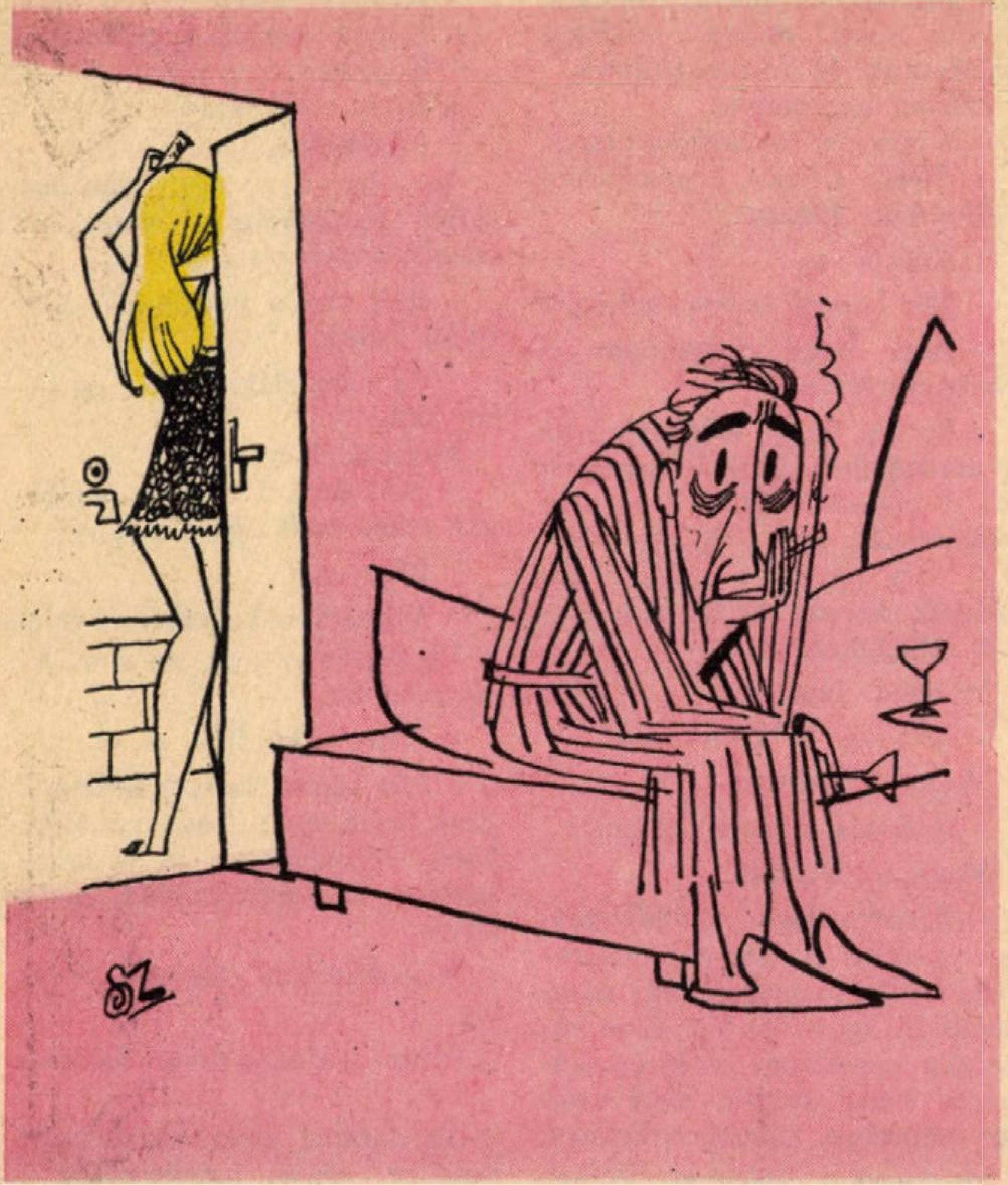

– Tudod, min töprengek, kicsikém? Azon, hogy a feleségem dolgozik, én sem vagyok otthon, az a szegény gyerek pedig egyedül van a lakásban . . .

Az utolsó tviszt

Pusztai Pál rajza

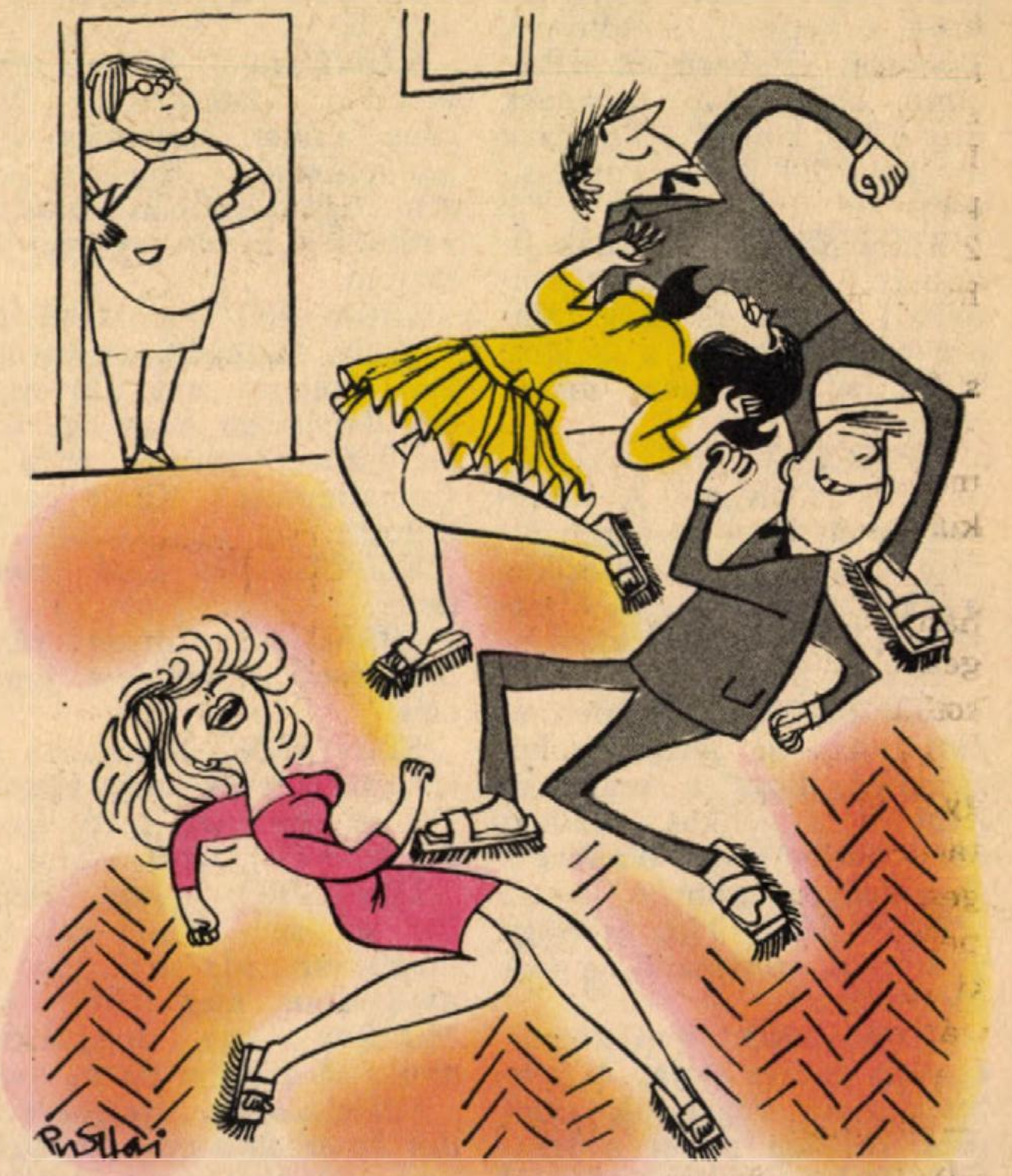

A házibuli befejezése

MI TESZI A HEGESZTŐT HEGESZTŐVÉ!

No, végre! Igazi munkás a színpadon! — kiáltottam fel ujjongva Kamondy drámájának *(Vád és varázslat — Új Írás 3. sz.)* olvasása közben. Valódi munkáskörnyezet! És micsoda találó ábrázolás! Vajon nem tősgyökeres munkás-e a darabbeli Vaskó papa, aki lánya szerelmi ügyén felháborodva, ekként fenyegeti Zoltánt, az általa aljas csábítónak minősített mérnököt: „ha ezentúl együtt talállak vagy látlak a lányommal . . . akkor én a hegesztőpisztolyommal kergetlek ki benneteket a gyárkapun." Mert ugyebár az igazi munkások közül a kovács kalapáccsal fenyegetőzik, a szabó tűvel, a kőműves vakolókanállal, a csillés csillével. A hegesztő hegesztőpisztollyal. A néző szinte maga előtt látja a borzalmas, tragikus képet: hosszú, szürke gyárudvar. Zárt műhelyajtók. Az egyik hirtelen kivágódik, Kati és Zoltán karonfogva rohannak ki rajta. Utánuk Vaskó papa, a hegesztő. Jobb kezében lövésre kész hegesztőpisztoly, nyomában két munkás az erre a célra rendszeresített taligán egy-egy, a hegesztéshez szükséges dissous-gázzal, illetve oxigénnel megtöltött palackot tol. Futnak, majd Zoltán megáll, szemben a hegesztőpisztollyal.

— Ide hegessz! — üvölti, s feltépi keblén az ingét.

A néző riadtan kap a széméhez, hősünk pedig így kiált fel:

„. . . nem hagyom! Akárhány hegesztőpisztolyt szegeznek is rám!" *(Lásd második felvonás 2. képét.)*

Az eset a rendőrség figyelmét is felkelti. Nyilvántartásukban ezután a hegesztőkészüléket is szerepeltetik, mint az ember testi épsége elleni támadások várható eszközét.

Remélhetőleg a hegesztők — eddigi jó szokásaikhoz híven — a hegesztőpisztolyt továbbra is csak hegesztésre használják.

G. Zs.

Észlelés a Szaharában

Szűr-Szabó József rajza

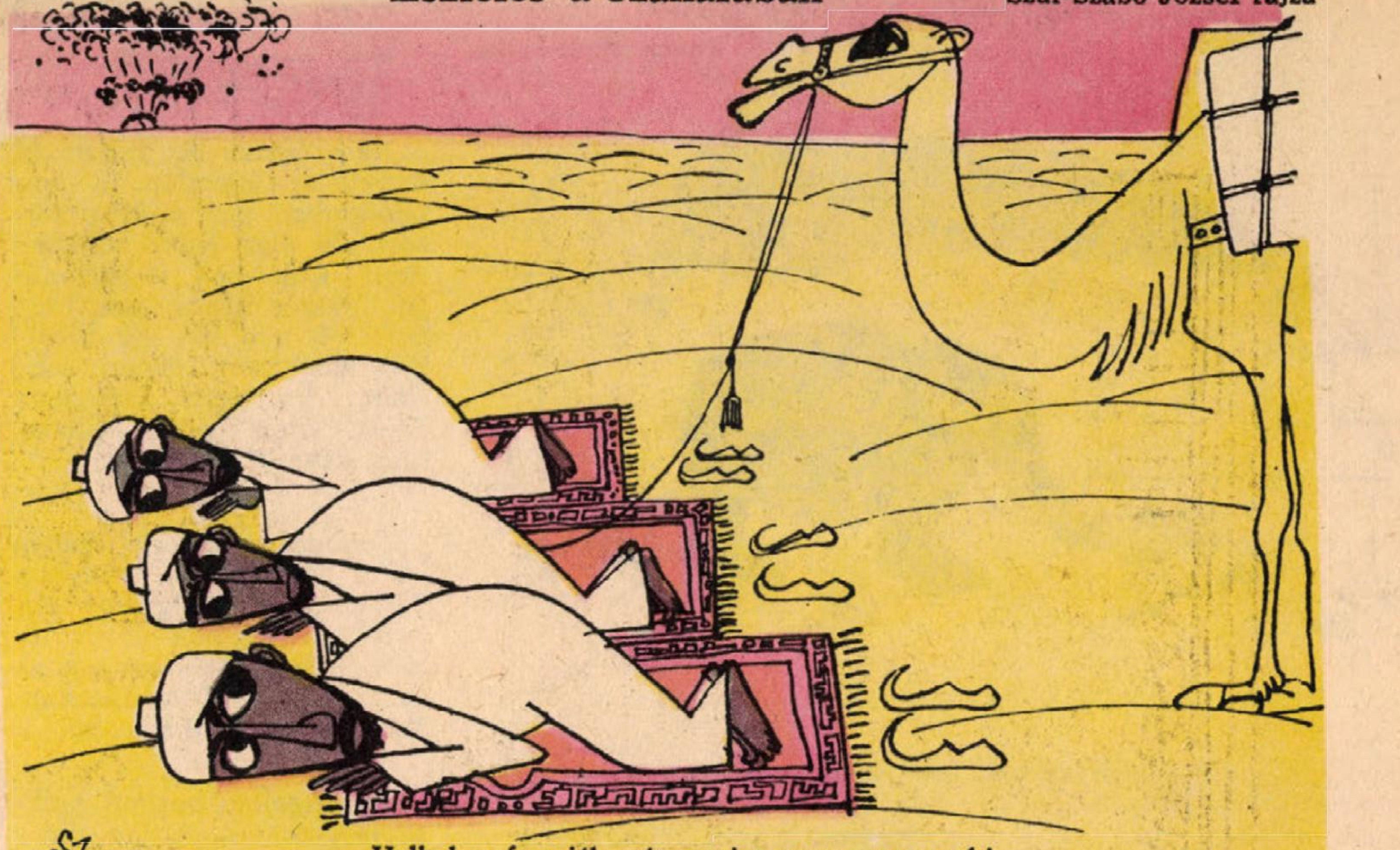

– Hallod, a franciák már megint nem nyugszanak!

Vásárlás után

Erdei Sándor rajza

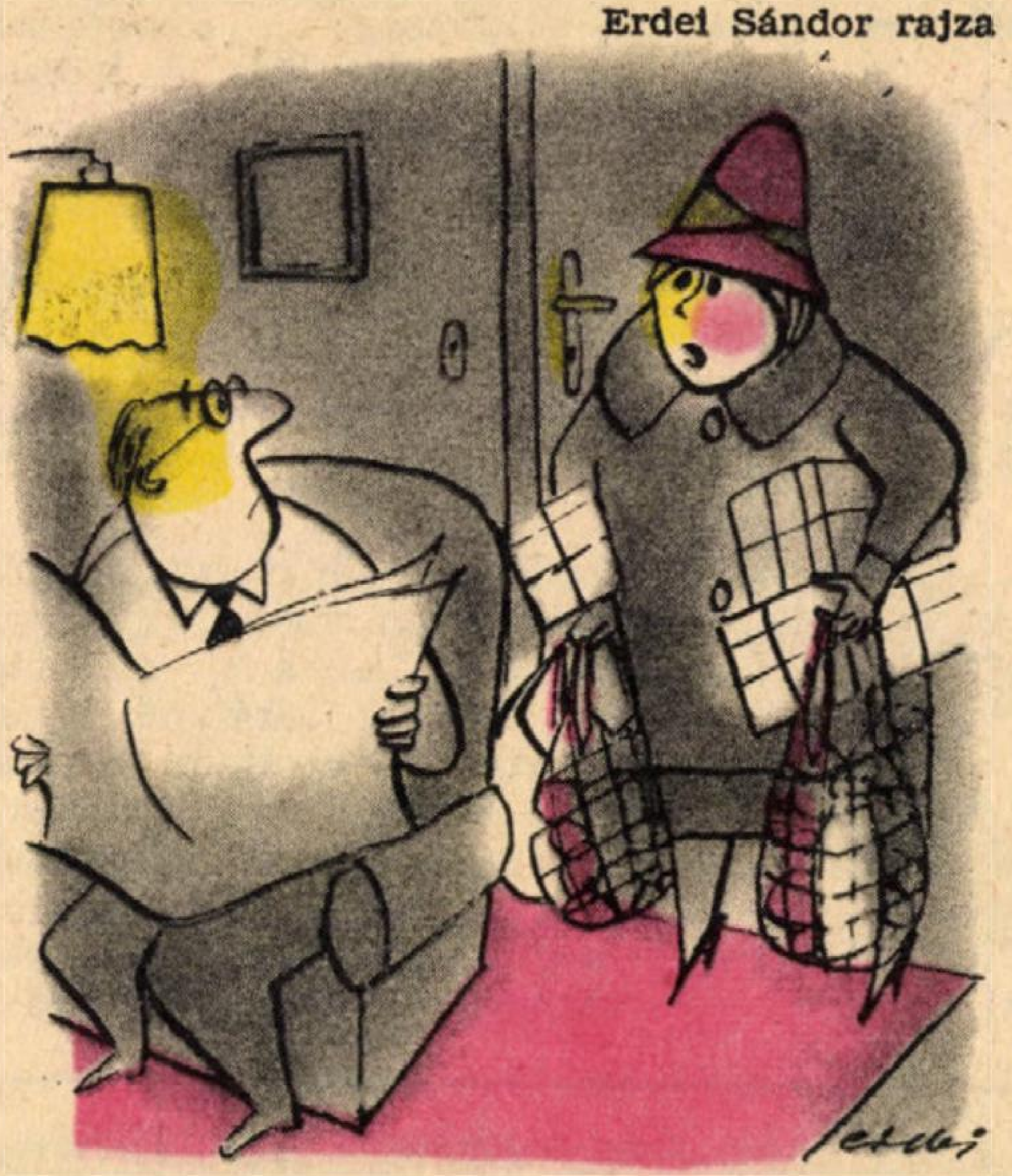

– Borzasztó, mennyi pénzem volt! . . .

Természetbarát Ámor

Szegő Gizi rajza

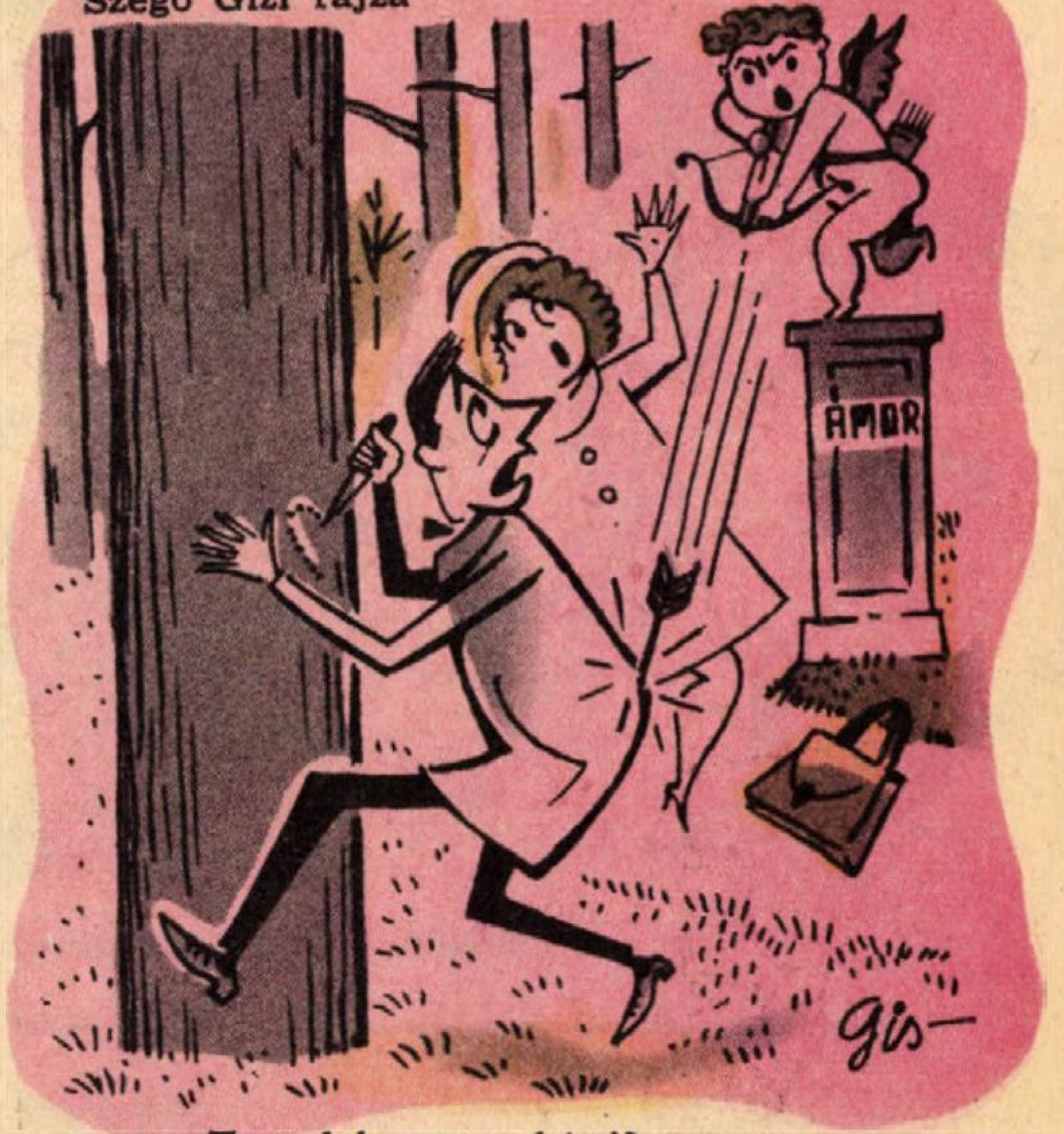

– Teszed le azt a kést!? . . .

Hóvégi hajrá

Mészáros András rajza

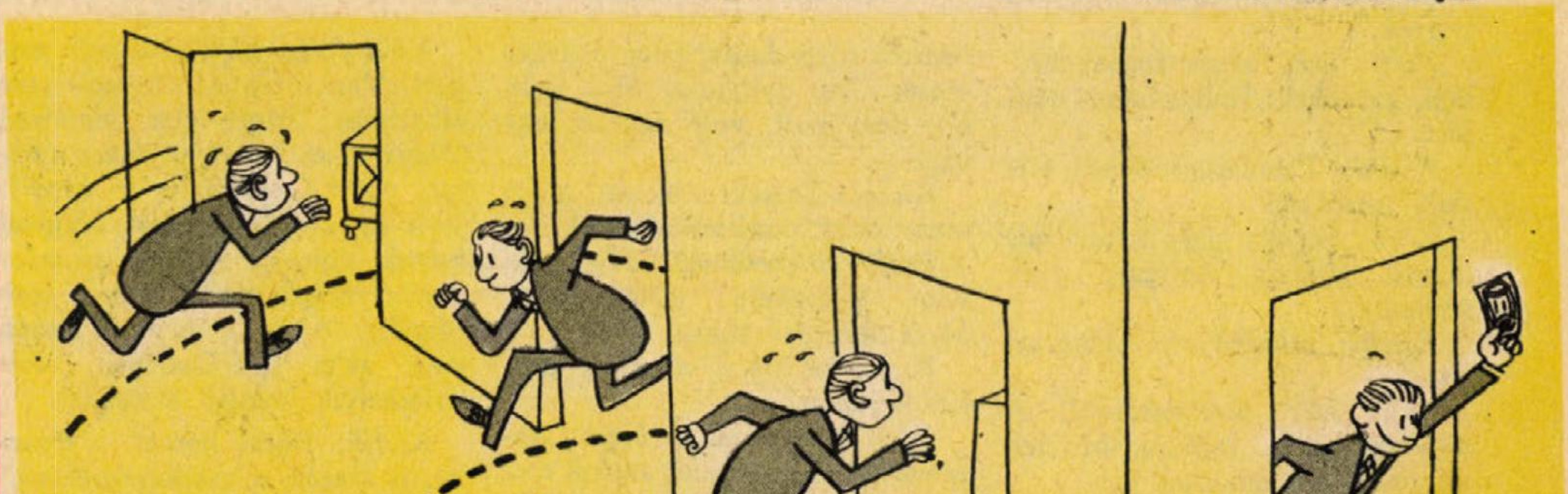

– Végre sikerült egy húszast szereznem!

Megszűnt a garázsgond

Toncz Tibor rajza

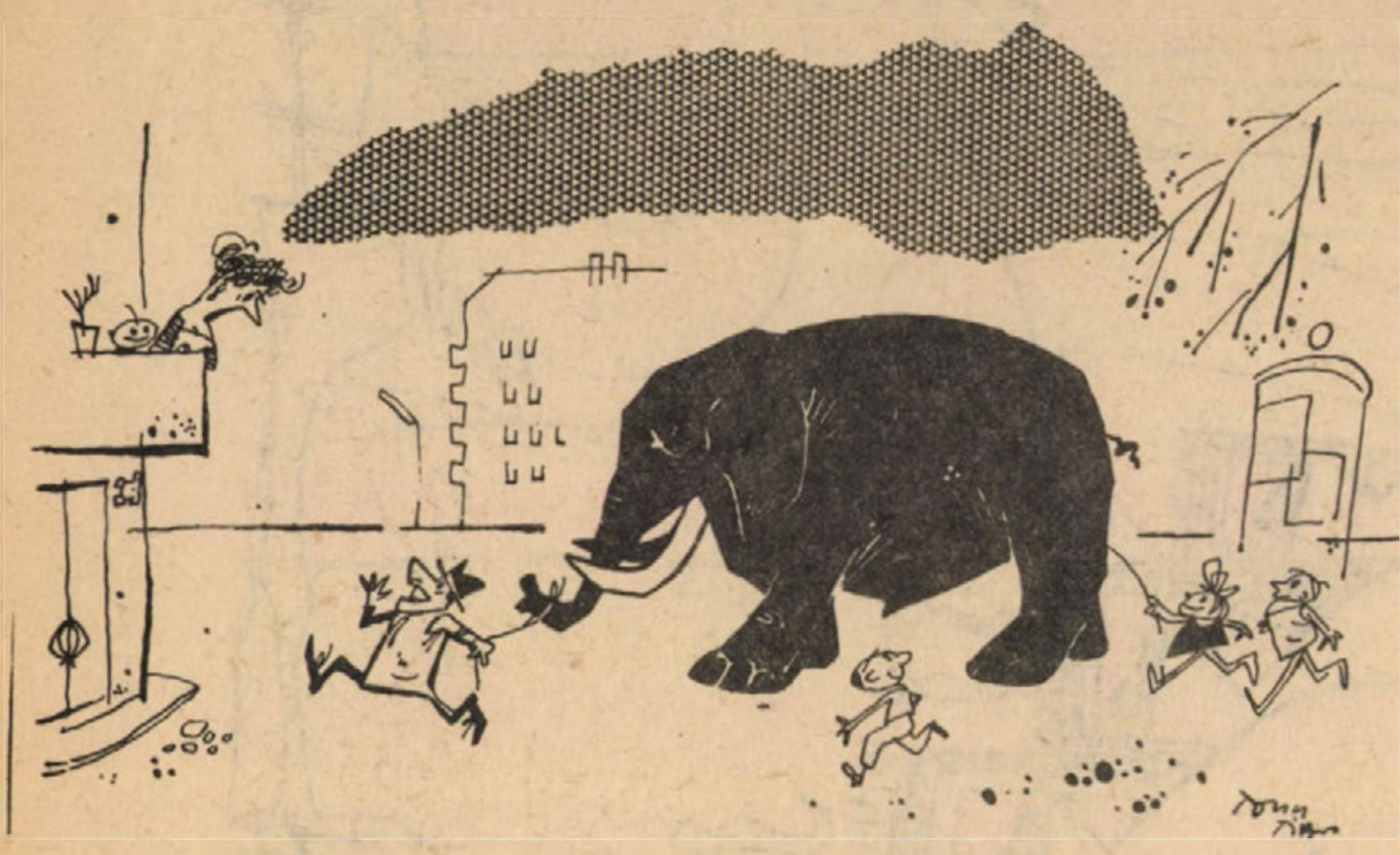

– Nyuszikám, elcseréltem a Trabantot!

Örök álarc

Szűr-Szabó József rajza

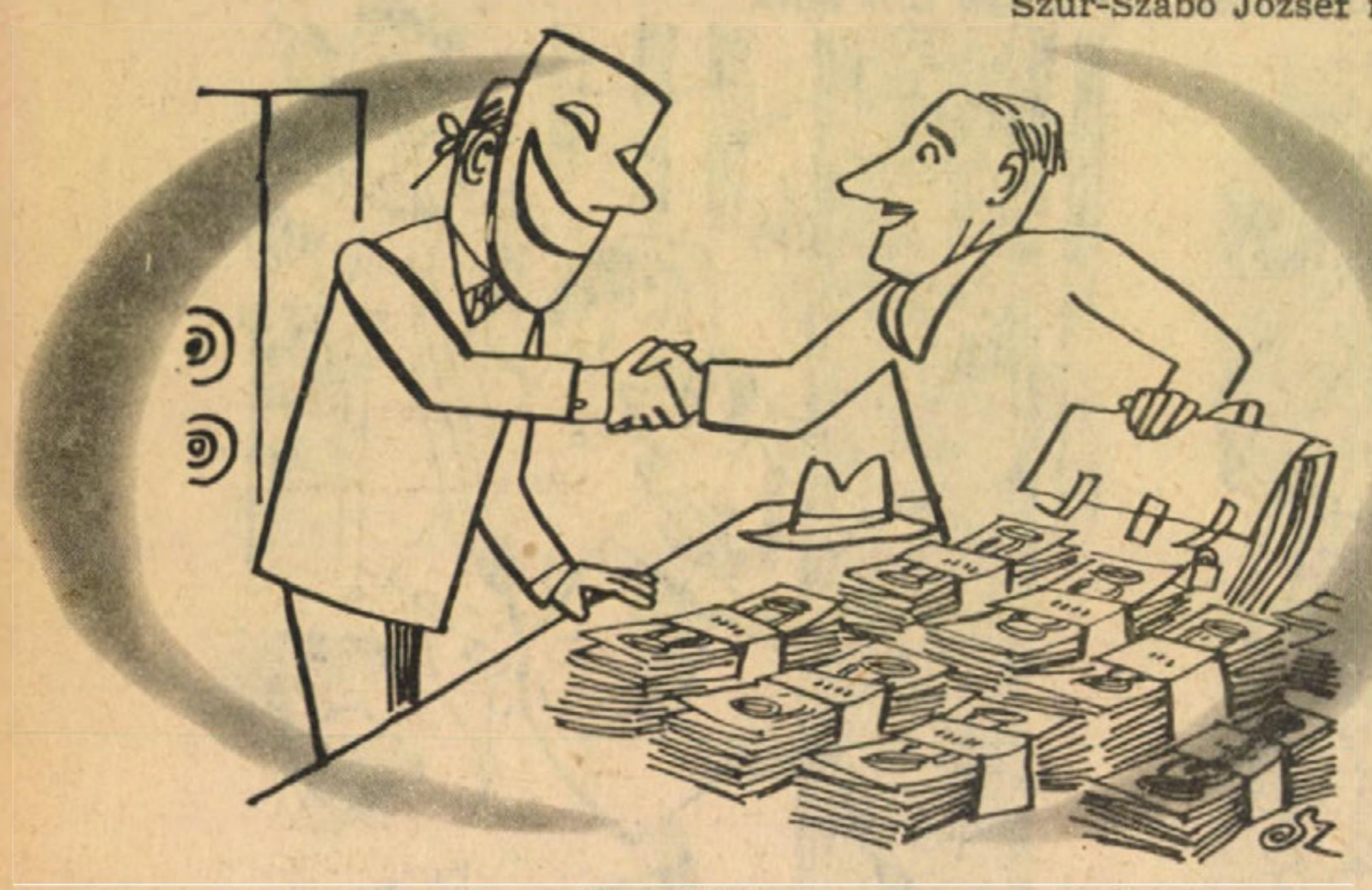

– Gratulálok a nagy nyereményhez!

Londoni notesz

Nem látom be, miért én legyek az egyetlen a sok Londonban járt magyar között, aki nem fedezi fel Londont. Különben is régi angol főváros nincs, csak öreg emberek vannak. Az újszülött még nem ismeri Londont. Én sem ismertem. Most, hogy kint voltam, még kevésbé ismerem.

* *

London nagyon csúnya város és nagyon gyönyörű. Mint afféle világváros. Keveréke a réginek és az újnak. A kirakatokban sok az új holmi, a British Museumban viszont minden régi.

* *

Az angolok nagyon praktikus emberek. Amire nincs szükségük, azt azonnal eldobják, legyenek bár az utcán, földalattin, vagy színházban. Bocsánatot kérek a Köztisztasági Hivataltól, amiért valamikor is kifogásoltam Budapest utcáinak állapotát.

* *

A londoni színházakban nincs undorító tolakodás a ruhatár előtt. Az angolok a felsőkabátjukat a szék alá gyűrik.

* *

Minden mozi utolsó előadása után eljátsszák a brit himnusz néhány taktusát, miközben a királynő képét vetítik. A királynő kedves, szép és fiatal, de a mozigépész a közönség kényelmét tartja szem előtt, amikor megvárja, amíg mindenki elhagyja a nézőteret, s akkor kezd rá a monarchikus tiszteletadásra. Rendszerint csak a külföldiek merednek vigyázzba ilyenkor, miután előzőleg térképolvasással vesztegették az időt.

* *

Lehet, hogy Anglia világhatalmi helyzete már nem a régi, a világbirodalom nemzetközösséggé szelídült, de az angol nemzeti büszkeség még mindig ki tudja élni magát. Sehol a világon nincs annyi füstköd-halál, mint Londonban!!

* *

A forgalom csődbejutott. Autón már csak azok járnak, akik ráérnek és semmiféle határozott céljuk nincs. Ez talán túlzás, de nem akkora, mint a csúcsforgalom.

* *

A szállodai szoba asztalán bőrkötésű biblia áll, a kötésen arany betűk: „Ne lopd el, másnak is szüksége van rá.” Vannak ugyanis önző emberek, akik ellopják a bibliát, s nem gondolnak arra, hogy mások is szeretnének vigyázni lelki üdvösségükre.

* *

Angliát már az időjárás sem tiszteli. Világbirodalmi korszakának tetőfokán nem merte volna olyan kontinentális tél inzultálni, mint mostanában. A huzatos, nemzáródó szimpla ablakok rendszeréről azonban a konzervatív angol nem mond le. Ezt a jogát talán még a Közös Piacban is megtartja . . .

S. O.

JÓÉJSZAKÁT, GYEREKEK!

Férfi (mézédes hangon): Jóestét, gyerekek! Ágyban vagytok már?

Kisfiú: Igen, bácsi. Ágyban vagyok.

Férfi: Szép mesét fogtok hallani, gyerekek. Hallgassatok csak ide.

Kisfiú: Tanulságos mesét tetszik mondani?

Férfi: Persze, hogy tanulságos mesét, kisfiam, hallgasd csak szépen . . .

Kisfiú: Minden mese tanulságos?

Férfi (kicsit türelmetlenül): A legtöbb mese, kisfiam. Minden mesében van tanulság.

Kisfiú: Ennek a mesének mi lesz a tanulsága?

Férfi (idegesen): Ne kíváncsiskodj, fiacskám, hanem várd ki szépen a végét.

Kisfiú: Az lesz a tanulság, hogy nem szabad kíváncsiskodni?

Férfi (fékezi magát): Nem az lesz. A légyről és a cserkészkolbászról fogsz hallani egy érdekes mesét. Ha hallgatsz. Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy légy . . .

Kisfiú: Tessék mondani, miért nincs most cserkészkolbász?

Férfi (ingerülten): Nem tudom, gyerekem, miért nincs. Mert nem gyártanak.

Kisfiú: A bácsi szereti a cserkészkolbászt?

Férfi (hangosan): Nem szeretem! A légy szereti, amiről mesélni szeretnék neked, ha hallgatsz!

Kisfiú: Tessék mondani, mit eszik a légy, ha nem gyártanak cserkészkolbászt?

Férfi (kétségbeesett nyugalommal): Mindent megeszik a légy. A légy nem válogatós.

Kisfiú: Bácsi kérem, ugye a denevérnek is van szárnya?

Férfi (alig türtőzteti már magát): Van szárnya! De most már elhallgass! Mert nem mesélek! *(Nagynehezen visszazökken a bájos, mesélő modorba és kezdi):* Volt egyszer egy légy. Nagyon falánk volt ez a légy, és mindenbe belekóstolt, amire csak rászállt. Akár a hentesüzletben volt, akár cukrászdában, akár valamelyik ebédlő asztalán.

Kisfiú: Bácsi kérem, a denevér is szereti a cserkészkolbászt?

Férfi (megpróbál nem felelni): Egy szép napon történt, hogy a légy felfedezett egy szép, nagy terített asztalt. Ha tudnátok, mi minden volt azon az asztalon!

Kisfiú: Cserkészkolbász is volt?

Férfi: Eltaláltad, egy szép nagy szál cserkészkolbász.

Kisfiú: Tessék mondanı, miért hívják a denevért bőregérnek?

Férfi (reszket a hangja): Nem tudom, édes kisfiam, nem hallgatod inkább a mesét?

Kisfiú: A légynek is van bőre?

Férfi (nem bírja tovább): Akkora pofont kapsz, te csirkefogó, ha sokat kérdezel, hogy beleszédülsz! *(Ordítva folytatja a mesét):* A légy belekóstolt a nagy cserkészkolbászba, *(üvöltve)* hiába intette őt jó édesanyja, hogy ne menjen az asztalhoz, mert egy légyfogó van az asztal felett!

Kisfiú: Ez már a tanulság, bácsi?

Férfi (pofonvágja): Nesze! És nesze! Ez a két pofon a tanulság! Jóéjszakát, gyerekek! *(Dühöngve elmegy.)*

Kisfiú (szepegve): Jóéjszakát, bácsi . . . tessék még megmondani, a denevér is ráragad a légyfogóra? . . .

Somogyi Pál

Vers, Kis libával

Nagy örömmel tölt el
Ez a hír, bevallom:
Libavendéglő is
Lesz Budán, mint hallom.

Az étlapján libák,
Kacsák, csirkék lesznek,
Egy-egy combot, szárnyat
Nyújt a vendégeknek.

Ilyen vendéglőnek
Értékelem báját,
Sűrűn felkeresem,
Egyem a zúzáját.

Mivel libát ritkán
Szervíroz a nejem,
Dolgozni is másképp
Tudok ilyen helyen.

A libavendéglő
Sok ihletet adhat,
Mert egy libacombtól
Versem szárnyat kaphat.

Hidvéghy Ferenc

Szegő Gizi rajza

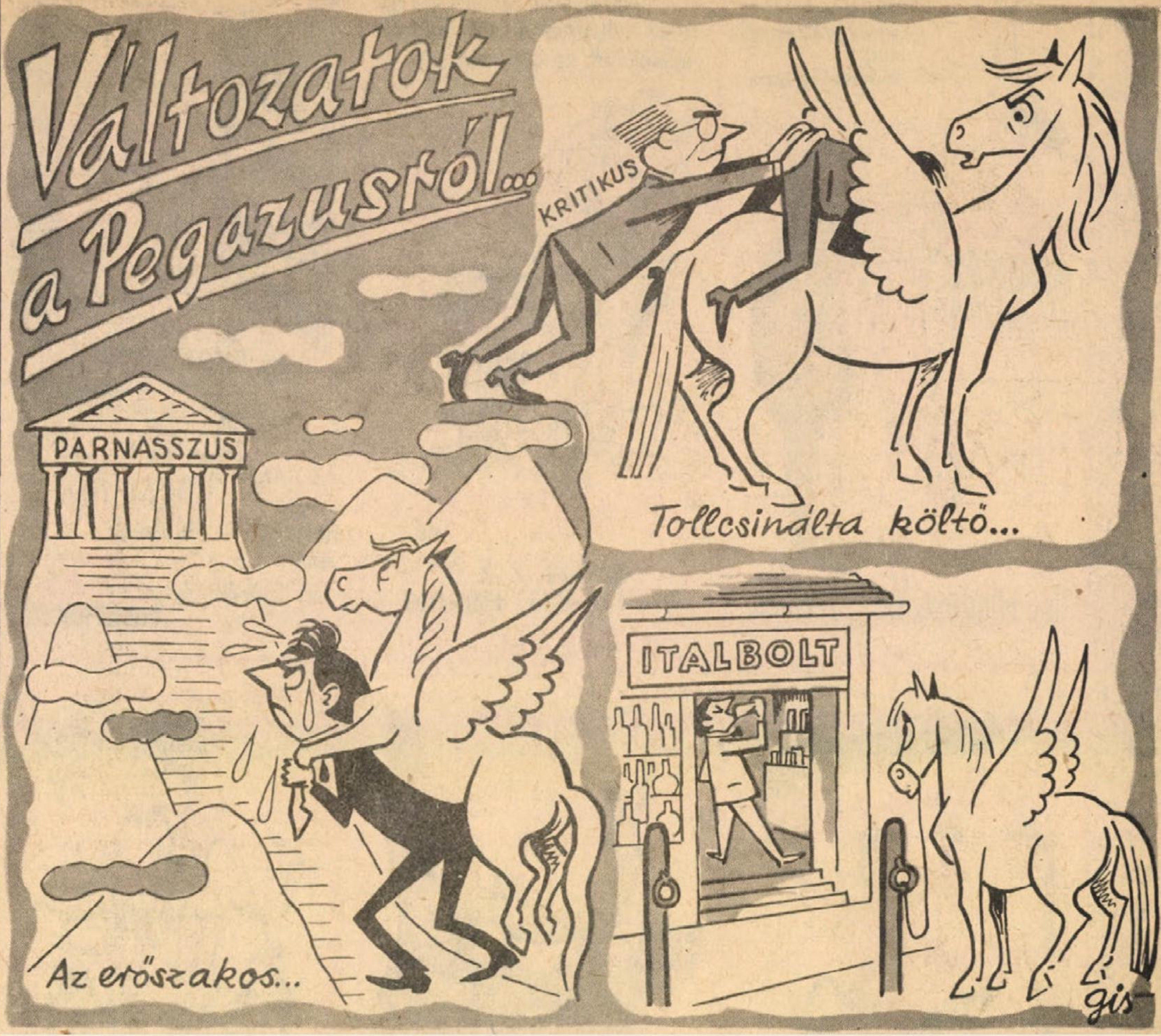

ÖNTUDAT ÉS PRAXIS

Az irodában csend volt, hamvas, mozdulatlan reggeli csend. Kerti felnézett az újságból:

– Azt írják – olvasta –, hogy belátható időn belül elérkezünk oda, amikor szükségletünk szerint részesülünk a javakból... Azért kíváncsi volnék, hogyan lesz az...

– Hát az úgy lesz – mondta Almai –, hogy például maga, Kertikém, akar egy televíziót, akkor bemegy egy üzletbe és elviszi...

– És pénzt nem kell adnom érte?

– Természetesen nem. Nem is lesz pénz. Kimegy a divatból.

– No jó. De mondjuk, én az összes televíziót akarom. Felpakolom az egész hóbelevancot egy teherautóra, és elviszem. Utóvégre, ha nekem ez a szükségletem, megtehetem. Nem?

– Természetesen megteheti. De maga nem fogja megtenni.

– Már miért ne tenném meg? Ide a rozsdás kötőtűt, hogy megteszem. Televízióval rakom tele még a fürdőszobát is.

– Mondom, hogy maga nem fogja megtenni, Kertikém.

– És miért nem?

– Mert maga akkor már annyira öntudatos lesz, hogy nem csinál ilyet.

– Mondja csak, Almaikám, honnan tudja azt, hogy én milyen leszek? Levelet kapott? Hanem várjon csak, most én kérdezek magától valamit. Maga nagy bélyeggyűjtő, ugye? No jó. Akkor azt mondja meg, mi lesz a bélyeggyűjtéssel?

– Mi lenne? Gyűjtjük tovább!

– Puff neki! Most megfogtam! Ha nem lesz pénz, édesapám, akkor nem lesz bélyeg sem, mert nem kell portózni a leveleket, tehát akkor nem lesz bélyeggyűjtés sem.

– Nézze, látom, hogy maga ezt az egészet nem érti. Maga folyton ezzel a mai fejével gondolkozik.

– Mit csináljak? Ez a legújabb!

– Maga meg én, érti, akkorra már olyan fokra jutunk el, hogy mentesek leszünk minden kapzsiságtól, pénzsóvárgástól, mohóságtól. Persze, ez nem úgy lesz, hogy maga, Kertikém, pénteken este még egy irigy kolléga, és szombaton reggel már valami egészen más. Fokozatosan megy végbe a dolog, érti?

Nellike, a titkárnő lépett be:

– Csao! Megtörtént a prémiumosztás. Maga, Almai kartárs, kapott 600-at, Kerti kartárs ugyanannyit, Misányi 700-at...

– Misányi többet kapott? – suttogta elképedve Kerti. – Piszokság!

– Az a talpnyaló, az a nimand többet kapott? – tajtékzott Almai. – Hát érdemes rendesen, becsületesen dolgozni? No, nem baj, legjobb, ha az ember nem törődik semmivel, fütyül az egészre...

Novobáczky Sándor

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 63.1776 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504

HIRDETÉSEK

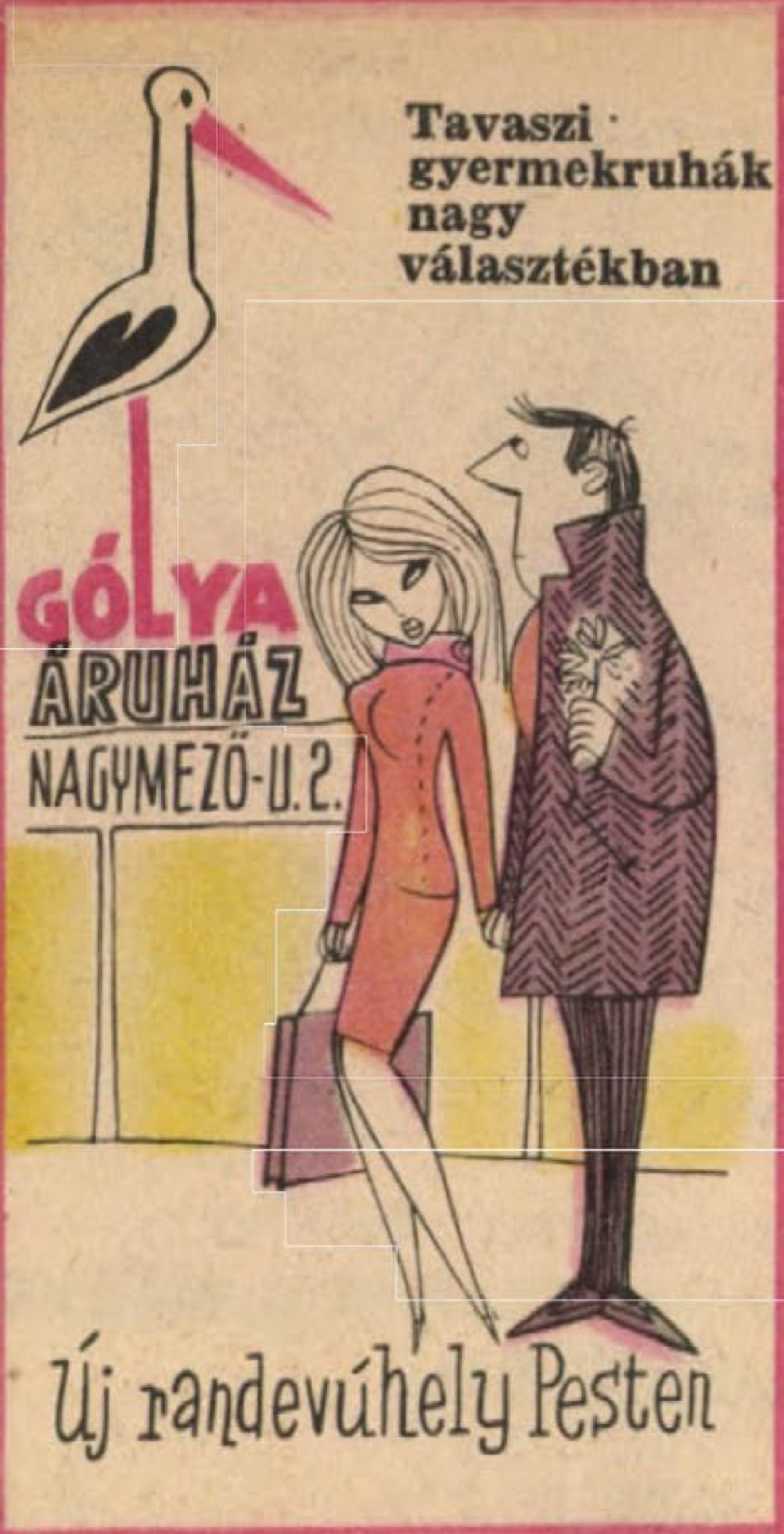

Tavaszi gyermekruhák nagy választékban

GÓLYA ÁRUHÁZ

NAGYMEZŐ-U. 2.

Új randevúhely Pesten

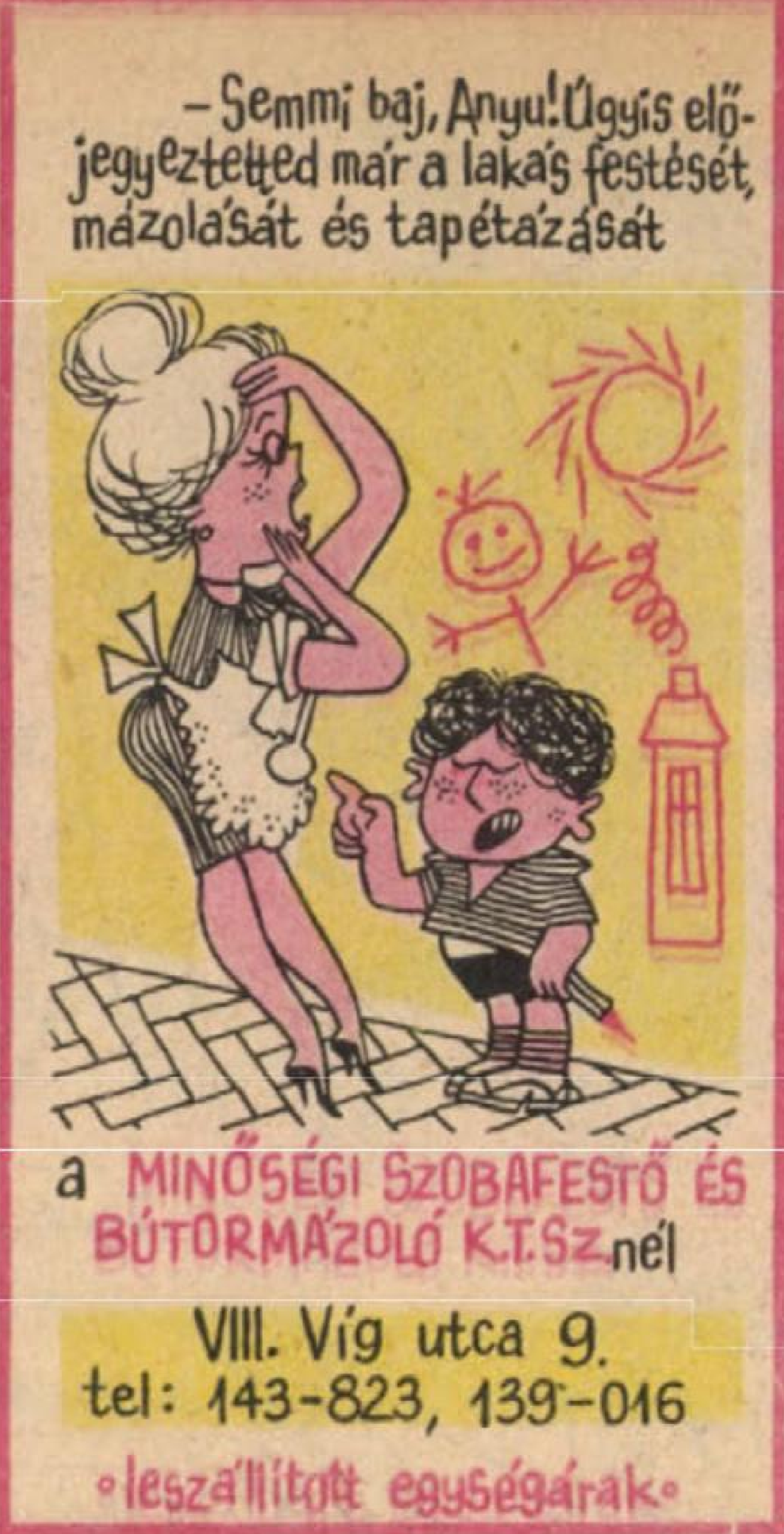

– Semmi baj, Anyu! Úgyis előjegyeztetted már a lakás festését, mázolását és tapétázását

a MINŐSÉGI SZOBAFESTŐ ÉS BÚTORMÁZOLÓ K.T.Sz.-nél

VIII. Víg utca 9.
tel: 143-823, 139-016

•leszállított egységárak•

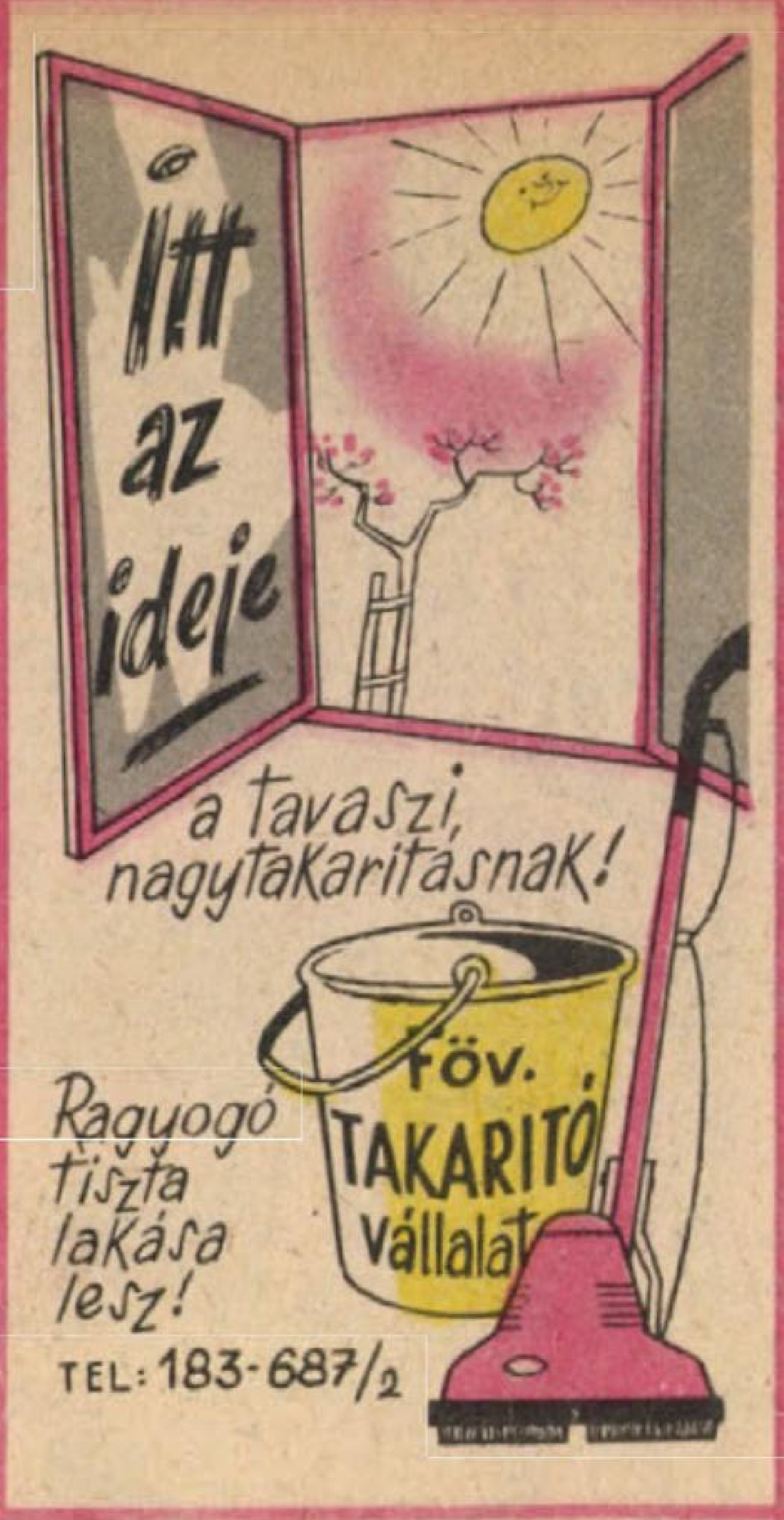

Itt az ideje a tavaszi, nagytakaritásnak!

Ragyogó tiszta lakása lesz!

FÖV. TAKARITÓ Vállalat

TEL: 183-687/2

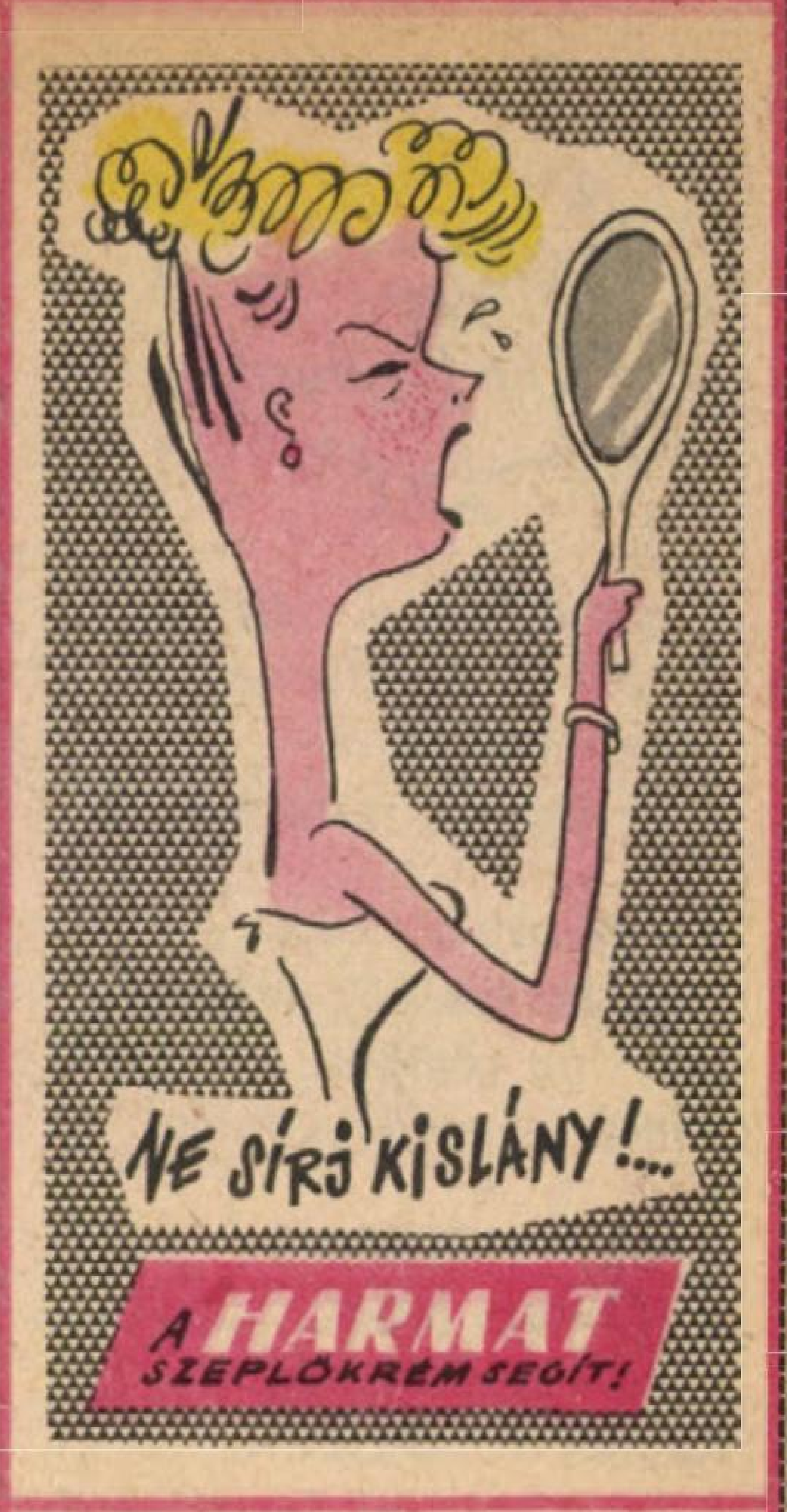

NE SÍRJ KISLÁNY!...

A HARMAT SZEPLÖKRÉM SEGÍT!

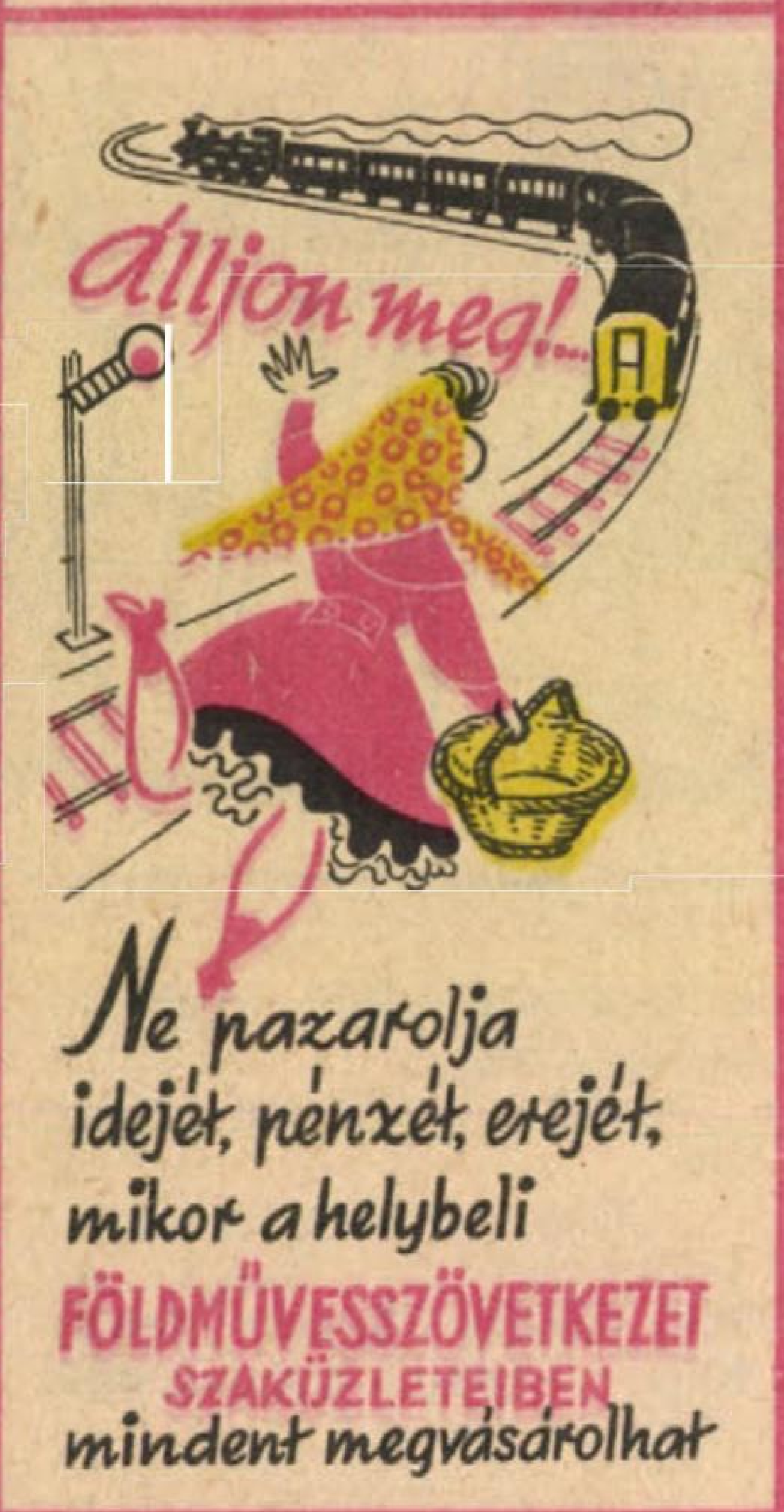

Álljon meg!...

Ne pazarolja idejét, pénzét, erejét, mikor a helybeli FÖLDMÜVESSZÖVETKEZET SZAKÜZLETEIBEN mindent megvásárolhat

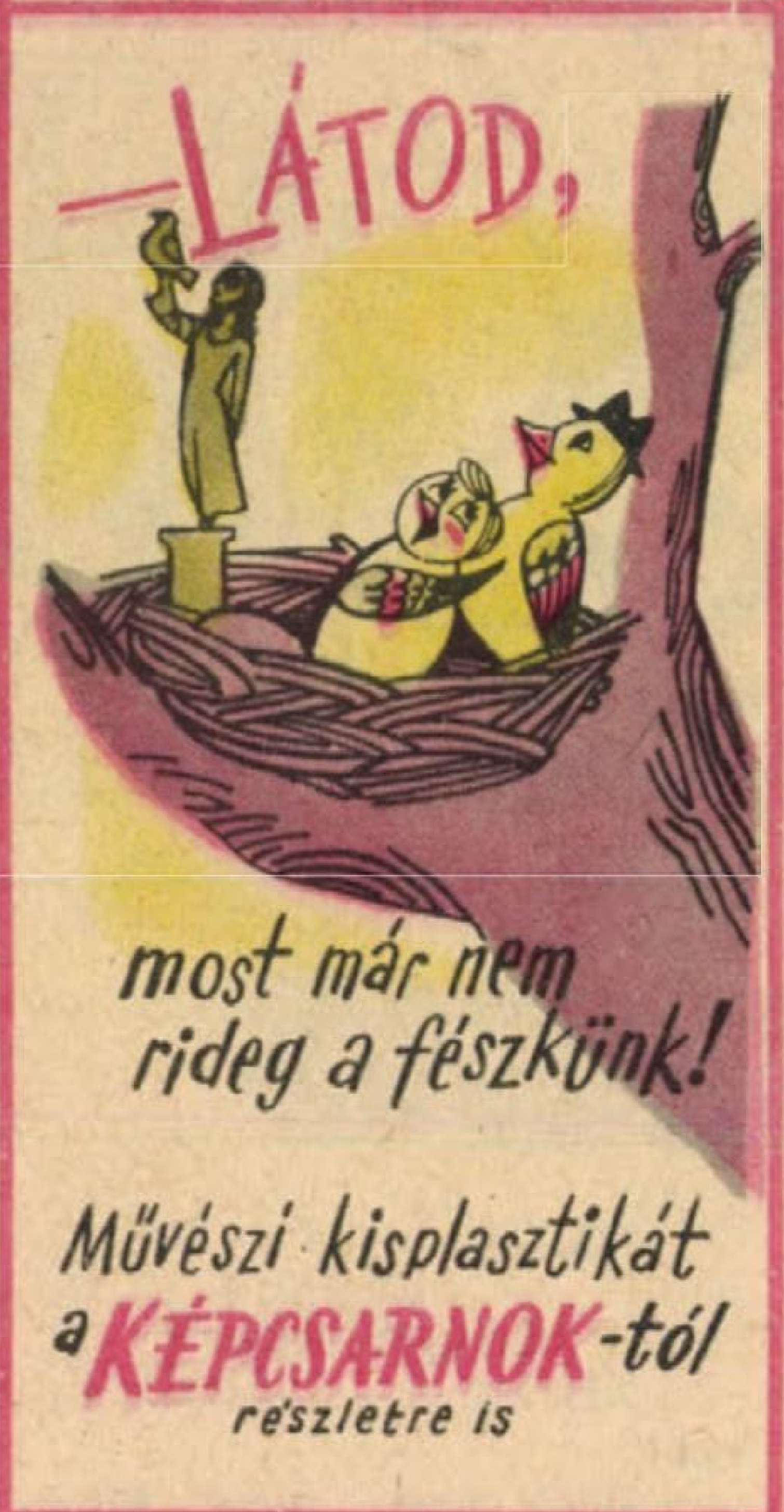

– LÁTOD, most már nem rideg a fészkünk!

Művészi kisplasztikát a KÉPCSARNOK-tól részletre is

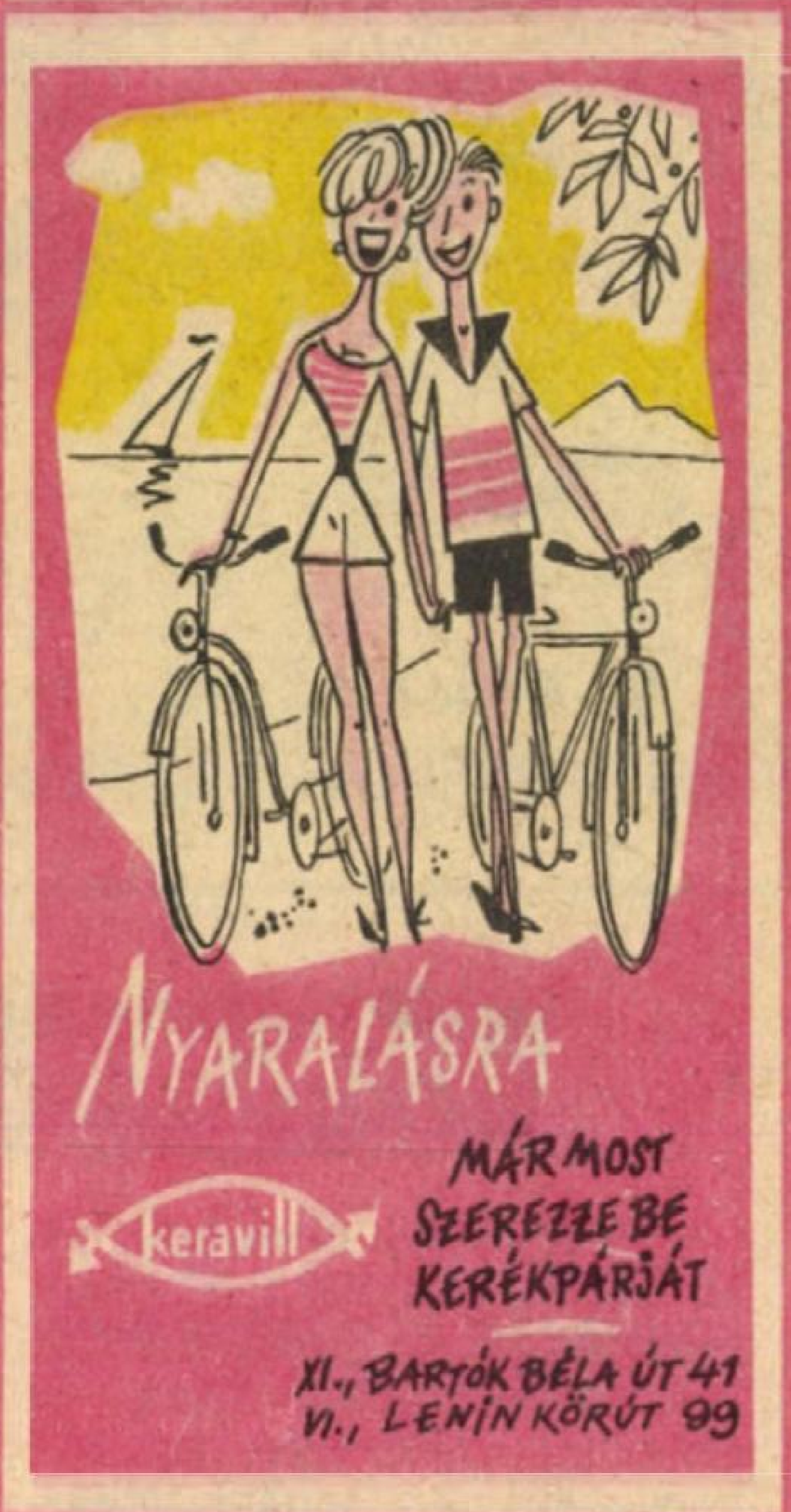

NYARALÁSRA

keravill

MÁR MOST SZEREZZE BE KERÉKPÁRJÁT

XI., BARTÓK BÉLA ÚT 41
VI., LENIN KÖRÚT 99

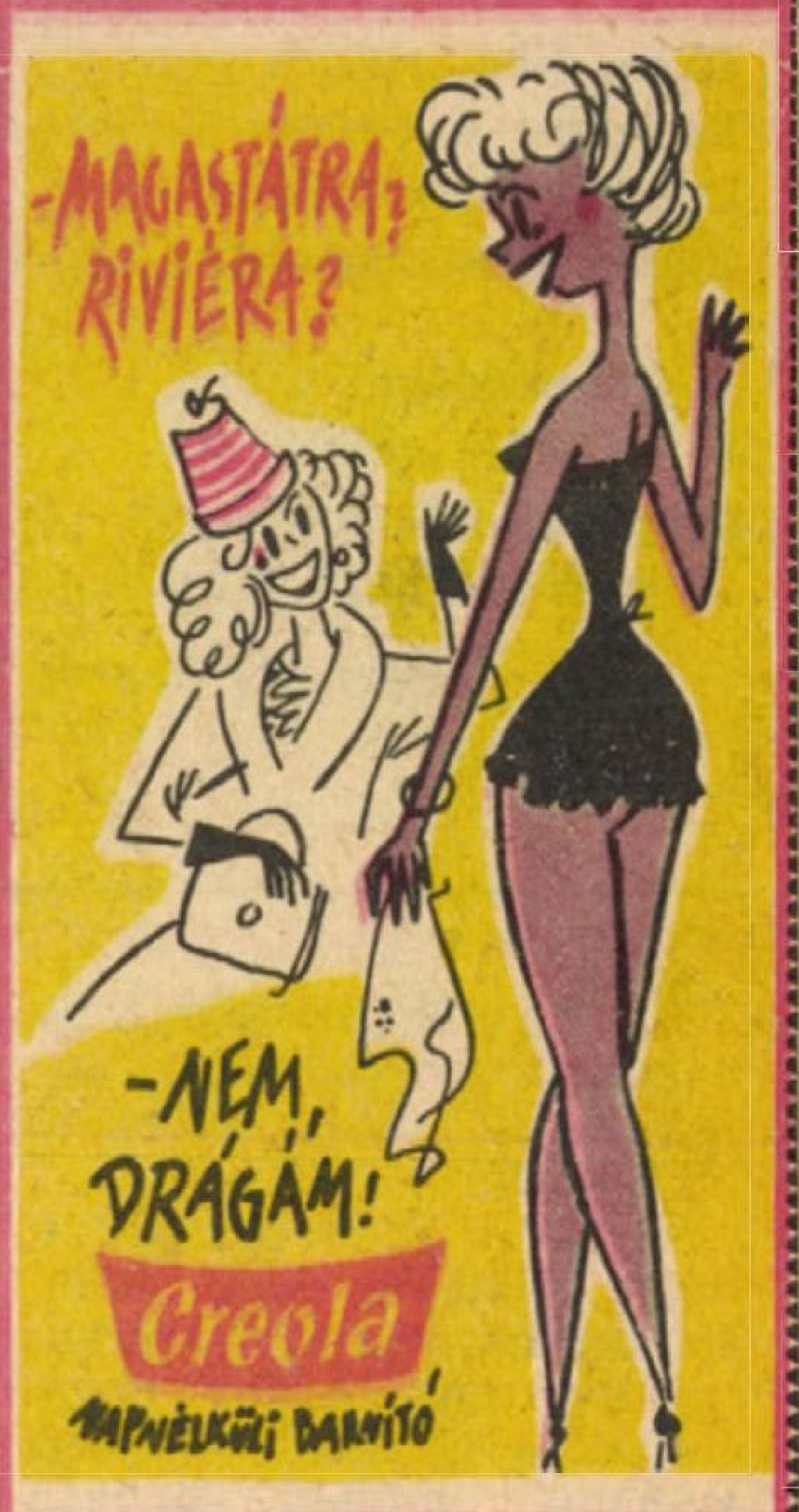

– MAGASTÁTRA? RIVIÉRA?

– NEM, DRÁGÁM!

Creola

NAPNÉLKÜLI BARNÍTÓ

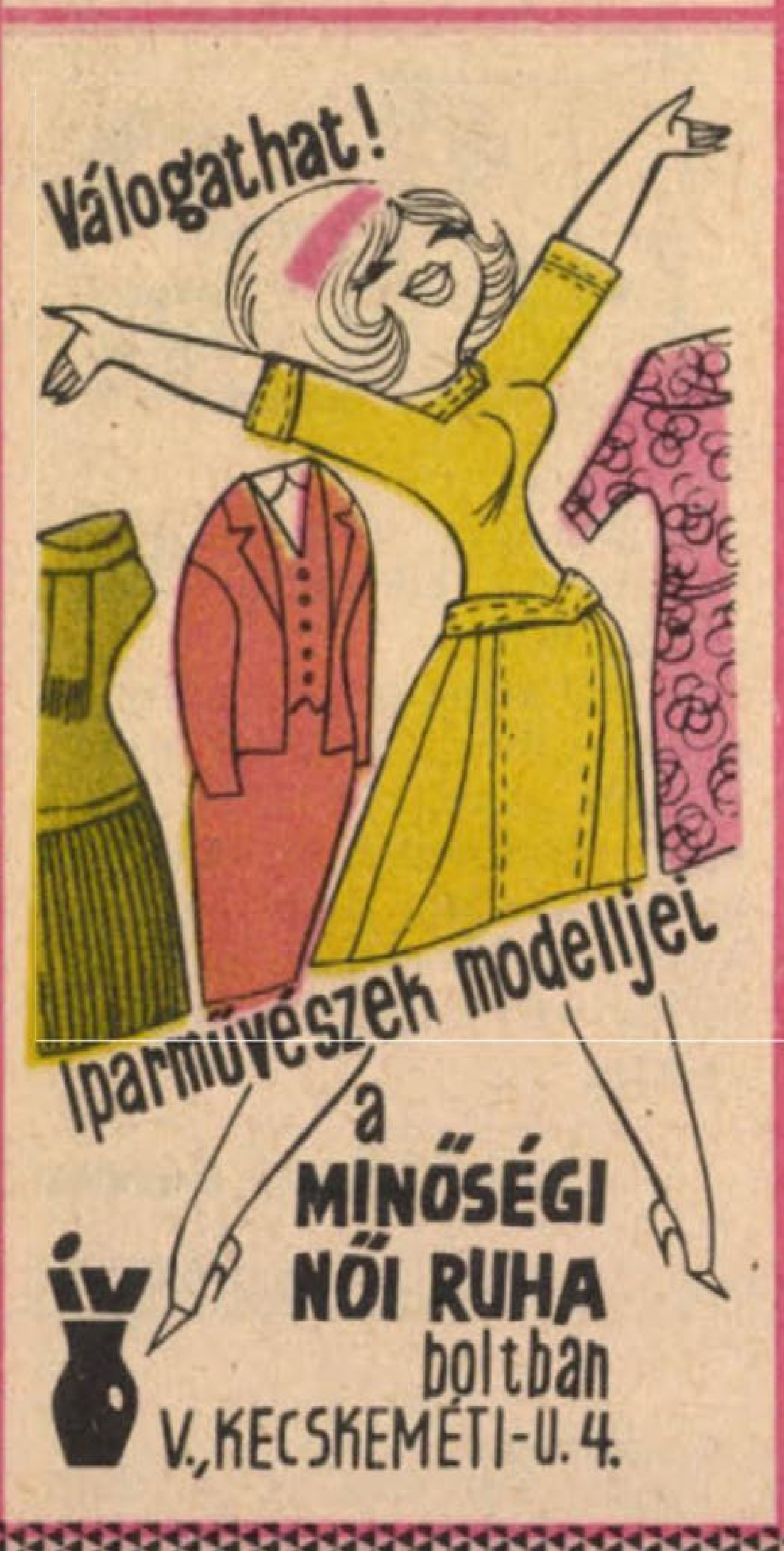

Válogathat!

Iparművészek modelljei

a MINŐSÉGI NŐI RUHA boltban
V., KECSKEMÉTI-U. 4.

ív

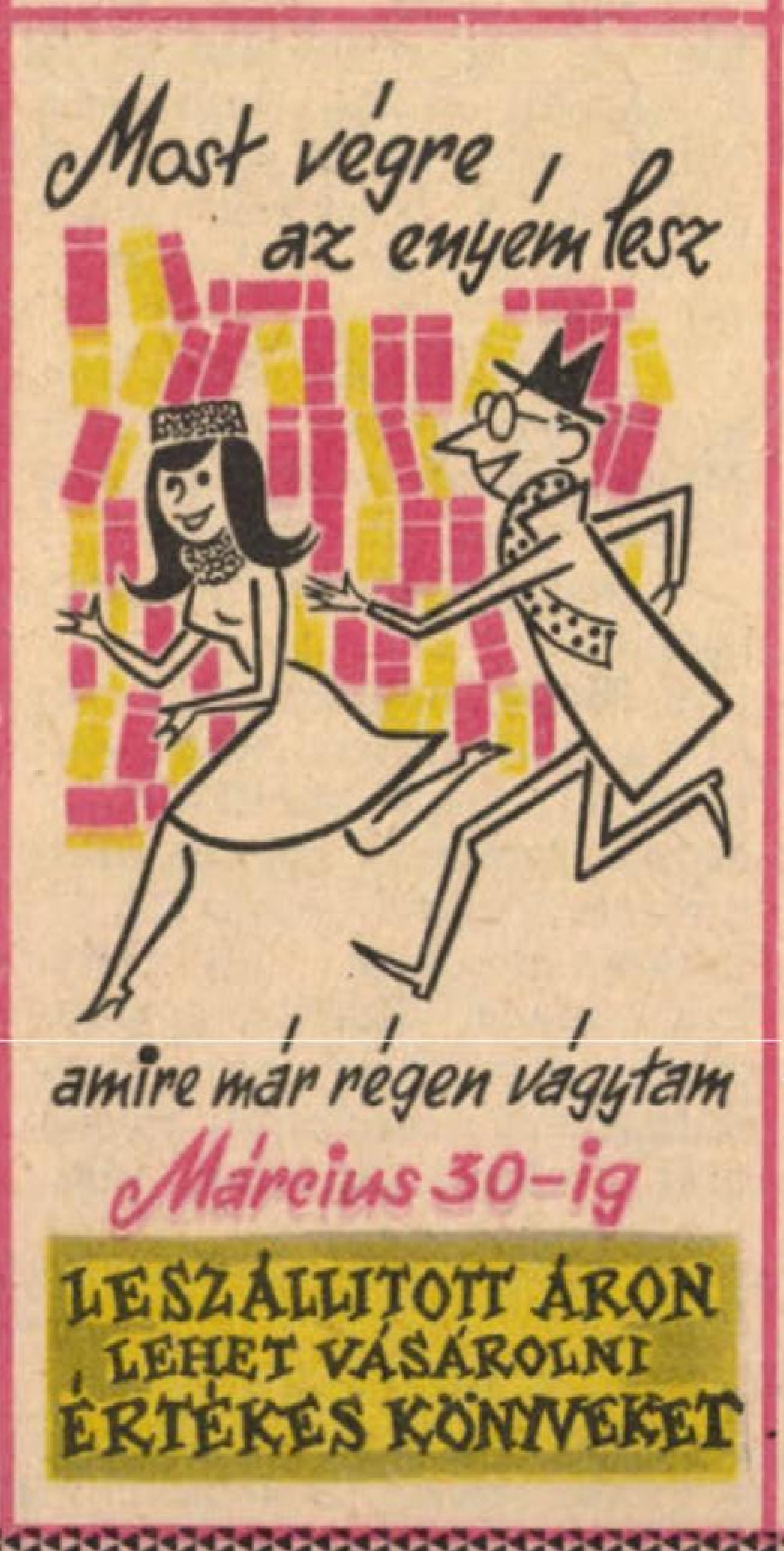

Most végre az enyém lesz

amire már régen vágytam

Március 30-ig

LESZÁLLITOTT ÁRON LEHET VÁSÁROLNI ÉRTÉKES KÖNYVEKET

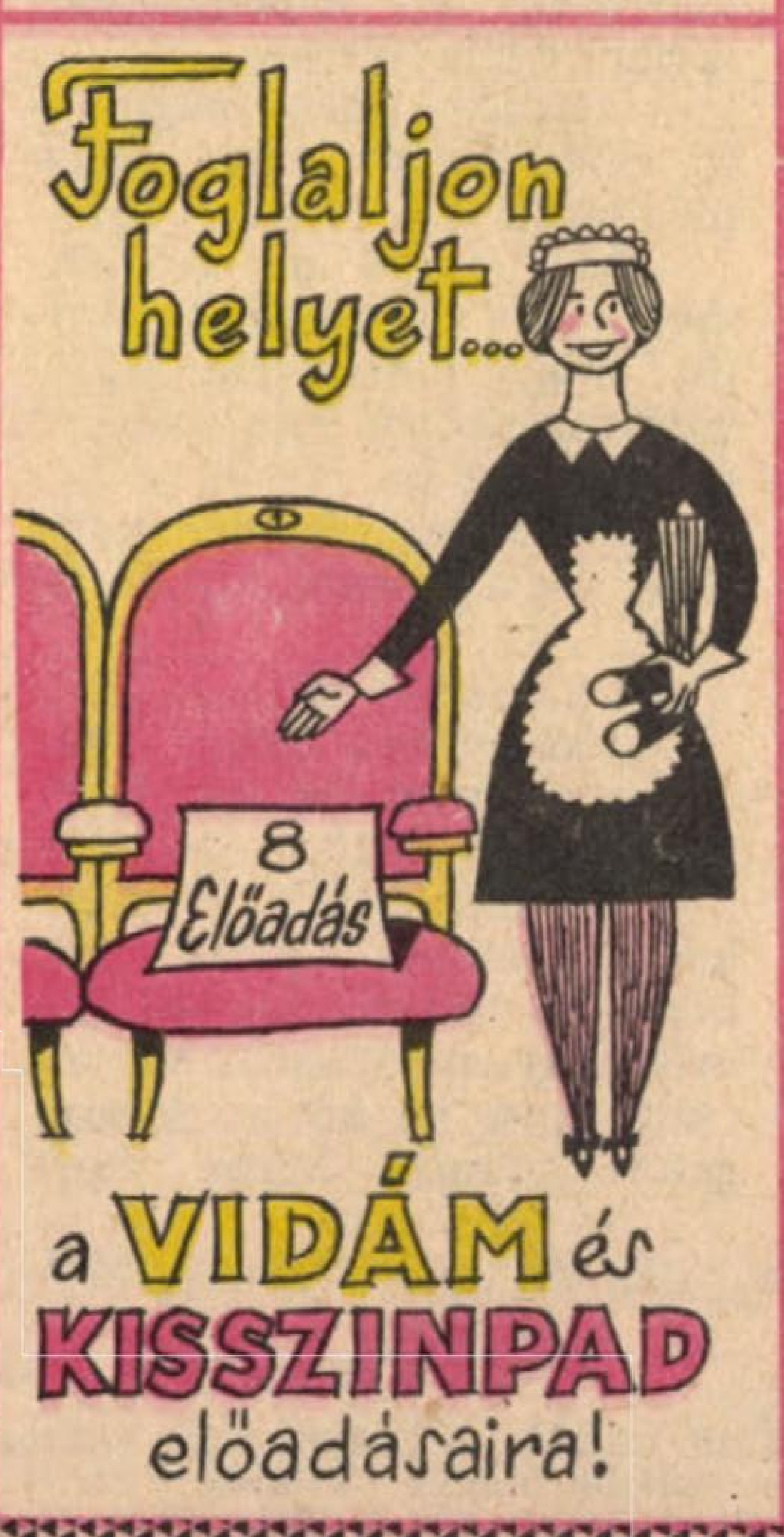

Foglaljon helyet...

8 Előadás

a VIDÁM és KISSZINPAD előadásaira!

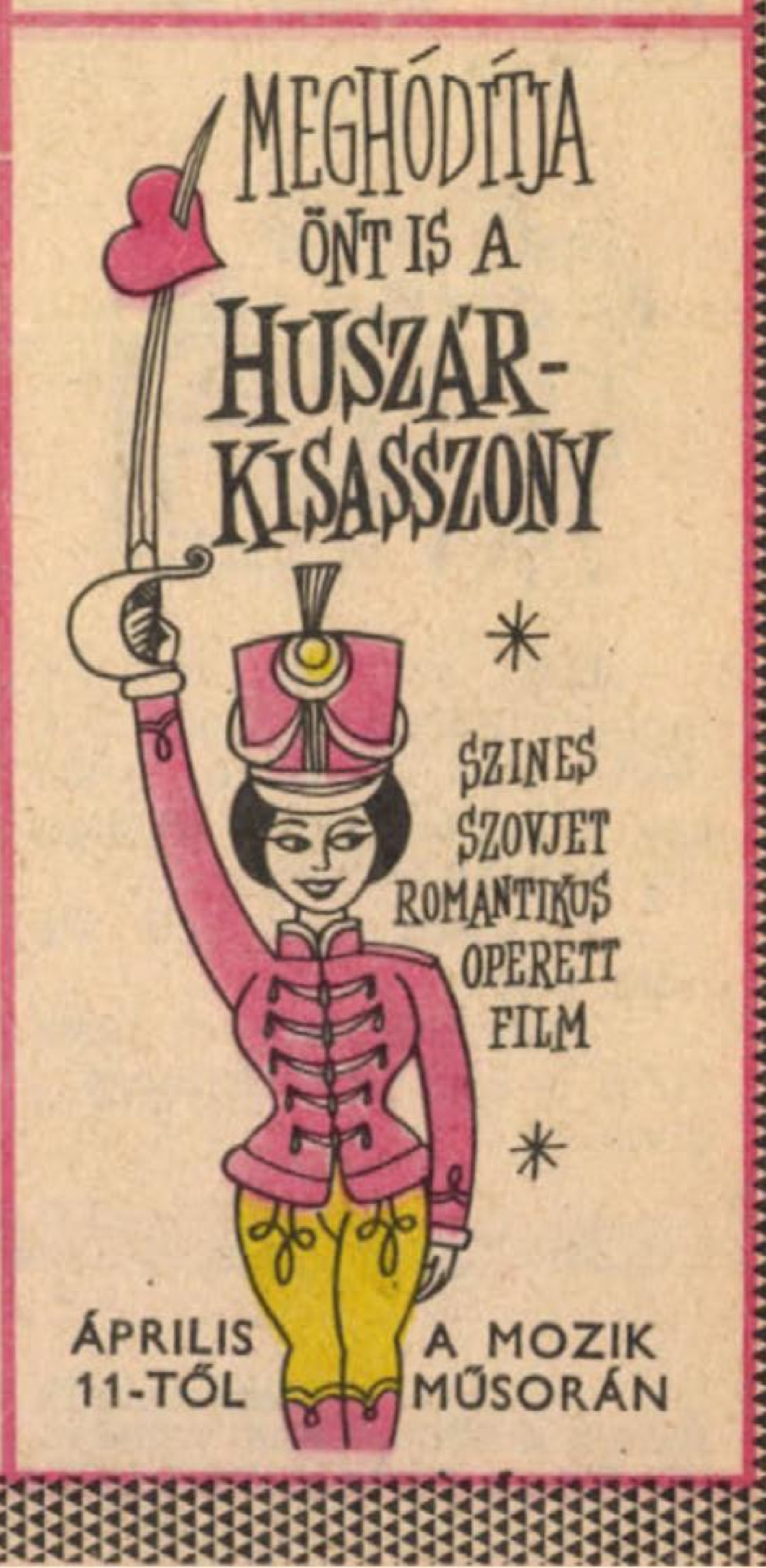

MEGHÓDÍTJA ÖNT IS A HUSZÁR-KISASSZONY

*

SZINES SZOVJET ROMANTIKUS OPERETT FILM

*

ÁPRILIS 11-TŐL A MOZIK MŰSORÁN